

அலை

25

ஒன்பதாவது
ஆண்டு நிறைவிதழ்

பங்குனி — 1985

ரூபா 10/-

விலகாத மையப் புள்ளியில்

1975 கார்த்திகையில் அலையின் முதலாவது இதழ் வெளிவந்தது. இரண்டாவது இதழ் வெளியாகி மூன்றாவது வருவதற்கிடையில் “.....இந்தப் பத்திரிகை தளம்பத் தொடங்கிவிட்டது: இனி நின்றுபோய்விடும்” என்று ஒரு முற்போக்குச் சஞ்சிகையாசிரியர் ‘ஜீவமொழி’ உதிர்த்தார்: இத்தகைய சஞ்சிகைகள் நின்றுவிட வேண்டுமென்ற அவரது உள்ளார்ந்த விருப்பே, இவ்வாறு வெளிப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால், பல்வேறு நேச சக்திகளின் ஒத்துழைப்பில் அவ்வாறு நிகழாததில், இருபத்தைந்தாவது இதழும் இன்று உங்களின் கைகளிற் கிடைத்துள்ளது.

‘அலை’யெழுந்தபோது ஒரு தனிக் குரலாகவே, அது இருந்தது. மூன்றாண்டுகளாக வெற்றுப் பிரச்சாரப் படைப்புக்களைக் ‘கலை’ யாகக் காட்டிய — ஏனென்று கேள்வி கேட்காத, ஒத்தோடும் மந்தை மனோபாவத்தை விரிவடையச் செய்துகொண்டிருந்த — தேசியஇன ஒடுக்குமுறைகளைக் கண்டும் காணாதது போல் நடந்துகொண்டே ‘தேசிய ஐக்கிய மாயை’யை வலியுறுத்திய முற்போக்குப் போலிகள், கொடிகட்டிப் பறந்த குழல். அரசினதும், வாடுவோர் பத்திரிகை போன்ற நிறுவனங்களின் பின் பலமும்: உயர் சமூக அந்தஸ்தை வழங்கும் — கருத்துக்களிற்கான அங்கீகாரத்தைச் சுலபமாகப் பெற்றுத்தரும் பல்கலைக்கழகங்களின் பின்னணியும் அவர்களிற்கு இருந்தன. உண்மையை அவாவி இவர்களுடன் முரண்பட்ட இளைஞர்கள் சிலரின் கலகக் குரலாகவே, ‘அலை’ தோற்றங் கொண்டது: இந்த மையப் புள்ளியில் நின்று விவகாமலே புதுத் தேவைகளையும் எதிர்கொண்டபடி, இன்றும் இக் கிளர்ச்சி தொடர்கிறது. வளமான அறுவடை இம் முயற்சியின் பயன் என்பது எமது திடமான நம்பிக்கை. திறந்த மனதுடன் ‘பார்க்கக் கண்ணுடையோர்’ யாரும், இதனைப் பரிசீலிப்பதை வரவேற்கிறோம்.

இன்று நாம், புகழ்பெற்ற அமெரிக்க எழுத்தாளர் ‘கத்தரீன் ஆன் போர்ட்’ரின் வார்த்தைகளை இரவலாய்ப் பெற்றுக் கூறுவதானால் ‘சமூகமே — ஒரு பிரளயமாறுதலில் சிக்கிப் புரண்டுகொண்டிருக்கும்’, ‘கும்பலான, குழப்பமான, மெதுவாக இருட்டிவரும்’ காலத்தில் வாழ்கிறோம். நாளை நிச்சயமற்றும், இன்று அவலமும் அச்சமும் நிறைந்ததாயும் உள்ளது. இந்த உக்கிர வாழ்நிலை தன் உடன்படாமையை வேறு வடிவங்களிலும் தீவிரமாய் வெளிக்காட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. இச் சூழ்நிலையில் கலைகளினதும், எழுத்தாளர்களினதும் பங்கு என்ன? ‘கலைஞன் தன் சமூகத்தின் கண்ணும், காதும், மனச்சாட்சியுமாவான்’ எனக் கடந்த காலங்களில் உரத்து முழங்கிய முற்போக்குகளெல்லாம் எங்கே? மிக மிக அரிதான புறநடைகளைத் தவிர்த்துவிட்டால், பெரிதும் மௌனம். இல்லையேல் ‘எப்

பவோ ஆராய்ச்சி செய்யப்போகிற யாரோ ஒரு பல்கலைக்கழக மாணவன் காண வேண்டுமென்பதற்காகத்' துக்கப்படுவதாக, ஒரு (கோமாளிக்) குறிப்பு!

'இருப்பிற்கான' போராட்டம் நிகழும் உக்கிரவாழ்நிலை உயிர்ப்பான— வளமான கலைப் படைப்புக்களைப் பிறப்பிக்கக் கூடியது. தனித்த சில ஆளுமைகளினாலும், புதியவர்கள் பலரினாலும் கவிதையில் முனைப்பாகவும், நாவலில் ஓரளவும் இது வெளிப்பாடுகாணவுந் தொடங்கிவிட்டது. ஈழத்துக் கலை, இலக்கியங்களை முற்றிலும் தனித்தன்மைகொண்டதாக்கும் வளர்ச்சிப் போக்காக இது அமைகின்றவேளை, ஆபத்தான போக்கொன்றும் தலைதூக்கத் தொடங்கியுள்ளது. சூத்திரப் பாங்கான, வரட்சியான பிரச்சாரப்படைப்புகளைத் 'தயாரிப்பதில்' 'கணேசலிங்கன்' 'யோகநாதன்' போன்ற போலிகள் ஈடுபடத் தொடங்கியுள்ளனர். இத்தகைய போலிப் படைப்புக்களை விமர்சித்து அம்பலப்படுத்துவதன் மூலமும், இதயசத்தியுடனும் இயல்பான கலையாற்றலுடனும் படைப்புக்களை ஆக்குவதில் ஆர்வத்துடன் முயன்று வரும் இளைஞர்களைச் சரியாக ஆற்றுப்படுத்துவதன் மூலமும், இந்த ஆபத்தான முனைகளை இல்லாதொழிக்கலாம்.

சமூக நலன் பேணும்—உயிர்ப்பான கலை, இலக்கியங்களின் வளர்ச்சிக்காகத், தன்னலமற்றுச் செயற்படும்—சகல நேசசக்திகளுடனும் 'அலை' இணைந்து செயற்படும்: தனது வரலாற்றுப் பணியை ஆற்றுவதில், இயன்றவரை தொடர்ந்து முன் செல்லும்!

★

"திரைப்பட நெறியாளன் என்ற முறையில் என்னை ஈர்க்கும் ஈடுபாடு என்ன வென்று யாராவது கேட்டால், பின்வருமாறுதான் பதிலளிப்பேன். ஒரு கதைக்கு உறுப்பமைதிததும்பும் இறுக்கத்தைக் கண்டுபிடித்தல்; மனிதநடத்தையையும் மனித உறவுகளையும், ஒரு குறிப்பிட்ட சூழலிலும் குறிப்பிட்ட நிகழ்வுத்தொகுதியிலும், உண்மையாயும் விபரமாயும் அவதானித்தல்; அச்சுவார்ப்பான பாத்திரப் படைப்புகளையும், வாய்பாட்டு ரீதியான நிலைமைகளையும் தவிர்த்துக்கொள்ளல்; கைவசமுள்ள மனித வள, தொழில்நுட்ப வளங்களைச் சீரான முறையில் கையாண்டு கட்டிப் செவிப்புல ரீதியாயும், உணர்வுரீதியாயும் கவனத்தைத் தொடர்ந்து ஈர்த்தல். இவ்வாறு நான் கூறும்போது அது மிகச் சிக்கலானதாகவும், தற்பெருமைப் பாங்கானதாகவும் ஒலிக்கலாம். ஆனால், வேறுவிதமாக இதனைச் சொல்ல என்னால் முடியவில்லை. இது என் கவனத்தை முழுமையாய் ஈர்க்கும் முடிவில்லாத, கடினமான முயற்சி. நான் திரைப்படங்களை ஆக்கும்வரை இத் தேடல் வழியிலேயே, தொடர்ந்து செல்வேன். இந்த எல்லைக்குள்ள்தான் எனது முயற்சிகள் நடைபெற்றிருக்கின்றன: எனது சிறந்த படைப்புகளும், இந்த எல்லைக்குள்ள்தான் அடங்குகின்றன. இத்தகைய படங்கள், ஒருவருக்கு வயிற்றில் குத்தினால் ஏற்படும் அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தவல்லவையல்ல என்பது, எனக்குத் தெரியும். இதனால்தான்போலும் பல விமர்சகர்களும், பெரும்பாலான இரசிகர்களும் அவற்றைப் பார்க்கத் தவறியிருக்கலாம்."

— சத்யஜித் ரே

Cinema Vision India—Vol 1, No: 3.

காற்றுள்ளபோதே.....

சு. வில்வரத்தினம்

தூற்றிக்கொள் நண்ப
காற்றோட்டம் சாதகமாய் உள்ள தருணமிது.

எத்தனை நாள்தான்
சுப்பற்ற கொல்லைக்குள்ளேயே புரட்சிச்
சுலோகங்கள் விதைத்தபடி.....?

போக்கையும் மாற்றி புதுச் சுலோகங்களும்
விதைக்கக் கற்போம் இல்லையெனில்
நானே நமக்கெல்லாம் நாற்காலி யார்தருவார்?

வர்க்கக் கடலில் தூண்டிவிட்டு இதுகாறும்
வயிற்றைக் கழுவிவந்தோம்,
பிச்சைப் பிழைப்புத்தான்.
அண்மையில்,
பேரினவாதப் புயல்களினால் காலநிலை
சீரற்றுப் போயிற்றே? என் செயலாம்?

‘செவ்வானம்’ கருக்கலிலே செத்திருள
பொய்மானாய்ப் போயிற்றே நம் வர்க்கப்புரட்சி,
இனியும்,
முற்போக்கில் வீணாய்
முதலை முடக்கிவைத்து
என்னபயன்?
சிந்தித்தாய்:
‘நீண்டபயணம்’ இடைநிறுத்தி வைத்துவிட்டு
முகமுடி வேறணிந்து முகாமினை மாற்றிக்கொண்டாய்.
‘இரவல் தாய்நாடு’தான் இன்று,
எவர்க்கும் கை கொடுக்கிறதே!

காற்றுத் திசைமாறக் கடலோரம்
நீரோட்டம் பார்த்து
பாயிழுத்து விட்டீர் பக்குவமாய்:
உங்கள் போலித்தனங்கள், ‘புனைகதைகள்’ சகிதம்.

இக்கணம்

கலம் சேர்ந்திருக்கும் அக்கரையில்.
திரைகட லோடியுந் திரவியந் தேடுகென்ற
பழந்தமிழர் வரிசையில் நீவிரெலாம்
இன்றைய வாரிசென நானறிவேன்.
நிச்சயமாய் ஒருகால்
வங்கக் கடல் முழுதும்
கப்பல் விடுவீர் காண்!

எப்படி வியாபாரம்?

எழுத்து விலை போகிறதா?

இங்குதான் எம்மவர் கொட்டிய
செங்குருதியெலாம் குடம்குடமாய்ச்
சேமித்திருப்பாயே நனவோடையிலே.
உத்திகளில் வல்லவர் நீர்
இனியென்ன? உங்கள்
செம்பொருள் நன்றாய்ச் செலவாகும்.
ஊற்றுப் பேனையின் உட்பெய் தெழுத
காலம் முழுதும் தான் காணுமே எங்கள்
கட்டிபடாப் பச்சைரத்தம்.

ஏதோ எங்கள் அயற்புலத்தில் குடியேறி
ஏர்பிடித்தீர் ஏலேலோ எங்கள் பிரச்சினையை
விதைத்துப் பயிராக்கி போரடித்து,
பொலிஎடுத்துப், போஷாக்கோடு இருங்கள்.

மற்றுங்கள்,
ஏர்உழவர் பாட்டாளி இவரெல்லாம்
பேரினவாதக் குருதிச் சுகதியில்தான்
நிதழும் புரள்கின்றார்.
வாய்ஓயாமல் நீங்கள் எல்லாம்
பேசிய தேசியம், வர்க்கப்போராட்டம்
இவையெல்லாம்
திகைத்துப்போய் நிற்கிறது.

வேறென்ன?

முன் கழற்றிவைத்துப்போன முகமுடிகள் வீட்டுக்
கோடியுள் பக்குவமாய்க் கொழுவிக்கிடக்கிறது.
பின்னொருகால்
திருப்பியும் அணிந்துகொள்ளத்
தேவைப்படுமென்ற உங்கள்
திர்க்கதரிசனம் வாழ்க...வாழ்க...!

கால் வலிக்கிறது.

பதினைந்து நாட்களாகவே முழங்காலில் வலி. சில நாட்களுக்குச் சுத்தமாக எழுந்திருக்கவே முடியாமல் போயிருக்கிறது. கதைக்குக் கால் வேண்டியிருக்கிறதோ இல்லையோ கதை எழுதுவதற்குக் கால் வேண்டியிருக்கிறது. காலும் ஒரு பழக்கந்தான். காலில் லாத பிராணிகள்தான் எவ்வளவு இருக்கின்றன? மனிதர்களிலேயே காலில்லாதவர்களும் காதில்லாதவர்களும் கண்ணில்லாதவர்களும் பேச முடியாமல் போனவர்களும் எவ்வளவோ சாதித்திருக்கிறார்கள். எழுதியிருக்கிறார்கள். எழுதவேண்டும் என்ற மனதிற்குந்தால் போதும், எழுத முடியும் என்றாகி விடுகிறது. ஆனால் மனம் தவிக்கிறது. தவிப்பதிலேயே எவ்வளவோ காலத்தை மனம் கழித்து விடுகிறது. காலமே மனதின் ஒரு சிறுஷ்டி. இந்த உலகமே கூட மனதின் சிறுஷ்டிதான். கண்ணுக்குத் தெரிந்தும் தெரியாமலும்தான் எவ்வளவு உயிரினங்கள் இருக்கின்றன! இந்த மனித மனதுக்கு உள்ள உலகம் போலல்லவே அவற்றின் உலகங்கள். ஒவ்வொரு உயிருக்கும் அதனதன் மனதுக்கு உகந்தபடி அல்லது இயன்றபடி வெவ்வேறு உலகம். ஆனால் மனிதனுக்கே எல்லாக் காலத்திலும் ஒரே உலகமாக இருந்து விடுவதில்லை. ஒருவனுக்கே வெவ்வேறு காலத்தில் வெவ்வேறு மன நிலையில் வேறு வேறு உலகங்கள்.

எவ்வளவோ நாட்களுக்கு முன்பு ஒரு ஆலமரமே என் உலகமாயிருந்தது. பெரிய மரம். ஆனால் விசேஷமான மரமல்ல. அடிமரம் நான்கடி உயரம் கூட இருக்காது. ஆனால் நான்கடி ஏறிவிட்டால் அப்புறம் பதினைந்து திசைகளிலும் கோணங்களிலும் ஏறிப்போகக் கிளைகள். கிளைகளிலிருந்து உபகிளைகள். அப்புறம் விழுதுகள். ஒரு கோடைக் காலத்தில் நானும் இன்னும் நான்கைந்து பேரும் இந்த உபகிளைகள்,

விழுதுகளை வேறு கிளைகள் விழுதுத் துண்டுகள் கொண்டு சேர்த்துக் கட்டி கூண்டு மாதிரி ஒன்று சிருஷ்டித்தோம். மரத்தில் ஏறி ஒரு சிறு துவாரத்தின் வழியாகக் கூண்டுக்குள் நுழைய வேண்டும். கூண்டின் கூரைப் பகுதியை வேறு இலைகள் தழைகள் கொண்டு மூடினோம். அந்தக் கூரையின் கூரைத் தன்மையைப் பரிசோதித்துப் பார்க்க மழைக்காகக் காத்திருந்தோம். கூரைக்குச் சோதனை தருவதில் சூரியனுக்குச் சாமர்த்தியம் போதாது. ஆனால் மழை அப்படியல்ல. மழையே கூரைகளின் நாயகன்.

அப்போது நானிருந்த ஊர் மழைக்குப் பெயர் போன இடம் கிடையாது. அங்கு வருடமெல்லாம் பெய்யும் மழை இங்கு சென்னையில் நான்கே நாட்களில் கொட்டி விடுகிறது.

கூண்டு கட்டி முடித்தபிறகு முதன்முறையாக மழை பெரிதாகப் பெய்ய ஆரம்பித்தவுடன் வீட்டிலிருந்து மரத்திற்கு ஓடினேன். தொப்பலாக நனைந்து கொண்டு மரத்தின் மீது ஏறிக் கூண்டுக்குள் நுழைத்துக்கொண்டேன். கூண்டுக்குள் மழை புகவில்லை. சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகுதான் ஒரு சில இடங்களில் சுற்றிலுமிருந்த கிளைகள் விழுதுகள் வழியாகத் தண்ணீர் கசிய ஆரம்பித்தது. ஆனால் கசிந்த நீர் அந்தக் கிளை அல்லது விழுதுடன் அதன் வழியில் கீழே போய் விடும். எனக்கு ஓரடி ஒன்றரை அடிக்கு எப்போதும் ஈரமற்ற இடம் அந்தக் கூண்டுக்குள் இருந்தது. ஆயுட்காலமெல்லாம் அந்தக் கூண்டுக்குள் கழித்து விடலாம் என்று தோன்றியது. அந்த ஆலமரத்தில் கட்டை ஏறும்புகள் உண்டு. அது கடித்து இரத்தம் கூட வந்து பார்த்திருக்கிறேன். அன்றும் அந்தக் கூண்டுக்குள் ஏறும்புகள் கண்ணில் படத்தான் செய்தன. நிறையவே ஏறும்புகள். முதலில் பயம்தான். ஆனால் அவை கடிக்கவில்லை. என்மீதே ஏறி அவற்றின் பயணத்தை மேற்

கொண்டபோது கூட என்னைக் கடிக்கவில்லை. நிறைய ஏறும்புகள் அங்குமிங்கும் போய்க் கொண்டிருந்து அவை என்னைக் கடிக்காமலும் இருந்து இடைவெளி அதிகமாக அதிகமாக ஏறும்புகள் மீதிருந்த பயம் சிறிது சிறிதாகக் குறைந்து இனிப் பயமே இல்லை என்ற நிலை கூட வந்தது. எது எதையோ இழந்து விட்டு வந்தபோது பெரிய ஏக்கம் தோன்றவில்லை. ஆனால் அந்தக் கூண்டு இப்போதும் ஏக்கத்தைத்தான் உண்டு பண்ணுகிறது சமீபத்தில்—இது கூட, அதாவது சமீபம் என்பது கூட, மனிதன் ஒரு விசித்திர சிருஷ்டிதான்—சில ஆண்டுகள் முன்பு அந்த ஊருக்குப் போக நேர்ந்த போது துடிக்கும் மனதோடு அந்த ஆலமரத்தைப் பார்க்கச் சென்றேன். மரம் இருந்தது. ஆனால் சுற்றுப்புறத்தில் நிறைய மாற்றங்கள். உண்மையில் அந்த மாற்றங்களால் முதலில் அந்த மரத்தைக் கூட அடையாளங் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை. முன்பு மரம் மைதானம் போன்ற திறந்த வெளியில் ஓர் ஆதி காலக் கோயில் அல்லது ஸ்தூபி போல இருக்கும். இப்போது அதற்கு அருகாமையிலேயே வீடுகள் வந்து விட்டன. மரமே இன்னும் அதிக நாட்கள் விட்டு வைக்கப்படாது என்று தோன்றியது. மரத்தருகில் தரையே உயர்ந்திருந்தது.

மரம் பல பகுதிகளைத் தாக்கவும் பிறராலும் இழந்து விட்டிருந்தது. சுற்றுக்கூறுத்துப்போன மாதிரியும் தோன்றியது. முன்பு நாங்கள் கட்டி கைவிட்டுவிட்டுப் போன கூண்டின் சுவடே தெரியவில்லை. ஆனால் கூர்ந்து பார்த்ததில் கூண்டுக்காகப் பரண் மாதிரி கட்ட வசதிப்படுமென அடித்திருந்த ஆணிகள் ஒன்றே ஒன்று மட்டும் காணக் கிடைத்தது. ஆணியின் தலை கிளையில் ஆழமாகப் புதைந்து போயிருந்தது. வேறு யாருக்கும் அந்தப் பள்ளம் அந்தக் கிளையிலிருந்த வேறு எண்ணற்ற மேடு பள்ளங்களிலிருந்து மாறுபட்டது என்று தெரிய நியாயமில்லை. அந்தப் பள்ளத்தை நான் சுண்டு கொண்டவுடன் ஆர்வத்துடன் அந்த ஆணியின் தலையைத் தொட்டுப்பார்க்க நினைத்தேன். சுண்டு விரலால்தான் அது

முடிந்தது. விரல் கூட ஆணியைத் தொட்டதா மரக்கிளைப் பள்ளத்தின் வேறு பகுதியைத்தான் தொட்டதா என்று உறுதியாகக் கூற முடியாது. அந்தப் பள்ளம் பாதாளமாகத் தோன்றியது. ஒரு சிலரின் நம்பிக்கையில் இறந்தவர்கள் எல்லாரும் பாதாளத்திற்குத்தான் போகிறார்கள். மனிதன் தோன்றியதிலிருந்து எவ்வளவு பேர் இறந்திருப்பார்கள்? எவ்வளவோ கோடிக்கணக்கான பேர். கோடிக் கோடிக் கோடிக் கோடி.....அத்தனை பேரும் அந்தப் பாதாளத்தில். பூமி மீது இருக்கும்போது சொல்கிறோம் இவன் ராஜா, இவன் வாத்தியார், அவன் குமாஸ்தா, இவன் கடையில் வேலை பார்க்கிறவன், இவன் டாக்டர், இவன் பத்திரிகையில் வேலை பார்க்கிறான், இவன் இஞ்ஜினீர், இவன் ஹோமோபதி டாக்டர்...இந்தப் பாதாளத்தில் அவர்கள் எல்லாரும் என்ன பண்ணிக் கொண்டிருப்பார்கள்? பாதாள டீச்சர், பாதாள டாக்டர், பாதாள இஞ்ஜினீர், பாதாள குமாஸ்தா. பாதாளக் கதாசிரியை.....பாதாளத்திற்குப் போய்க் கூட வெளியுலகத்தில் ஈடுபட்டிருந்த பணிகளையே தொடர வேண்டுமா? இருக்காது. பாதாளத்தை நரகமென்றுகொள்வோரும் உண்டு. நரகத்தில் வேதனையிருந்தாலும் இந்த உலகத்தின் கட்டுகிட்டங்களும் தேவைகளும் இருக்க முடியாது நிறைய ஓய்வு இருக்கும். அந்த ஓய்வை நினைத்தால் இப்போதே பாதாளத்திற்குப் போய்விட வேண்டும் போலத் தோன்றுகிறது. அதற்குத்தான் அந்த ஆலமரத்துக் கிளையில் இருந்த பள்ளமொன்றில் எப்போதோ அடித்த ஆணியின் தலையைத் தேடினோ?

இப்போது ஓய்வு இல்லை. விண்விண் சென்று வலிக்கும் முழங்கால் போலி ஓய்வைத்தான் தந்திருக்கிறது. வலியோடு கூடிய ஓய்வு என்று சொல்வதே அபத்தமானது. இந்த வலி இன்னும் ஒரு நாளில் அல்லது ஒரு வாரத்தில் அல்லது ஒரு மாதத்தில் போய்விடக்கூடும். ஆனால் அப்போது கூட ஓய்வு சாத்தியம் இல்லை என்று தோன்றுகிறது.

★

ஒரு மழைநேரத்துச் சோகம் போல

அ. ரவி

1

மழை நேரத்து சோகம் அறியீரோ?

மழை நேரத்தைப் பற்றி உங்களுக்குத் தெரியும். ஆனால் அதிலுள்ள சோகம் பற்றி? அதைப் புரிய வைப்பதென்பது சற்றுச் சிரமம்தான்.

மழைக்காலத்தில் போஷாக்கு நிறைந்த புல்வெளியில் நடந்திருக்கிறீர்களா? உயரமான கட்டிடங்களின் அருகே நின்றிருக்கிறீர்களா? நிறையக் கிளைகள், இலைகள், கொண்ட பெரிய மரங்களின் கீழே இருந்திருக்கிறீர்களா? கொஞ்சம் கவனியுங்கள்—இந்த இடத்தில் ஒரு மெனிதான சோகம் உங்கள் நெஞ்சை உசப்பவில்லையா? அதிரவைக்கவில்லையா? முகில்களின் கறுப்புத் திரட்சியாலும் உங்கள் நெஞ்சில் கவிவது போன்ற உணர்வு வரவில்லையா? ஏன் அதிகம் போவான்—ஒரு மழைநேர மாலைப்பொழுதில் நீங்கள் தனித்திருந்தபடி ஏதேனும் புத்தகத்தை (அன்றன் செக்கோவின் 'மாட வீடு' நூபகமிருக்கிறதா?) வாசிக்கும் போது அந்தச் சோகம் இன்னும் நன்றாக உணரப்படும்.

இது ஒரு அங்கீகரிக்கப்பட்ட நெஞ்சை நிறைக்கிற சோகம். மழைக்காலம் மிகவும் அழகானது என்பது பற்றி நான் விவாதிக்க வரவில்லை. மிக மிக அழகு. ஆதலினால் மழைக்காலத்தை நான் வெறுக்கவில்லை. அதிலுள்ள சோகத்தைத்தான் குறிப்பிடுகிறேன். அதுகூட நினைத்து நினைத்துச் சினைக்கக்கூடிய சோகம். மனத்தின் மெல்லிய நரம்புகள்மீது தொடர்ந்து ஒரு அதிர்வு இருக்குமாப்போல.

இந்த அனுபவம் இதுவரை உங்களுக்குக் கிடைக்கவில்லையா? பரவாயில்லை. இனி

வரும் மழைக்காலத்தைக் கொஞ்சம் கவனியுங்கள்

2

தாடியைப் பற்றியதுதான் முக்கிய பிரச்சினை என்றால் அதுகூட சும்மா ஒரு கதைக்குத்தான். மீரா நேற்று வந்தாள். இன்டைக்கு வந்தாள் என்பதைவிட, நாளைக்கு வருவாள் என்பதுதான் ஆறுதல்தாற விஷயம். அது ஒரு காலம்.

மூன்று main subjects உம் இருவரிற்கும் ஒன்றாயிருக்கக் கண்டு 'வெரி குட்' என்றவள். எல்லா group இலும் என்னுடைய இணைந்தவள். எனது நல்ல காலம் அதனைக் கண்டு மயங்கவில்லை. இதைப் பற்றியெல்லாம் தெய்வீகம், அது, இது என்று அவட்டிக் கொள்ளவில்லை. அதற்கு எனக்குக் கடவுள் நம்பிக்கை இல்லை என்பதும் ஒரு காரணம். காதல் பற்றிய எனது கருத்து வேறுபட்டிருப்பதும் இன்னொரு காரணம்

ஆனால், இதைப் பற்றியெல்லாம் கொஞ்சம் யோசிக்க வேண்டும். அந்தந்தக் காலத்திற்கு துணையைத் தேடுவது பற்றி, மனவிற்கு ஒத்திருந்தால் கவ்யாணம் வரைக்குப் போகலாம் என்பது பற்றி, இடையில் காதல் என்ற வெறும் பேத்தல் இல்லாமல் நல்ல நண்பர்கள் ஆக இருப்பது பற்றி, இதையெல்லாம் யோசிக்க வேணும் தான்.

ஒன்றாக லெக்சரிற்கு போவது வருவது, நிறைய நிறைய மரங்களின் கீழேயும் களரி விற்குள்ளேயும் இருந்து கதைப்பது — பலர் lovers என்று நினைக்குமாப்போல — இதன் உச்சம் கேட்கலாம் போல் தோன்றியது.

"மீரா உங்களோடே கொஞ்சம் கதைக்க வேணும்"

"என்ன, என்ன விஷயம்?"

"இது அந்தரங்கமானது. பிறகு கதைப்பம்"

“பிறகெண்டால்?”

“பிறகு, பிறகுதான்”

ஐந்து மணிக்கு லெக்சர் முடிந்தபோது வந்தாள். “ரவி என்ன விஷயம்? பிறகு கதைப்பமெண்டியள். இப்ப கட்டாயம் கதைக்கவேணும். எனக்கு லெக்சர் ஒன்றும் உள்ளடேல்லே. இப்ப கதைக்காட்டி பிறகு இரவைக்கு நித்திரையும்இல்லை”.

“வாங்கோ அந்த மரத்துக்குக் சீழை இருப்பம்”

மஞ்சள் நேரம். மாலை. மஞ்சளின் பின்னணியில் வெள்ளையான லைபிரரி பில்பிங். முகில்கள் கூராய் இருந்தன. மஞ்சள் கதிர் அதற்குள் ஊடுருவியது. சந்தோஷம். மெதுவாக விஷயத்தைத் தொடங்கினேன். “மீரா இதைப்பற்றி என்ன நினைப்பிடுங்கனோ தெரியாது. எனக்கு இதை ‘டக்’ கெண்டு கேக்கவேணும்போலே. இடையிலே நீங்கள் ஒண்டும் கதைக்கவேண்டாம். நான் கதைச்சு முடிச்சாப்பிறகு நீங்கள் சொல்லுறதைச் சொல்லுங்கோ. விஷயத்துக்கு வருவம். எனக்கு உங்கனிலே விருப்பம். இது மற்ற நான் கதைக்கிற girls இலை இருந்து விலகி பிரத்தியேகமான விருப்பம். எனக்கு உங்கன்ரை போக்குப் பிடிச்சது. கதைகள் பிடிச்சது. நீங்கள் என்னுடைய வள் எண்டதிலே சந்தோஷம் இருக்கு. உங்கன்ரை ஒவ்வொரு அசைவும் என்னை நல்லாப் பாதிக்குது. நீங்கள் எனக்குப் பக்கத்திலேயிருக்கிறதெண்டால் எந்தநேரமும் சோளகம் வீசற மாதிரித்தான். நீங்கள் என்ஸ்டை இருப்பியள் எண்டால் வாழ்க்கை சந்தோஷமாய் இருக்கும் என்று நினைக்கிறன். இதிலே உங்கன்ரை விருப்பமும் இருக்கு. என்னை வாழ்க்கைத் துணையாக்க உங்களுக்கு விருப்பம் இல்லாமல் இருக்கலாம். இதிலே நீங்கள் எந்த முடிவை எடுத்தாலும் எனக்குப் பிரச்சினை இல்லை. உங்களுக்கு என்னைப் பிடிக்காமல் போனாலும் பரவாயில்லை நாங்கள் இந்த மாதிரியே நல்ல friends ஆக இருக்கலாம். நீங்கள் இதைப் புரிஞ்சு கொள்ளுவியள் என்று

தான் இவ்வளவும் நான் சொன்னான் நீங்கள் இண்டைக்கு முடிவு சொல்ல வேணுமெண்டில்லை நாளைக்கும் சொல்லலாம். எங்கன்ரை friendship உடையப்படாது. இரவைக்கு நித்திரை இல்லாமல் பண்ணினதுக்கு மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்கோ” இவ்வளவும் மீராவின் முகத்தைப் பார்க்காமல் தான் சொன்னான். அவளும் குனிந்து கொண்டதான் இருந்தாள்.

அவள் பிறகு நிமிர்ந்து சொன்னாள். “ரவி, உங்களுக்கு ஒரு விஷயம் தெரியுமா? I am already booked, இவ்வளவு காலமும் இதைப்பற்றி நான் சொல்லாதது எண்டது மனவருத்தமா இருக்குது. நான் பெரிய பிழை விட்டுட்டன்போலே. உங்கன்ட்டை நிறையக் கனவுகள் வளர்த்திட்டன். அது என்றை பிழைதான். எனக்கு என்ன சொல்றதெண்டே தெரியேல்லை. மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்கோ.” அவளது வெள்ளைக் கன்னத்தில் கண்ணீர் வழிந்தது.

“சீச்சி அப்படியெல்லாம் சொல்லாதையுங்கோ. இதைப் பெரிசா எடுக்க வேண்டாம். இதுக்குப் போய் அழுது கொண்டு...” பிறகு அடுத்த நாள் எல்லாம் ஒழுங்காக இருந்தது. மீரா வந்தாள். ரிசித்தாள். “குட் மோனிங்” ஒரு காலைப்பூ மலர்ந்தது. கதைத்தாள். நேற்று ஒண்டும் நடக்காதது மாதிரி இருந்தாள். milk board இற்கு என்னுடன் வந்தாள். ஒன்றாகப் பால் குடித்தோம். நான் அவளுடன் கதைக்கும் போதெல்லாம் ஒரு நிரை விலகியது போல அல்லது மனம் சுத்தமாக்கப் பட்டதுபோல உணர்ந்தேன்.

அனேகமாகப் பிறகெல்லாம் இன்னும் நிறையக் கதை. எப்பிடி ஆளெண்டன். வெள்ளைப்பெடியன் என்று சொல்லி சின்னி விரலையும் காட்டினாள். ஒல்லியானவனும். அவளது காதலைப்பற்றியே கதை போனது. “வீட்டிலே பெரிய எதிர்ப்பு. நான் fight பண்ண வேண்டியிருக்கு” என்றாள். “ஒரு நாளைக்கு introduce பண்ணி விடுங்கோ” எண்டன். “அது செய்யாமலா?”

என்றாள். பகிடி பகிடியாக இதையும் சொன்னாள். “உங்களுக்கு அவசரமா ஒரு பெட்டை பிடிச்சுத்தாறன்.” நான் சிரிச்சுக் கொண்டு பேசாமல் இருந்திட்டன்.

எங்கள் நட்பு மேலும் இறுகியது என்றே சொல்ல வேண்டும்.

அனேகமாக நான் கூப்பிட்ட இடத்திற் கெல்லாம் வந்தாள். நாங்கள் ஊர் ஊராக, வீடு வீடாகச் செய்த பிரச்சாரத் துக்கெல்லாம் என்னோடு துணையாக இருந்தாள். நாய்களுக்கு மிகவும் பயந்ததும்; கள வாகப் பூக்கள் (முக்கியமாக ரோஜாப்பூ) கொய்ததும்; ஐஸ்கிரீம் வாங்கித்தாங்கோ, வாழைப்பழம் வாங்கித் தாங்கோ காலுழையுது தூக்கிக்கொண்டு போங்கோ (“தூக்கிக்கொண்டு போங்கோ,” “நான் தூக்கத் தயார். நீங்கள் வருவீங்களோ?” “ஓம்” என்று கிட்டவந்தாள். சின்னி விரலைக் காட்டி, “இவனுக்கு என்ன பதில் சொல்லுறது?” எண்டன் சிரித்தாள். “அவர் தூக்கி னால் முறிஞ்சு விழுந்து விடுவார்” என் டான்) என்று நச்சரித்துக் கொண்டிருந்தது நல்லா ஞாபகம் இருக்குது. மழை பெய்த போதெல்லாம் ஒன்றாகக் குடைக்குள் போன தெல்லாம் நினைவில் நின்றுது.

மீரா எனக்கு நிறைய நோட்ஸ் கொப்பி பண்ணித் தருவாள்; ரியூஸ் எழுதித் தரு வாள் என்பதைவிட ஒருநாள் ஏதோ ஒருகதை யில் எனக்கு வடைபிடிக்கும் என்பதை வைத்து அடுத்த நாள் பெரியதொரு வடைப் பார்சல் தந்தது (இந்த வடை தந்ததிலும், என்னைக் கண்டுவிட்டு மேல்மாடியிலுள்ள ரூபிலிருந்து ஓடிவந்தது இன்னமும் நெஞ்சில் திறைந்து போயிருக்கிறது) என்பது எவ்வ ளவு பசுமையான நினைவு.

காலப் போக்கில், எனது தாடியின் சிறு அரும்பல்கண்டு, “என்ன தாடிக்கோலம்? எனக்கு தாடிக்காரரைக் கண்டால் பிடிக் காது” என்று மீரா சொல்ல “இந்த முறை தாடி வளர்க்க வேணும் போலே” என “வேண்டாம் வேண்டாம், வெட்டுங்கோ” எனக்கு வெட்ட மனம் ஒப்பவில்லை. கிடக் கட்டும்.

அடிக்கடி தாடியைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபித் தாள். “வெட்டுங்கோ அரியண்டமாய் இருக்கு. ஏன் முகத்தைக்கெடுக்க வேணும். நான் உங்களுக்குப் பக்கத்திலே படுக்கிறவ ளாயிருந்தால் நீங்கள் நித்திரையாயிருக் கேக்கை வெட்டிடுவன்”

Social அன்றுதான் கொஞ்சம் வித்தியா சமாகக் கதைத்தாள். “இண்டைக்கு social இற்கு வாறிங்களா? வாறதெண்டால் தாடியை வெட்டிக்கொண்டு வரவேணும். தாடியை வெட்டாட்டில் உங்களோடை கதைக்க மாட்டன். இஞ்சை வாங்கோ உங்களோடை ஒரு கதை—என்ன, நான் கிடைக்கேல்லையெண்டா தாடி வளர்க்கிறி யன்?” எனக்குச் சரியான ஆத்திரம். “இவ்வளவு காலமும் என்னோடை திரிஞ்சு இதை புரிஞ்சு கொண்டியன்?” “சரி, அதை விடுங்கோ இண்டைக்கு social இற்கு வரேக் கை தாடி வெட்டிக் கொண்டு வரவே வேணும்,”

இரவு social இற்கு போனபோது மீரா மிகவும் அழகாக. (ஒரு முறை அதிகமாக வயிறெறிந்தது பற்றிச் சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை) நான் கிட்டப்போய், “வடிவா இருக்கிறியன்” சின்னச் செம்மையான சிரிப்பு. பிறகு தாடியைப் பார்த்தாள். “மீரா சொறி” எண்டன். பிறகு சிரித்துக் கொண்டு “மீரா வானத்தை வில்லா வளைக்க வேணுமெண்டால் வளைக்கிறன். சந்திரமண் டலத்திலே இருந்து அரிசி கொண்டுவர வேணுமெண்டா அதுவும் செய்வன், தாடியைப் பற்றிக் கதைக்க வேண்டாம்.” அவள் சிரித்துக்கொண்டு காதைப் பொத் தினாள்.

Enjoy பண்ணுறதுக்கு குடிக்கிறது எனக்கு அவ்வளவு பெரிசாத் தெரியேல்லை. வாயை நனைத்தபோதே பெரிசாக வெறி வந்த போது, வயிற்றுக்குள்ளும் கொஞ்சம் போய் விட்டால் எப்பிடி இருக்கும்? இது girls எல்லோரும் போனாப்பிறகு தான் நடந்தது. அடுத்தநாள் எந்தப் படுபாவியோ மீராவுக் குப் போய் அண்டியிருக்கிறாள்.

அடுத்தநாள் மீரா என்னைக் கண்டவுடன் மூஞ்சியை நீட்டினாள். ரும் அடிக்குச் சென்றபோது மேலேயிருந்து கூப்பிட்டு, கீழே ஓடிவந்தாள். அந்தக் கோடை காலத்து வெயிலுக்கு, காற்று சிறிதும் அசைவற்று, மரங்கள் உறைந்து போயிருக்க, “ரவி, உங்களோடை ஒரு கதை கொஞ்சம் இருக்கு” பிறகு. “ராத்திரி நாங்கள் போனப்பிறகு என்ன நடந்தது?” எண்டாள். “ஒண்டு மில்லை” எண்டன் சாதாரணமாக. “ஒண்டு மில்லையோ? இண்டைக்கு நான் கம்பஸ் இற்குப் போக ஒரு firstyear boy என் னட்டை வந்து “ரவி நல்லபிள்ளை எண்டு பின்னலை வழிஞ்சியளே. ரவியை ராத்திரி பாத்திருந்தால் சீவியத்திலே கதைச்சிருக்க மாட்டியன்” எண்டான். நான் “ஓ, ரவி அப்பிடியெல்லாம் செய்யமாட்டார்” எண்டன். “ரவி அப்பிடிச் செய்ததை என்னுலை நிரூபிக்கவும் ஏலும்” எண்டான். எனக்குச் சரியான ஆத்திரமாயும், அழகையாயும் போச்சு. ஏன் ரவி இப்பிடி? இப்பிடியென் டால் உங்களோடை நான் பழகியே இருக் கமாட்டன். நான் இந்தக் கம்பஸிலே ஆரோ டை கூடப் பழகிறன். உங்களோடை மாத்திரம்தானே. நீங்கள் இப்பிடியென் டால்? ஓ, சரியான வெக்கமாயிருக்கு.” முக மெல்லாம் சிவந்தது. கண்ணீர் தளும்பியது. “குட்பை” என்று கொண்டு ஓடினாள்.

அடுத்தநாள் கம்பஸில் கண்டபோது மூஞ்சியைத் திருப்பினாள் நான் பேசவில்லை. பிறகு வலியவந்து “எனி நீங்கள் உந்த வே லை யொ ண் ட ம் செய்யாதையுங்கோ. தாடியையும் வெட்டுங்கோ” என்றாள்.

பிறகு ஏதோ ஒரு பொழுதில் இப்பிடிக்கேட்டாள். “நீங்கள் அண்டைக்குக் குடிச்ச துக்கும், இந்தத் தாடிக்கும் நான்தான் காரணமோ?” “சீச்சி அப்பிடியில்லை.” எண்டன்.

பிறகெல்லாம் அவள் என்னுடன் கதையைக் குறைத்துக்கொண்டாள் போல் தோன்றியது. சுமமா பார்த்து ஒரு மென் முறுவலுடன் சரி.

பின்னும் பொழுதுகள் போக, ஒரு மாலை நேரத்தில், மரத்தின் கீழ் நான் கடிதமெழுதிக்கொண்டிருக்க, பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்து “என்ன, கண்கள் கலங்கியிருக்கு மாப்போல்” “சீச்சி அப்பிடியில்லை.” “நீங்கள் ஏன் என்னோடை அவ்வளவு கதைக்கிறே ல்லை?” எண்டாள். “நீங்கள் தான் கதையைக் குறைச்சுக்கொண்டியன். எனக்குத் தான் காரணம் தெரியேல்லை” எண்டன். “சனிக்கிழமை என்றை birthday கட்டாயம் ரும்இற்கு வாங்கோ” என்றாள். “எனக்கு நேரமில்லை” எண்டன்.

“பொய் சொல்லுறியன்”

“சத்தியமாய் எனக்கு நேரம் இல்லை. சனிக்கிழமைதான் நான் வீட்டை போற நாள். அதை நிற்பாட்ட ஏலாது. மன்னிச் சுக்கொள்ளுங்கோ” எண்டன்.

“எனக்கு அந்த இந்தக் கதை வேண்டாம். சனிக்கிழமை வரவேணும். நான் காத்துக்கொண்டு இருப்பன்.” பொய்விட்டாள்.

திங்கள் கம்பஸ் இற்கு வந்தபோது முகம் சிவந்திருந்தாள்.

—“ஏன் வரேல்லை?” “நான் நேரமில்லைஎண்டு சொன்னான் தானே” — “உங்களுக்காக நான் எவ்வளவுநேரம் காத்துக்கொண்டு இருந்தான். எனக்குத் தேவையில்லாத ஆக்களெல்லாம் வரீனம். தேவையான ஆக்கள் வராயினம். சாமம் பன்ரண்டு மணிமட்டும் பாத்துக்கொண்டு இருந்தான். பன்ரண்டு மணியோடை என்றை birthday முடியுது எண்டுபோட்டு பிறகு தான் படுத்தான். ஏன் வரேல்லை? நீங்கள் இப்பிடியெல்லாம் மாறுவியன் எண்டு நான் ஒரு சொட்டும் எதிர்பார்க்கேல்லை.” என்று சொல்லிக் கொண்டு அழுதாள். அல்லது அழுதுகொண்டு சொன்னாள்.

பிறகெல்லாம் மீரா அவ்வளவாக என்னுடன் கதையில்லை என்றே சொல்லவேண்டும். சிரிப்புடன் சரி. (பின்னைக்காலத்தில் ஒரு நாள், தாடி வெட்டப்பட்டு, தலை

மயிர் ஒழுங்காக இருந்து, “இப்பதான் குழந்தைப்பிள்ளை மாதிரி வடிவா இருக்கிறியன்” என்று ஒப்புக்குச் சொன்னதுபற்றி நான் பெரிதும் சலனப்படவில்லை.)

இன்னமும் தான் அந்தப் பிரிவின் காரணம் புரியவில்லை. தாடி வெட்டாததா, social இற்கு குடித்ததா, அல்லது birthday இற்கு வராததா? இம்முன்றில் எங்கேயோ தான் பிரிவின் முனை விட்டிருக்கலாம்.

இப்பவெல்லாம் பழகுகளை யோசிக்கும் போது மனதில் மெல்லிய அதிர்வு கொண்டு தான் இருக்கிறது.

3

இனிவரும் மழைக்காலத்தைக் கொஞ்சம் கவனியுங்கள். ★

“தன்னிறைவு எய்திய படைப்புக்களில் கலைஞனின் அனுபவங்கள் அவனுடைய பார்வை தீட்சண்யத்தால் மறுபிறப்புக் கொண்டு, பிரத்யட்ச உலகத்தின் பொதுத் தன்மை அனுபவங்களின் தேர்விலும் அடுக்கிலும் அழுத்தத்திலும் பல்வேறு மாற்றங்கள் அடைந்து, அவற்றை அக்கலைஞன் அர்த்தப்படுத்திக் கொண்டதில் ஏற்பட்ட முழுமையின் விளைவாய் ஒரு புது உலகம் தன்னை ஸ்தாபித்துக் கொண்டு எழும்புகிறது. இந்தப் புதிய உலகம் அது தோன்றுவதற்குக் காரணமாக இருந்த பிரத்யட்ச உலகின்மீது ஆழ்ந்த பாவங்களைப் பாய்ச்சிக் கொண்டிருப்பதை உணர முடியும். இங்குதான் படைப்பு எனும் சொல் அதன் தகுதிக்குரிய இடத்தில் பிரயோகமாகிறது. கலைஞனின் பார்வையில் அவனுடைய அனுபவங்கள் பெறும் அர்த்தம் தான் அனுபவப் பிரதிபலிப்பு எனும் தேகத்துக்கு அதன் இயக்கத்தைக் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளக்கூடிய உயிரை அளிக்கிறது. எழுதப்படுபவற்றில் கலைப்படைப்பு எனும் தகுதி பெறுபவை நமது பார்வையைப் பாதித்து நமக்கும் புற உலகுக்குமுள்ள உறவு நிலையில் சிறிய பெரியமாற்றங்களை நிகழ்த்திக்கொண்டிருக்கின்றன. இதன் வீச்சை, ஒரு தேசத்தின் தலைநிலையை மாற்றிவிடக் கூடியகலாசாரப் புரட்சியிலிருந்து எளிய தனிமனித அனுபவங்கள் வரையிலும் பார்க்கலாம்.”

—கந்தர ராமசாமி

முகம் மறுக்கப்பட்டவர்கள்

இவர்கள்

நகரின் யந்திரமயத்தில்
முகமிழந்த மனிதரல்ல.

வீதியில் சென்ற

வீட்டினில் இருந்த

சுருங்கக் கூறின்

இம்மண்ணில் பிறந்த

சாதனைக்காகச்

சன்னங்களால்

பரிசளிக்கப் பட்டவர்கள்.

அத்துடன்,

திச் சுவாலை போர்த்திக்

கௌரவிக்கப் பட்டவர்கள்:

இதனால்—

முகம் மறைக்கப்பட்டவர்கள்!

ஆஸ்பத்திரிச் சுவச்சாலையில்

அடையாளம் காணப்படாதவர்கள்.

உற்றாரால்.....

பெற்ற தாயரால்

அடையாளம் கண்ட பின்னும்

காட்டிக் கொள்ளப் படாதவர்கள்.

இதனால், இவர்கள்

முகமிருந்தும்

மறுக்கப் பட்டவர்கள்

—மைத்ரேயி

ஆலமரத் தோப்பும் தோப்பாகாக் காளான்களும்¹

ஜோதி விநாயகம்

3. புரிந்துகொள்ளுதல் குறித்து

இலக்கியப் படைப்புகள் புரிந்துகொள்ளக் கடினம் கொண்டிருக்கின்றன; அவை புரிந்துகொள்ளும் படியான எளிமை கொண்டிருக்க வேண்டும் என்ற குரல், தமிழ் இலக்கியச் சூழலில், எழுந்து கொண்டேயிருக்கிறது.

இலக்கியப் படைப்புக்கள் ஒலைச் சுவடிகளில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த காலத்தில் இத்தகைய கோரிக்கை இருந்ததா என்ன என்று தெரியவில்லை. ஒலைச் சுவடிகளில் வாழ்ந்து வந்த இலக்கியங்களிலும் புரிந்துகொள்ள எளிமையான பகுதிகளும் கடினமான பகுதிகளும் இருந்து வருகின்றன என்பதை நாம் அறிந்து வருகிறோம்.

பழந் தமிழ் இலக்கியத்தின் கடினத்தன்மை இன்று வழக்கொழிந்த சொற்களின் கடினத்தால் மட்டும் நேர்வது என்று சொல்வதற்கில்லை. 'மணிமேகலை' யில் நிகழ்கிற தத்துவச் சர்ச்சைப் பகுதிகள் பௌத்த மதத் தத்துவத்தின் பரிச்சயத்தை வேண்டி நிற்பவை. அந்நாளைய மகா வித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையிடம் பாடம் கேட்ட உ. வே. சாமிநாதையருக்கு தமிழின் சிறந்த நூல்களில் கம்பராமாயணம் ஒன்றையே, மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை சைவரான காரணத்தாலேயே கற்பித்து மறைந்த நிலையில், சேலம் ராமசாமி செட்டியார் என்னும் இலக்கிய நண்பரின் அறிவுரையின் பேரில் தமிழ்ச் சமணர்களைத் தேடிச் சென்று, அவர்களிடம் பாடம் கேட்டே 'சேவக சிந்தாமணி'யைக் கற்றுப் பதிப்பித்தார் உ. வே. சா. 'மணிமேகலை'யில் பௌத்தமதச் சொல் ஒன்றே ஒன்று புரியாமல்

போனதற்காக கும்பகோணம் கல்லூரியில் தமிழாசிரியராக வேலைபார்த்து வந்த உ. வே. சா. அதே கல்லூரியில் வேலைபார்த்த ஆசிரியர் ஒருவரிடம் பௌத்த மதத் தத்துவத்தைப் பாடம் கேட்டு பௌத்த மதத்தை விளக்கும் நூலையும் எழுதி 'மணிமேகலை'யையும் பதிப்பித்தார் என்பது இலக்கியத்தை அனுபவித்தல், இலக்கியப் பணி ஆகியவற்றின் சிரமத்தை எடுத்துச் சொல்லி நிற்பது.

வேறு எந்தவித ஆதாயமும் கருதாது, இலக்கிய ஆராய்ச்சியில் இயல்பாகவே ஏற்பட்ட ஈடுபாடு காரணமாகவே, வேறு எந்த தாபனத்தின் உதவியுமின்றி ஒற்றையொரு மனிதனாக பழந்தமிழ் இலக்கியச் செல்வம் அனைத்தையும் தேடி அலைந்து, கண்டு பிடித்து, பேணி, செப்பம்செய்து, பதிப்பித்து தமிழ் இலக்கியச் செல்வம் அழிந்து விடாமல் பாதுகாத்து டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் தமிழ்ச் சமுதாயத்திடம் வழங்கிச் சென்றிருக்கும் வரலாறு, இலக்கிய அனுபவமும் இலக்கியப் பணியும் வேறு ஆதாய நோக்கமற்ற சுய சிரமத்தை வேண்டி நிற்பதை உணர்த்தப், போதுமானது.

வழக்கொழிந்த சொற்களின் கடினம் இல்லாத நிலையிலும், தத்துவப் பரிச்சயம் வேண்டாத இலக்கியங்களும் உடனடியாகப் புரிந்து கொள்ளக் கூடியவை என்று சொல்வதற்கில்லை, அதோடு இலக்கியத் தன்மை என்பது இவைகளுள் அடங்கியும் இல்லை.

நவீனத் தமிழ் இலக்கியப் படைப்புக்கள் வழக்கொழிந்த கடினச் சொற்கள் அற்றும், தத்துவக் கோட்பாடுகளை விவாதிப்பது என்ற நிலை அற்று இருந்தும், புரிந்து

கொள்ள எளிமையற்றவையும் அவற்றில் இருக்கின்றன என்ற குரல் எழுந்து வருகின்றது. இலக்கியப் படைப்புகளில் என்ன புரியவில்லை என்ற கேள்விக்குக் கிடைக்கிற பதிலை வைத்தே இந்தப் பிரச்சினைக்கு விளக்கமும், தெளிவும் காண இயலும். இலக்கியப்படைப்புகள் புரியாமல் போவதற்கு ஏதாவது புரியாத வரிகளோ, வார்த்தைகளோ கொண்டிருக்கின்றனவா என்று வரிவரியாகப் படித்துப் பார்த்தால் அநேகமாக 'இல்லை' என்ற பதிலே கிடைக்கும். அப்படியே புரியாத வார்த்தை ஒன்றி ரண்டு இருந்தாலும் அதற்கு நாம் உ. வே. சா. பட்ட அளவுக்கு -- யெளத்த உத்துவத்தையே பாடம் கேட்ட அளவுக்கு சிறம்பட விவ்ண்டியவில்லை, இருக்கவே இருக்கிறது அகராதி. திருப்பி அர்த்தம் பார்த்துக் கொள்வது எளிமையான காரியம்தானே.

வார்த்தைகளின் அர்த்தம் முழுவதும் புரிந்த நிலையிலும், எளிய வார்த்தைகள் கொண்டு இயங்குகிற இலக்கியமும் புரிபடாமல் இருப்பதுதான் புகார்.

வார்த்தைகள் மூலமாக இலக்கியம் படைக்கப்பட்டாலும் வார்த்தைகளிலோ மொழியிலோ மட்டும் இலக்கியத்தின் சாராம்சமான கூறு தங்கியிருக்கவில்லை என்பதுதான் சங்கதி. சொற்களில் இலக்கியம் தங்கியிருந்தால் இன்று மொழியியல் வல்லுனர்கள் தான் பெரிய இலக்கியவாதிகளாகவும் இருப்பார்கள். ஆனால் சொற்சிலம்பத்தை இலக்கிய அந்தஸ்தாக காட்டியும், நம்பியும் வருகிற கூட்டத்திற்கும் தமிழில் குறைச்சல் இல்லை.

புரிகிற மொழியை, கல் வடிவத்தை உடலாகக் கொண்டு இயங்குகிற இலக்கியத்தில் புரியாத உயிராக இருப்பது என்ன என்று இலக்கியவாதிகளைக் கேட்டால் அனுபவம் என்பார்கள். முற்போக்கு இலக்கியவாதிகள் சமூக முரண்பாடுகளும் அவற்றைத் தீர்ப்பதற்கான வழி முறைகளும் என்பார்கள். இந்த இரண்டும் வேறு வேறுதானா என்று பார்ப்போம்.

3

மனிதக் குரங்கிலிருந்து மனிதனாக மாறும் போது, மரத்திலிருந்து இறங்கி நிலத்தில் பெயர்ந்து செல்ல வேண்டியது ஏற்பட்ட போது, நிமிர்ந்து நடந்தவுடன் மரமேறப் பயன்பட்ட கைகள் சுதந்திரம் பெற்றன.² சுதந்திரம் பெற்ற கை உழைக்கப் பயன்பட்டது. உழைத்தகை தேர்ச்சி, திறன் பெற்றது.³ சமூக உணர்வு கொண்ட மனிதன் சொல்லிக் கொள்வதற்கு ஏதோ ஒன்று உள்ளவன் ஆனான். தேவை மனிதக் குரங்கின் குரல்வளையை மாற்றி அமைத்து பேச்சும் மொழியும் உருவானது.⁴ உழைப்பு, பேச்சு இரண்டும் சேர்ந்து மனிதக் குரங்கின் மூளை மனித மூளையாக மாறியது.⁵

“மூளையின் இயக்கமே மனம்” என்ற ரஷ்ய விஞ்ஞானியான I. P. பால்லோவ் போன்றவர்களின் விஞ்ஞான முடிவுகளையும் ஒத்துக் கொள்வோமேயானால் பாலூட்டி மிருகமாக இருந்து ‘உயர்வகைப் பாலூட்டி’⁶ மனிதனாக மாறிய மனித மனத்தின் இயல்பு என்ன என்று பார்ப்பது அனுபவம் என்றால் என்ன, சமூக முரண்பாடுகள் என்றால் என்ன என்று புரிந்து கொள்ள உதவும்.

பாலூட்டி மிருகமாக இருந்து உயர்வகைப் பாலூட்டி மனிதனாக மாறிய மனிதன் பாலூட்டியின் உயிரியல் இயல்புகளும் (பசி, தாகம், பாலுணர்வு) மனித மன இயல்புகளும் ஒன்றையொன்று மிஞ்சிப் போட்டியிடுகிற நிலையிலேயே தான் இருக்கிறான்; மனம் இருக்கிறவரையில் அப்படித்தான் தொடர்ந்து இருக்கவும் முடியும். அதனாலேயே மனிதனை சமூக மிருகம் என்று சொல்லுவதும்.

ஆனால் மனிதன் மற்றப் பாலூட்டிகளிலிருந்து உயர்வகைப் பாலூட்டி என்ற பிரிவினை கொண்டது மனிதனின் மனநிலை உணர்வு, பேச்சு, மொழி என்று விரிவுபட்ட சாதனங்களின் மூலம் வெளிப்பாடு கொண்டதினால் தான்.

இவ்விதம் தன் உணர்வுகளைப் பேச்சு, மொழி என்ற சாதனங்களின் மூலம் வெளிப்பாடு கொள்ளச் செய்கிற மனம் எவ்வகையான இயல்பு கொண்டது?

மனம் தன் தன்னுணர்வின் தேர்வில் தன் ஆதி இயல்புகளான பசி, தாகம், பாலுணர்வு என்ற பாலாட்டியின் உயிரியல் இயல்புகளுக்கு தன்னை ஒப்புக் கொடுத்து அவை இழுத்த இழுப்பில் சென்று இழிநிலையும் கொள்ளும்: தன்னை நிலைநிறுத்தி பசி, தாகம், உடல் ரீதியான பாலுணர்வு என்ற ஆதி பாலாட்டி இயல்புகளை தன் மன இயல்பால் வென்று தன்வசம் கொண்டு மனிதனாக உயர் நிலையும் எங்கும். இவ்விதம் தன்னை கீழ் நிலைக்கு இழிவுறச் செய்து கொள்ளவும், தன்னை உயர்நிலையில் நிறுத்தி நெப்பெய்தவும்வல்ல இருமை நிலை கொண்டது மனம்.

இவ்வித இருமை நிலைகளை எய்துவதற்கு புறச் சூழல் மட்டுமே காரணம் அல்ல. மனிதனுக்கு முந்திய மிருகங்கள் மனத்தின் தேர்வு என்ற தான் விரும்பிய காரியத்தை செய்ய முடிகிற சுதந்திர நிலையை அடைவதில்லை. அவை தங்கள் இயல்புணர்வில் (instinct) என்ன செய்யுமோ அவற்றை மட்டுமே செய்ய முடிகிற யதேச்சையான நிர்ப்பந்த இயக்கம் (natural compulsory motion) என்ற ஒருமை நிலையில், இருக்கிற மாதிரியே என்றும் இருந்து வருகின்றன. மனிதன் மனத்தின் தேர்வு என்ற இச்சா பூர்வமான செயல் (wilful action) என்ற சுதந்திர நிலை அடைந்ததன் மூலம் இழிநிலை, உயர்நிலை என்ற இருமை நிலை கொண்டான். [மனத்தின் தேர்வு மூலம் இழிவுறவும் உயர்வுறவும் சுதந்திரம் கொண்ட இந்த இருமை நிலையின் ஒரு நிலையான இழிநிலை மூலமே அவன் தன் சக மனிதனை அடிமை கொண்டான். இயற்கையின் பெரு மாற்ற நிலைகளில் என்றாவது மனத்தின் இயல்பான இந்த இருமை நிலை மாற்றம்பெற முடிந்தாலே மனிதனின் பிரச்சனைகளும் மாற்றம் பெறும். அதுவரை பிரச்சனைகளின் வடிவங்கள் மட்டுமே மாற்றம்கொண்டு அவற்றின் உள் தன்மை ஒரே தன்மையோடு தொடர்ந்தே வரும்.]

பிரபஞ்சத்தின் சகல பெர்ருட்களும் தங்கள் உள் முரண்பாடுகளின் மோதல்களின் மூலமாகவே வளர்ச்சியுறுகின்றன.⁷

மனித மனம் தோன்றுவதற்கு முந்தைய பொருட்களின் முரண்பாடு யதேச்சையான (natural compulsory motion) என்ற ஒருமைநிலை கொண்டிருந்தது. மனித மனத்தின் முரண்பாடு இச்சா பூர்வமான செயல் (wilful action) என்ற இருமைநிலை கொண்டது.

பொருட்களின் முரண்பாட்டின் ஒருமை நிலைக்கும். மனித மனத்தின் முரண்பாட்டின் இருமை நிலைக்கும் உள்ள இந்த மாபெரும் மாறுபாட்டைக் கணக்கில் கொண்டு மனித மனத்தின் இருமை நிலையின் வெளிச் சத்தில் பார்க்கப்பட்டாலே மனிதனின் சகல விஷயங்களும் துலக்கம் பெறும்.

இந்தப் பார்வையின் ஒளியில் அறுபவம், இலக்கியம், சமூக முரண்பாடுகள் என்றால் என்ன என்று பார்க்கலாம்.

மனிதனுக்கு முந்திய மிருகங்கள் தங்கள் இயல்புணர்வின்படி யதேச்சையான நிர்ப்பந்த இயக்கம் மட்டுமே கொண்டிருந்தன. தங்கள் உணர்வுகளை பேச்சு போன்ற சாதனங்களின் மூலம் வெளிப்படுத்தவில்லை. மனம் என்ற இச்சாபூர்வ தணிக்கைக் கருவியும் [விரும்பிய உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதும், விரும்பாத உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தாது மறைப்பதும், மாற்றி வெளிப்படுத்துவதும்] இல்லாத நிலையில் அவைகள் தங்கள் உணர்வுகளை மறைத்ததாக இல்லை. மனிதன் தன்னுடைய உணர்வுகளைத் தான் உணர்ந்து பேச்சுப்போன்ற சாதனங்கள் மூலம் வெளிப்படுத்தக்கூடிய அளவிற்கு தன் உணர்வு கொண்டான். பேச்சு போன்ற சாதனங்களின் மூலம் தன்னுடைய உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும்போது அவற்றில் விரும்பிய உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தவும் விரும்பாததை மறைக்கவும், தன் உண்மை உணர்வுக்கு மாறான பொய்யைச் சொல்லவும், தன் மனத்தின் பல்வினைகளுக்கு, ஆசைக்கு வசப்பட்டு தானே தன்னுடைய உணர்வுகளைத் தவறாக அலுத்தாக்கவும் ஏற்பட்டது.

இலக்கியவாத இவ்விதம் மறைக்கப்படுகிற, மாற்றிச் சொல்லப்படுகிற, உணர்வு நிலைகளின்

உண்மைகளை கலை வடிவத்தில் வெளிப்படுத்த முற்படுகிறவன் ஆனான்.

இவ்விதம் மறைமுகம் கொண்டு இயங்குகிற வாழ்க்கையின், உண்மை (உள் தன்மை) தன்னுள் கொண்டுள்ள உள்வெளியை உணர்வதே அனுபவம் என்றபிறகு; அதன் கலைவடிவ வெளிப்பாடே இலக்கியம் என்று ஆயிற்று.

இவ்விதம் பார்க்கும்போது உண்மை என்பது உள் தன்மை என்று ஆகிறது. மனத்தின் கோலங்கள் காட்டுகிற போலித் தோற்றங்களை மீறிய அவ்வப் பொருளின் இயல்புள்ள உள் தன்மையே உண்மை. இவ்விதம் அவற்றின் இயல்பான உள் தன்மையாகிய உண்மை கண்டுபிடிக்கப் படவேண்டிய பொருட்களில் மனமும் அவற்றின் உணர்வுகளும் அடக்கம். மனம் காட்டும் போலித் தோற்றங்களை மீறி மனம் உள் ளிட்ட பொருட்களின் உள் தன்மையாகிய உண்மையைக் கண்டுபிடிக்கும் கருவியும் மனமே. இதற்கு மனம் தன் விருப்பு வெறுப்புக்களை, தன் தற்சாய்வுகளைத் துறந்து அவ்வப் பொருளின் தன்மையைக் காணும் உயர்நிலை, நடுநிலை எய்த வேண்டும்.

இவ்விதம் அவ்வப் பொருளின் உண்மையை (உள் தன்மையை) காணுவதே அனுபவம் என்னும் போது அதனுள் சமூகம் மறைத்து போலித் தோற்றம் காட்ட முயலும், அதை மனம் தவறாக நம்பும், அவதானிக்கும் சமூகத்தின் உள் முரண்பாடுகளும் அடங்கும். எனவே பொருளின் உண்மை (உள் தன்மை) காணுவதே இலக்கிய ரீதியான அனுபவம் என்னும்போது இலக்கிய ரீதியான அனுபவத்தினுள் சமூக முரண்பாடுகளை அவதானித்தலும் அடங்கும்.

அனுபவம் என்பதனுள் அடங்கும் சமூக முரண்பாடுகளை கலை வடிவச் சிறப்போடு வெளிப்படுத்துப்போது, அவை இலக்கியம் என்று ஆகும்.

சமூக முரண்பாடுகளைத் தீர்ப்பதற்குரிய வழி என்னும்போது “தன் — உணர்வு பெறுதலே விடுதலை” (consciousness is

freedom) என்ற எங்கெல்லின் நிலைப்பாடு அவதானிக்கத் தக்கது⁸. சமூக முரண்பாடுகள் யாவுமே நடவடிக்கையின் மூலமாக மட்டும் தீர்க்கத்தக்கவையல்ல. உதாரணத்திற்கு ஒரு அதிகாரி ஒரு ஊழியரை தவறாகத் தண்டித்து விடுவது நடவடிக்கையின் மூலம் மாற்றம் பெறத்தக்கது. ஆனால் அதிகாரி பதவிகளை அடையும் மனிதகுலத்தின் அதிகார வர்க்க மனோபாவம் மனித குலம் அம் மனோபாவம் குறித்த தன்—உணர்வு நிலைகளை அடையும் போதே விடுதலை பெறத்தக்கது. எனவே அதிகாரியின் தவறைத் திருத்தி ஊழியர்களின் நலன்காக்கும் உடனடித் தீர்வு நடவடிக்கை. இந்த உடனடித் தீர்வான நடவடிக்கையையும் கலைவடிவச் சிறப்போடு இலக்கியப் படைப்பாக்குவது தன்—உணர்வு நிலைகளுக்கும் அதன்மூலம் மீண்டும் நடவடிக்கை தேவையான பிரச்சனைகளில் நடவடிக்கைகளுக்கும் வழி வகுக்கும்.

எங்கெல்ஸ் ஏன் “தன்னுணர்வு பூர்வமான நடவடிக்கையே விடுதலையைத்தேடித்தரும்” என்று சொல்லாமல் “தன்னுணர்வு பெறுதலே விடுதலை” என்று சொன்னார் என்று யோசிக்க வேண்டும். சரியான தன்னுணர்வு அடுத்து, நடவடிக்கை தேவையான இடங்களில் நடவடிக்கையில் இறங்கத் தூண்டும். என்பதாலேயே “தன்னுணர்வு பெறுதலே விடுதலை” என்றார் எங்கெல்ஸ். சமூக முரண்பாடுகளைப் பற்றி சரியான தன்னுணர்வை எழுச்சி பெறச் செய்யும் கலைவடிவச் சிறப்புமிக்க இலக்கியம் சரியான வாசகனை நடவடிக்கை தேவையான இடத்தில், நடவடிக்கையில் இறங்கத் தூண்டும்.

எனவே மன உணர்வுகளின், சமூக முரண்பாடுகளின் மனோபாவ மூலங்களின் உண்மையை (உள் தன்மையை) கலைவடிவச் சிறப்போடு வெளிப்படுத்தும் போது சரியான வாசகனிடத்தில் சரியான தன்னுணர்வை எழுச்சிபெறச் செய்து, நடவடிக்கை தேவையான இடத்தில் நடவடிக்கையில் இறங்கச் செய்யத் தூண்டுவதாக அமைகிறது. இலக்கியம்.

சரியான வாசகன் யார்? என்றால் மனம் உட்பட்ட பொருள்களின் எளிமையற்ற, சிக்கலான உண்மையை (உள் தன்மையை) உணர்வதில் இயல்பான அக்கறை கொண்டு இயங்குகிறவன். அதோடு கூட இலக்கியம் தனக்கென மரபுரீதியான தனிவடிவம் கொண்டு இயங்குகிறது என்பதால், இலக்கியத்தின் முந்திய மரபு வடிவங்களில் போதிய பயிற்சியை இன்றைய இலக்கியத்தை ரசிக்க உதவும் என்ற உணர்வு உள் எவன். பிள்ளைப் பிராயத்தில் நடை பயிலுவது, பேசுவது, கல்வி கற்பது, மாட்டு வண்டி ஒட்டுவது, சைக்கிள் ஒட்டுவது, டைப்ரைட்டிங் படிப்பது, விமானம் ஒட்டுவது இப்படி எக்காரியமும் அததற்கு தேவையான பயிற்சியை வேண்டி நிற்கிறது. இலக்கியம் மனம் உள்ளிட்ட பொருட்களின் எளிமையற்ற, சிக்கலான உண்மையை (உள் தன்மையை), மறைமுகத்தை நீக்கிய உள் ளொளியை, வார்த்தை என்ற கருவிகளில் சுமந்து நிற்க, வாசகன் தன் வாழ்க்கையின் மூலம் மூட்ட மாகவாவது உணர நேர்ந்திருக்கும் அவ்வொளியை கலைவடிவச் சிறப்பின் மூலம் துலக்கமாக பெற்றுக்கொள்ள, அவ் விலக்கியத்தை நாடிப் பயிற்சி பெறுது

“எனக்கு வார்த்தைக் கூட்டம் தெரியும். எனவே எனக்கு இலக்கியம் புரியவேண்டும்” என்றால் என்ன அர்த்தம்?

தன் வாழ்க்கை அனுபவத்தின் உச்ச நிலையான இலக்கியவாதியின் அனுபவ உயிரை, அதன் கலைவடிவ உடம்பின் பரிச்சயத்தோடு உணர முயலுகிற வாசகன், இலக்கியத்தைப் புரிந்து கொள்வான்.

குறிப்புகள்:

1. முதலாம், இரண்டாம் பகுதிகள் அலை—21ல் வெளிவந்துள்ளன.
2. எக்கெஸ்ஸ் — ‘இயற்கையின் இயக்க இயல்’ முன்னேற்றப் பதிப்பகம். மாஸ்கோ. பக்கம் 279, 281
3. அதே நூல் பக்கம் 281
4. அதே நூல் பக்கம் 282, 283
5. அதே நூல் பக்கம் 285
6. ஜார்ஜ் தாம்ஸன் ‘மனித சமூக சாரம்’
7. ஜே.வி. ஸ்டாலின்—‘இயக்க இயல் பொருள்முதல் வாதமும் வரலாற்றுப் பொருள்முதல் வாதமும்’ பாட்டாளிகள் வெளியீடு, சென்னை. ஏப்ரல் 1979 பக்கம் 13—14.
8. கிறிஸ்டோபர் காட்டெவல் ‘Illusion and Reality’ யில் முகப்புப் பக்கத்துக்கு பின்பக்கத்தில் கொடுத்திருக்கிற மேற்கோள்.

பூமியின் நிழல்

நீண்ட நாட்களாய்
எனக் கொரு சந்தேகம்.

இந்தப் பூமியின் நிழல்
ஒரு வட்டமா? இல்லை தட்டையா?
அல்லது முட்டைபோல் தானே?

எப்படியாயினும்
அது ஒழுங்காய் இருக்கச்
சாத்தியமில்லை.
(என்றுதான் எனக்குத்
தோன்றிக் கொண்டிருக்கிறது
வெகுநாளாய்)

கடலின் அலைகளோ
உயரே எழுவன.
தரையிலோ தம்முள்
பொருதும் மனிதர்கள்
மலைகளோ தொடர்ந்தும்
முளைத்து வளர்வன,
அங்கு
முகில்கள் தங்கும்.

காற்றோ மிக மிக
மழைக்குப் பதிலியாய்
நெருப்பே உதிரும்.

உருவ மற்றும் போசு
எப்படிவரும் இந்தப்
பூமிக்கு ஒரு நிழல்?

— சேரன்

புத்தரின் மௌனம் எடுத்த பேச்சுக் குரல்

சு. விஸ்வரத்தினம்

இதோ

எனது வெளிநடப்புக்கான பிரகடனம்.

நெடுஞ் சாலைகள்தோறும் நிறுவிய எனது
சிலைகளின் முன்னே
மனிதரின் நினைவும் குருதியும் எலும்பும்
படையல் செய்தோரே.

இதோ ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்
எனது வெளிநடப்புக்கான பிரகடனம்.

பௌத்தத்தின் பேரால் தோரணம் கட்டிய
வீதிகள் தோறும் நீங்கள் நிகழ்த்திய
இனசங்காரப் பெரஹராக்களின் பின்னரும்
இங்கே எனக்கு அலங்கார இருக்கையோ?

குழவும் நெருப்பின் வெக்கை நாக்கவும்
போதிமரத்து நிழலும் என் ஆற்றுமோ?
வெக்கை தாளவில்லை: வெளிநடக்கிறேன்.

புழுதி பறந்த வீதிகள் எங்கும்
குருதி தோய்ந்து புலைமையின் சுவடுகள்

விலகிச் செல்கையில்
கால்விரல்களில் ஏதோ தட்டுப்படுகிறது.
பேரினவாதப் பசிக்கு மனிதக் குருதியை ஏந்திப்
பருகி எறிந்த பிஷா பாத்திரம்

ஒருகணம்
அமுத சுரபி என் நெஞ்சில்
மிதந்து பின் அமிழ்கிறது.

எங்கும் வீதிகளில் இனசங்காரத்தின்
மங்காத அடையாளங்கள்
ஓ! என்மனதை நெருடுகிறது.

இன்னும் காற்றிலேறிய அந்தப்
படப்படப்பும் பதகளிப்பும் அடங்கவேயில்லை.

எழும்பிய அவலக்குலங்களின் எதிரொலி
காற்றிலேறிக் கலந்தெங்கும்
ஏன்? ஏன்? இக்கொடுமை என்றைகிறதே!

இவை கேட்டதிலேயா உமக்கெலாம்?

எனக்குள் கேட்டதே!
இதயம் முழுதையும் சாளுய் பிழிந்ததே!
ஓ.....
இதயமே இல்லா உங்களை இந்த
எதிரொலி எங்கே உரசிச் செல்லும்?
சந்திகள் தோறும் என்னைக்
கல்லில் வடித்து வைத்துக்
கல்லாய் இருக்கக் கற்றவர் மீது
கருணையின் காற்று எப்படி உயிர்க்கும்?

மனச்சாட்சி உயிரோடிருந்தால் வீதியெலாம்
மனித இறைச்சிக் கடைகள் விரித்து
மானுடத்தை விலை கூறியிருப்பீரா?
குருதியால் என்னை அபிஷேகித் திருப்பீரா?

வெலிக்கடை ஆழுக்குகள் உங்கள் வீரத்தின் பெயரா?
ஓ! எத்தனை குரலும்.

இத்தனை குரல்களும் கொடுமைகளும்
எனதுபேரில்தான் அரங்கிக்கப்பட்டன: அரங்கேறி ஆடின.

எனது பெயரால்தான் ஆக்கிரமிப்பு, அடக்குமுறை,
எனதுபெயரால்தான் இனப் படுகொலை
குருதி அபிஷேகம் இவை எல்லாமும்.

உங்கள் ஆக்கிரமிப்பின் சின்னமாக
நான் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் இழிநிலை.

நான் போதித்த அன்பு, கருணை எல்லாம்
கல்லறைக்குள் போக்கிய
புதைகுழி மேட்டில் நின்று என்சிலைகளைப்
பூசிக்கிறீர்
உங்கள் நெஞ்சில் உயிர்க்காத என்னை
கல்லில் உயிர்த்திருப்பதாய்க் காணும் உங்கள்
கற்பனையை என்னென்பேன்?
நானே
கல்லல்ல; கல்லில்வடித்த சிவையுமல்ல.

கண்டதுண்டமாய் அவர்களை நீங்கள்
வெட்டியெறிந்த போதெல்லாம்
உதிரமாய் நானே பெருகிவழிந்தேன்
நீங்கள் அதனைக் காணவேயில்லை.

கைவேறு கால்வேறாய்க் காட்டிலே கிடந்து
'தாகமாயிருக்கிறேன்' என்று கதறியதும் நானே
அக் கதறல் உம் செவிகளில் விழவேயில்லை.

கல்லாய் இருந்தீர் அப்போதெல்லாம்.

ஆணவந் தடித்த உங்கள் பேரினவாத கூட்டுமனம்
எனக்குள் மறைந்து கொண்ட எத்தனிப்பே
என்னை வெறுங் கல்லில்மட்டும்
கண்டதன் விளைவன்றோ?

நானே கல்லல்ல: கல்லில்வடித்த சிவையுமல்ல
மாறுதல் இயற்கை நியதி என்ற
உயிர்நிலை ஓட்டத்தின் உந்து சக்திநான்
கல்லல்ல: கல்லே அல்ல.

எனது ராஜாங்கத்தையே உதறிநடந்த என்னைக்
கல்லாக்கிவிட்டு உங்கள்
சிங்கள பெளத்த ராஜாங்கத்துள்
சிம்மாசனம் தந்து சிறைவைக்கப் பார்க்கிறீர்.

யாருக்கு வேண்டும் உங்கள்
ஆக்கிரமிப்புக் குடைவிரிப்பின்கீழ் சிம்மாசனம்?

நான் விடுதலைக்குரியவன்.
நிர்வாணம் என் பிறப்புடன் கலந்தது.

சிங்கள பௌத்தத்துள் சிறையுண்ட உமக்கெலாம்
எனது நிர்வாண விடுதலை ராஜாங்கத்தின்
விஸ்தீரணம்
புரியாது அன்பரே!
பிரபஞ்சம் மேவி இருந்த என்ராஜ்யம்
பேரன்பின் கொலுவிருப்பு என்பதறியீர்:
வழிவிடுங்கள் வெளிநடக்க.

நெஞ்சில் கருணைபூக்காத நீங்கள்
தூவிய பூக்களிலும் குருதிக்கறை: வாசனையில் இரத்தவெடில்!
குழவும் காற்றிலே, ஒரே குருதிநெடி.

ஓ! என்னை விடுங்கள்
இரத்தவெடில் தாளவில்லை.

நான் வெளிநடக்கிறேன்
என்னைப் பின்தொடராதீர் இரத்தம்தோய்ந்த சுவடுகளோடு.

நான் போகிறேன்
காலொடிந்த ஆட்டுக்குட்டியும் நானுமாய்,
கையொடிந்த மக்களின் தாழ்வாரம் நோக்கி.
அதுதான் இனி என்இருப்பிடம்.

வருந்தி அழைத்த பெரும் பிரபுக்களை விடுத்து
ஓர் ஏழைத்தாசியின் குடிலின் தாழ்வாரத்தில்
விருந்துண்டவன் நான்.

அத் தாழ்வாரத்தில் உள்ளவர்களிடந்தான்
எனக்கினி வேலையுண்டு.

நீங்கள் அறிவீர்
வரலாற்றில் என்மௌனம் பிரசித்திபெற்றது.
ஆனால், நான் மௌனித்திருந்த சந்தர்ப்பங்களோ வேறு.

இப்போதோ
என்மௌனத்துட் புயலின் கனம்.

ஒருநாள் தெரியும்

அடக்கப் பட்டவர் கிளர்ந்தே எழுவர்
அப்போதென் மௌனம் உடைந்து சிதறும்:
அவர்களின் எழுச்சியில்
வெடித்தெழும் என்பேச்சு!

எல்லாம் தெரிந்தவர்கள்

தோழர்,
இன்னமும் உயிர்போகவில்லை
இறுதி மூச்சில் ஒரு வார்த்தை.
உன் படத்தைக்காட்டி,
தெரியுமா? என்று கேட்கிறார்கள்
இந்த மடையர்கள்.
கேட்டுக் கேட்டுக்
களைத்து விட்டனர்
என்மனம் இன்னமும்
களைக்கவில்லை.

என்ன புன்னகை உன் படத்தில்!
இதனை யார் இவர்களுக்குக் கொடுத்தது?
யார் காட்டிக் கொடுத்தது?
புலப்படவில்லை.

எல்லாமே எங்களுக்குத் தெரியும்!
என்றுவிட்டு,
என்னை,
“சொல்! சொல்!!” என்கிறார்கள்.

யார் சொன்னது?
யார் காட்டிக் கொடுத்தது?
புலப்படவில்லை.

ஆனால் ஒன்று
இன்று நான்; நாளை நீ!
இந்தக் கழுகுகள் நாளை
உன்னையும் சிதைக்கலாம்.
நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை
நீயும் ஒன்றும் சொல்லாதே;
ஏனெனில்

‘அவர்களுக்குத்தானே எல்லாம் தெரியுமாம்!’

கேதப் பிரியன் 1984

தடம்

திலீப் குமார்

கடுமையான தலைவலியுடன் நினைவு திரும்பியது. நினைவு திரும்புவதற்குச் சற்று முன்பிருந்தே வலி தொடங்கியிருக்க வேண்டும். இருள் மண்டிய அந்தக் குறுகலான சிறைக்குள் கிடப்பதை நான் மெல்ல உணர்ந்தேன். கண்களை மெதுவாகத் திறக்க முயன்றேன். இமைகள் அசைய மறுத்தன. மீண்டும் முயன்று இமைகளை இறுக்கிக் கண்களை திறந்த பொழுது நரம்புகள் இழுபட்டு காதோரங்களில் கடுமையான வலி ஏற்பட்டது. சிறையெங்கும் பூண்டும் சிறுநீரும் கலந்தாற் போன்ற குமட்டலெடுக்கும் நெடியடித்தது. தரை முழுதும் ஈரமாக பிசு பிசுப்புடன் சில்லிட்டுக் கிடந்தது. பனிக் காற்று என் வெற்றுடம்பைத் தாக்கியபடியிருந்தது.

முடக்கியிருந்த கால்களை நான் மெதுவாக நீட்டி நிமிர்த்தினேன். உடலையும் லேசாக தளர்த்தினேன். உடனே திடீரென்று பாதங்களிலும், கால்மூட்டுக்களிலும் கடுமையான வலி தாக்கியது. நாளங்களிலிருந்து ரத்தம் வேகமாகப் பாய்ந்து வலியை அதிகரிக்கச் செய்தது போன்று தோன்றியது. உடலின் தசைகள் கதி பிறழ்ந்து தாறுமாறாய் இயங்குவது போலிருந்தது. அந்நிலையில் கிடப்பது உடலெங்கும் வேதனையை ஏற்படுத்தியது. வலியின் அவஸ்தை தாளாமல் என்னையும் மீறி நான் கத்தினேன். சூழ்ந்திருந்த இருளும், நாற்றமும், என் தலைவலியும் மூச்சு முட்ட வைத்தன. நான் மறுபடியும் மயக்கமுற்று விடுவேன் என்று தோன்றியது. மிகவும் பிரயாசைப்

பட்டு மீண்டும் புரண்டு கால்களை முன்பு போல முடக்கிக் கொண்டேன். வலி குறைய நான் மெல்ல முனகினேன். உதடுகளின் லேசான அசைவின் போது அவை வீங்கியும் மரத்தும் போயிருப்பதை உணர்ந்தேன். கீழுதடு ஒரு உப்புக் கரிக்கும் சதைத்துண்டு போல் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது.

என் இதயத் துடிப்பின் மெல்லிய ஒலி, இருள் சூழ்ந்த அந்த அறையில் உரக்கக் கேட்டது. மெல்ல மெல்ல என் ஒவ்வொரு உறுப்பும் தன்னிருப்பை உணர்த்தியது. விரல் நுனிகள், குதம், பின்தொடைகள், தோள்கள், கழுத்து..... எல்லா அவயவங்களும் வலியால் தெறித்துக் கொண்டிருந்தன. நான், உடலைக் குறுக்கி தரைக்குள் புதைந்து போக யத்தனித்தேன். ஈரமான தரையின் பிசுபிசுப்பு உடலெங்கும் இன்னும் பரவி என்னைத் துன்புறுத்தியது.

நான் கைகளைக் கோர்த்து என் தொடைகளுக்கிடையே புதைத்துக் கொண்டேன். உள்ளங்கையிலிருந்து பரவிய கொஞ்சமான குடு இதமாக இருந்தது. எதேட்சையான சிறு கை அசைவுகளின் போது என் பின் தொடைகளில் ஏதோ கசிந்து உறைந்திருப்பது போன்று உணர்ந்தேன். மீண்டும் வருடிப் பார்த்தபொழுது புரிய ஆரம்பித்தது. அது என் குதத்திலிருந்து வழிந்த ரத்தமாக இருக்க வேண்டும். இந்த உணர்வு எனக்கு முதலில் சிறு அதிர்ச்சியைத் தந்தாலும் மெல்ல நான் அதிலிருந்து மீண்டேன். எனக்கு தாகமாக இருந்தது. என் நாவும் தொண்டையும் வறண்டு விட்டிருந்தன. நான் வெளியே பார்த்தேன்.

முற்றத்தில் ஒரு மங்கலான விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. காவலானிகள் முற்றத்தின் வேறு மூலையில் இருக்கக் கூடும். நான் அசையாமல் கிடந்தேன்.

நேற்று முன் தினம் அவர்கள் என்னைத் தேடி வந்த பொழுது சமீபத்தில் எங்கோ ஒரு காகம் இறந்து போயிருந்தது. நான் பல்கனியில் நின்று வெளியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். எதிர்க் கட்டிடங்களின் டி.வி. அன்டனாக்களில் நிறைய காகங்கள் வரிசையாக அமர்ந்து உரக்கக் கரைந்து கொண்டிருந்தன. எல்லாத் திசைகளிலிருந்தும் ஒன்றிரண்டாக புதிதாக வேறு காகங்கள் வந்தபடி இருந்தன. சிறகைசப்பிந்றி அவை மிதந்து வரும்பொழுதே சுருக்கமாகக் கரைந்து கொண்டு வந்தன. இறந்து போன காகத்தை இக்காகங்கள் கண்டு விட்டனவா இல்லையா என்பது கூற முடியாதபடி இருந்தது. சிறிது நேரத்தில் எண்ணற்ற காகங்கள் சேர்ந்து, கரைந்து கொண்டிருந்தன.

இரும்பு வாசற் கதவை அவர்கள் சப் தத்துடன் திறந்த பொழுதுதான் நான் கவனித்தேன். வாசலில் ஜீப் நின்று கொண்டிருந்தது. அவர்கள் வேகமாக உள்ளே நுழைந்தார்கள். கணங்களில், பூட்ஸ் கால்களுடன் மாடிப்படிகளில் அவர்கள் ஏறி வரும் அரவம் கேட்டது. அவர்கள் தட்டுவதற்கு முன்பு நானே முன்னறைக் கதவைத் திறந்து வைத்தேன். வந்தவர்களில் அதிகாரியாக இருந்தவன் என்னை விசாரணைக்காக அழைத்துப்போக வந்திருப்பதாகக் கூறினான். நான் நிதானமாக அவனைப் பார்த்தேன். பின் உடை மாற்றிக் கொண்டு வருவதாகக் கூறிவிட்டு உள்ளே சென்றேன்.

அவர்கள் என்னை அழைத்துச் சென்றார்கள். ஆனால் இம்முறை அவர்கள் விசாரணை ஏதும் வைக்கமாட்டார்கள் என்பதை நான் தீர்மானமாக உணர்ந்தேன். என் போன்றவர்களை அவர்கள் ஏற்கனவே பல முறை விசாரித்திருந்தார்கள். இனி என்னிடம் விசாரிக்க அவர்களுக்கு ஒன்றுமே இல்லை. மூன்று

மாதங்களுக்கு முன் நாயகத்தையும் அவர்கள் இப்படி விசாரணைக்காக அழைத்துச் சென்றார்கள். நாயகம் அதற்குப் பின் திரும்ப வேயில்லை.

மெதுவாகக் கிளம்பிய ஜீப்பில் அமர்ந்தபடி நான் காகங்களை உற்றுக் கேட்டேன். அவற்றின் கரையல்கள் மெல்லத் தேய்ந்து மறைந்து கொண்டிருந்தன.

தெருவைக் கடந்து பிரதான சாலைக்குள் திரும்பியதும் ஜீப்பின் வேகம் கூடியது. பெரிய ரஸ்தாக்களையும், குறுகிய தெருக்களையும் கடந்து, ஜீப் கடைசியாக சந்தடி மிகுந்த ஒரு நாற் சந்தியிலிருந்த காவல் நிலையத்திற்கு வந்து நின்றது. பின்னால் இருந்த இருவர் குதித்து இறங்கினார்கள். பின் என்னையும் இறங்கச் செய்தார்கள். காவல் நிலையத்திற்குள் நுழைந்தவுடன் அவர்களில் ஒருவன் திடீரென்று என் பிடரியில் வைத்து வன்மத்துடன் என்னை நெட்டித் தள்ளினான். காவல் நிலையத்தின் பிரதான முன்னறையில் ஒரு கண்ணாடியணிந்த வயோதிக காவல்காரன், மேஜை முன் அமர்ந்து ஏதோ எழுதிக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு முன்னும், பக்க வாட்டிலும் சில நாற்காலிகளும், ஒரு பெஞ்சும் கிடந்தன. வலது பக்க மூலையில் ஒரு லாக்கப் அறை இருந்தது. இடது பக்க மூலையில் காவல் நிலைய அதிகாரிக் கான மரத்தடுப்புகளாலான சிறிய அறையிருந்தது. பிரதான அறைக்குள் என்னை நிற்கச் செய்துவிட்டு என்னை அழைத்து வந்த அதிகாரி தன் மேலதிகாரியின் அறைக்குள் சென்றான். லாக்-அப் அறைக்குள் ஒரு இளைஞன் கம்பிகளைப் பற்றியபடி வெறித்துக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தான். அவன், தலைமுடி வெட்டப்படாமலும் கண்கள் உள்வாங்கியும் காணப்பட்டான். சட்டையற்ற அவனது மேலுடம்பில் எலும்புகள் துருத்திக் கொண்டிருந்தன. லாக்-அப் அறைக்கு வெளியே கம்பிகளுக்கு வெகு சமீபத்தில் சிறிது தண்ணீருடன் ஒரு அழுக்கடைந்த பிளாஸ்டிக் வாளியும் அதற்குள் ஒரு தம்ளரும் கிடந்தன.

சற்றுக் கழித்து, அரைக் கதவுகளிட்ட மரத்தடுப்புகளாலான அந்தச் சிறிய அறைக்குள் நான் இழுத்துச் செல்லப்பட்டேன் அறைக்குள், ஒரு பெரிய மேஜைக்குப் பின்னால் ஒரு அதிகாரி சிகரெட் பிடித்தபடி அமர்ந்திருந்தான். அவன் என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தான். நானும் அவனைப் பார்த்தேன். அகன்ற முகம் கொண்ட அவனுக்கு முன் தலையில் வழுக்கை விழுந்திருந்தது. அடர்த்தியான புருவங்களும் மீசையும் கொண்டிருந்தான். கண்கள் சிவந்திருந்தன. சதைப் பிடிப்பான அவனது பெரிய மூக்கைப் பார்க்க எனக்கு அருவருப்பாக இருந்தது. அந்தமூக்கின் வாளிப்பு அவனுக்கு வெறுக்கத்தக்க ஒரு குரூரத் தன்மையைத் தந்தது. அவன் சில கணங்கள் என்னை ஏறிட்டுப் பார்த்தபின் என்னை அழைத்து வந்த அதிகாரிக்கு சமிக்ஞை செய்தான். உடனே, காவலாளிகள் என்னை வெளியே இழுத்து வந்தார்கள். பின், ஒரு பெரிய முற்றத்தைக் கடந்து என்னை காவல் நிலையத்தின் பின்கட்டிற்குக் கொண்டு சென்றார்கள். அந்த முற்றத்தில் 10/12 காவலாளிகள் அரைக்கை பனியனும் கால் சட்டையும் அணிந்தபடி அமர்ந்து ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். பின்கட்டில் இருட்டாகவும், சற்றுப் பெரிதாகவும் இருந்த அறைக்குள் என்னை அடைந்தார்கள். அந்த அறைக்குள் ஒளி மங்கிய மின்விளக்கு ஒன்று எரிந்து கொண்டிருந்தது.

பதினேந்து இருபது நிமிடங்கள் கழித்துக் கதவு திறக்கப்பட்டது. சதைப் பிடிப்பான மூக்குடைய அந்த அதிகாரியும், மூன்று காவலாளிகளும் கைகளில் லத்திகளுடன் உள்ளே நுழைந்தார்கள்.

அவர்கள் என்னை அடிக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

முதலில் அந்தச் சதைப்பிடிப்பான மூக்குடைய அதிகாரி தன் லத்தியால் என் இடது முழங்காலில் ஓங்கியடித்தான். நான் வலி தாளாமல் அந்தக் காலை மடக்கிக் கைகளால் பற்றித் தேய்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே, மறு காலின் முட்டியில்

ஒர் அடி விழுந்தது. நான் கீழே சரிந்தேன். தலையைத் தரையில் குனித்தேன். திடீரென்று எல்லாம் நிசப்தமாகிப் போனது. மேலும் பல அடிகளை எதிர்பார்த்த நான் ஒன்றுமே நிகழாததை நினைத்துத் தலையை நிமிர்த்திப் பார்த்தேன். அந்த அதிகாரி கையில் லத்தியை ஓங்கியபடி என்னைப் பார்த்து நின்றான். வெளிச்சமற்ற அந்த அறையில் அவனது முகம் சரியாகத் தெரியவில்லை. நான் சற்றும் எதிர்பாராத ஒரு தருணத்தில் அவன் மீண்டும் தன் லத்தியைச் சுழற்றினான். இம்முறை என் தாடையில் விழுந்தது அடி. நான் அலறிக் கொண்டே முகத்தைக் கைகளால் மூடிக் கொண்டேன். தொடர்ந்து என் முதுகிலும், பிடரியிலும், தோள்களிலும் அடிகள் விழுந்தன. நான் கதறிக் கொண்டே இங்குமங்கும் நகர்ந்தபடி இருந்தேன். ஒரு அடி என் பாதத்தில் விழுந்தது, நான் முற்றாகத் தரையில் விழுந்தேன்.

என்னை அதுவரை அடித்தது அந்த அதிகாரி மட்டும் தான் என்பதை எப்படியோ அந்நிலையிலும் நான் உணர்ந்தேன். அந்த அதிகாரி அடிக்கும் பொழுது எவ்வித ஆவேசப் பிதற்றலுமின்றி மௌனமாக என்னை அடித்துக் கொண்டிருந்தான். காவலாளிகளிடமும், அதிகாரிகளிடமும் நான் பல முறை அடிபட்டதுண்டு. பொதுவாக, அடிக்கும் பொழுது அவர்கள் எல்லோரும் ஏதோ ஒரு விதமாக ஏதாவது பிதற்றிக் கொண்டே அடித்தார்கள். தங்களது குரூரத்தின் உக்கிரத்தை நியாயப் படுத்தவும், சில சமயங்களில் தங்களது வன்மத்தின் வீணாவாக தங்களுக்குள் ஏற்பட்ட அதித அச்சத்தைப் போக்கும் முகமாகவும் பிதற்றிக் கொண்டேயிருப்பார்கள். ஆனால் இவன் அப்படியிருக்கவில்லை. இவன் ஒரு மிருகத்தைப் போல எவ்வித குறுகுறுப்புமின்றித் தாக்கிக்கொண்டிருந்தான். இவன் பயங்கரமானவன் என்பதை நான் உணர்ந்தேன்.

ஒரு கட்டத்தில் அந்த அதிகாரி அடிப்பதை நிறுத்தி விட்டு மௌனமாக நின்றான். நான் வலியால் துடித்தபடி கீழே கிடந்தேன். காவலாளிகளில் ஒருவன் என் உடைகளை முரட்டுத் தனமாகக் கழற்றி வீசினான். இவன் என்னை நிர்வாணமாக்கிய வுடன் மற்ற இருவரும் அடிக்கத் துவங்கினார்கள். லத்தியால் என் தொடைகளில், புட்டத்தில், ஆடுதசையில், கைகளில் ஒங்கி அடித்தார்கள். முனகிக் கொண்டிருந்த நான் மீண்டும் அலற ஆரம்பித்தேன்.

திடீரென்று ஒருவன் என் மார்பில் காலை வைத்து என் இரு கால்களையும் பற்றி உயர நிமிர்த்தினான். மற்ற இருவரும் என் உள்ளங்கால்களில் லத்தியால் அடித்தார்கள். கால்களின் நடுப்பகுதியில் குறி வைத்து அடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நான் தொடர்ந்து அலறிக் கொண்டிருந்தேன். முன்னெப் போதை விடவும் உரத்து அலறினேன். என் அலறல் சப்தம் வெளியே தெருவின் சந்தடியையும் மீறிக் கேட்டிருக்க வேண்டும்.

என் உள்ளங்கால்களில் அடித்து ஓய்ந்த பின் என் கால்களைப் பற்றியிருந்தவன் அவற்றை மேலும் இறுகப் பற்றி என்னைக் குப்புறப் புரட்டினான். பின் மற்ற இருவர் என் இரு கால்களை அகட்டிப்பிடிக்க இவன் என் குதத்தில் லத்தியை ஏற்றினான். அடுத்த கணம் என் தொண்டை அடைத்தது. நான் வினாடிகளில் இறந்து விடுவேன் என்று பட்டது. கண்கள் இருட்ட ஆரம்பித்தன. இவன் மேலும் லத்தியை உள்ளே ஏற்றினான். பின் திடீரென்று வெளியே இழுத்துக் கொண்டான். இவைகளுக்குப் பின் நான் வலியால் பயங்கரமாகக் கத்தினேன். ஒருவன் என் கால்களைச் சேர்த்துப் பிடித்துத் தரையில் ஒங்கிச் சாடினான்.

பிறகு, அவர்கள் என்னைக் காலால் உதைத்தார்கள். அவர்கள் மூவரில் ஒருவன் தவிர மற்ற இருவரும் வெறும்

காலோடு இருந்தார்கள். அவர்கள் என் மார்பிலும், முதுகிலும் மாறி மாறி உதைத்தார்கள். என் முகம், கழுத்து, என்று மேலும் உதைகள் விழுந்து கொண்டிருந்தன. நான் வலியால் நொறுங்கி கொண்டிருந்தேன்.

அவர்கள் ஒருவாறாக என்னை அடிப்பதை நிறுத்தியபோது இற்றுப் போன கந்தலத் துணியாய்க் கிடந்தேன். உடலே குழைந்து ஒரு அருவருப்பான திரவமாகி வழிந்து கொண்டிருப்பதைப் போன்று இருந்தது. அவர்கள் போக ஆரம்பித்தார்கள். தங்கள் உடைகளைச் சரி செய்து கொண்டே தங்களுக்குள் பேசினார்கள். என்னை மிகக் கேவலமான வசைகளைக் கொண்டு திட்டினார்கள். போகும் பொழுது பூட்ஸ் அணிந்தவன் திடீரென்று என்னை நெருங்கி ஒரு ஆபாசமான வசையைக் கூவிக் கொண்டே என் குறியில் எட்டி உதைத்தான். நான் அலறிக் கொண்டே பக்கவாட்டில் சரிந்தேன். பின் மயக்கமுற்றேன்.

எங்கும் நிசப்தமாக இருந்தது. இது போன்று முன்பும் பல சிறைகளில், நிசப்தமான இரவுகளை நான் கழித்திருந்தேன். எப்போதுமே சிறைக்கூடங்களின் நிசப்தம் பெரும் பயங்கரத்தை உள்ளடக்கியது. உடைவானை உருவியபடி இருட்டில் மறைந்து நின்று தாக்கக் காத்திருக்கும் ஒற்றனைப் போன்றது அது.

நிச்சயமாக இதைப் போன்ற நில வொளியற்ற ஒரு நிசப்தமான இரவில் தான், நாயகத்தையும் அவர்கள் கொன்றிருக்கவேண்டும். எங்கோ கானகத்தில் காய முற்று தகித்து மடிந்துபோன பறவையைப் போல அவன் நிராதரவாக இறந்திருக்க வேண்டும். விசாரணைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்ட நாயகத்தின் பிரேதம் வெகு நாட்களுக்குப் பின் கிடைத்தது. நெற்றிப் பொட்டில் குண்டு பாய்ந்திருந்தது, அவனது கட்டான இளம் உடலெங்கும் ரணமாக

இருந்தது. உயிரற்ற சடலத்தில், முகம் அந்தக் கடைசிக் கணத்தின் அவஸ்தையைப் பிதித்தபடி விசித்திரமாகக் கோணிக் கிடந்தது. நாயகத்தின் மனைவி அன்றிரவு முகத்தைக் கவிழ்த்து, கைகளைக் கன்னங்களில் வைத்தபடி, ஒன்றும் பேசாமல் வெகு நேரம் அழுதுகொண்டிருந்தாள்.

மறுநாள் நாயகம், காவல்படையினரை ஆயுதமேந்தி எதிர்கொண்ட பொழுது சுட்டுக் கொல்லப்பட்டான் என்று, செய்தித்தாள்களில் அரசு அறிக்கை வெளியிட்டது.

நாயகத்தைப் பற்றி நினைக்க நினைக்க வேதனையாக இருந்தது. நாயகம் அற்புதமான மனிதன். அடர்ந்த காடுகளில் தலை பறைவாக இருந்த போது நானும் அவனுடனிருந்தேன். சுருளான கேசமும் அகன்ற நெற்றியும் புன்னகைக்கும் கண்களையும் கொண்டிருந்தான் அவன். அவனது கட்டான இஷம் உடலைப் பார்க்க ஆச்சரியமாக இருக்கும். புதுங்களின் திரட்சியும் சருமத்தின் பளபளப்பும் சக்தி வாய்ந்த ஒரு அழகான விலங்கைப் போலிருப்பான். அவனுக்கு சாவே வராதோ என்று நோன்றும். ஆனால் அவனும் இறுதியில் செத்துத்தான் போனான். மயிர்க்கற்றைகள் நெற்றியில் குவிய, சிரித்தபடி அவன் நிறையப் பேசுவான். விவாதங்களின் போது மற்றவர்கள் துணுக்குறும்படி திடீரென்று ஏதாவது சொல்வான். வழக்கமாக அவன் அமரும் அந்தச் சிறிய குன்றின் மீது அமர்ந்து உடலை முன் சாய்த்து தலையை வானத்திற்கு உயர்த்தி சோகமாகச் சிரித்தது கண்முன் நிற்கிறது. அவன் சொல்வான்: “தன்மையிலிருந்தும் இயற்கையிலிருந்தும் உன்னைக் காப்பாற்றக்கொள். பனிதனுக்கு அதிகபட்ச துக்கத்தைத் தரக்கூடியவை இவை இரண்டும்தான். இந்த வன்முறை நடவடிக்கைகள், இந்த போராட்ட உணர்வு என்னாலும் அவற்றை நீ வெற்றி கொள்ள முடியாது. ஏன் உன்னால் அவற்றை முற்றாக வெறுக்கக்கூட முடியாது. கண்க

ளுக்குத் தெரியாமல், கவித்துவிட்ட விஷ வாயுவைப்போல் சூழ்ந்திருக்கின்றன அவை”.

நாயகத்தின் மறைவு இயக்கத்திற்குப் பெரும் இழப்பாக இருந்தது. சமீபகாலங்களில் இயக்கம் நிறைய இளைஞர்களை இழந்து கொண்டிருந்தது. சிறந்த பிரஜைகளாகக் கூடியவர்கள் வனத்தரங் க ளு க் கு இழுத்துச் செல்லப்பட்டு யாருமறியாமல் கொல்லப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒவ்வொருமுறையும், கொண்டு செல்லப்படுபவன் யேசுவாகவும், தப்பித்தவர்கள் பரபாஸ்களாகவும் உணர்ந்தோம்.

நாயகத்தைப்போல நானும் மரணத்திற்கு அருகாமையில் வந்துவிட்டதை உணர்ந்தேன். ஒரு வகையில் நாம் அனைவரும் எப்போதுமே மரணத்திற்கு வெகு சமீபத்தில்தான் இருக்கிறோம் என்று படுகிறது. மரணம் நமக்குள் ஏற்படுத்தும் பிதிக்கும் ஆவலுக்கும் காரணம் அதன் தன்மையின் அதித நிச்சயமின்மைதான். வாழ்க்கையின் நிச்சயமின்மைக்கும் ஒரு படி மேலான நிச்சயமின்மையை மரணத்தின் தன்மை கொண்டுள்ளது. உண்மையில் மரணம் நமக்கு அளிக்க வல்லது எது என்பதை நாம் என்றுமே அறியமாட்டோம். ஆட்டக்காரனும் ஆட்டமுமே மறைத்து போகும் ஒரு விசித்திரமான ஆட்டத்தின் கடைசி நகர்வுதான் மரணம். மரணத்தின் அப்பட்டமான தன்மை நம் கற்பனைக்கு அப்பாற்பட்டது. இல்லை, கற்பனைக்கு உட்படக்கூடியதுதான் என்று கூறினால் நிரூபணங்கள் நமக்கு என்றுமே கிடைக்கப் போவதில்லை.

வெறும் மரணத்திற்கும்—உயிர்த்திருத்தலுக்கும், துக்கத்திற்கும்—மகிழ்ச்சிக்கும், கெட்டதுக்கும்—நல்லதுக்குமான போராட்டமல்ல வாழ்க்கை. வாழ்க்கை எப்படியும் இறுதியில் செயல்களின் நிறைவுக்கும், விளைவுகளின் வெறுமைக்குமான போராட்டமாகவே இருக்கும். என் நாளங்கள் உலர்ந்து, எனது கைகள் தளர்ந்து போகும் போது

ஒரு வேளை, நிச்சயமாக ஒருவேளை மரணத்தின் குறுக்கீடு பெரும் நிம்மதியை அளிப்பதாகக் கூட இருக்கலாம்.

ஆனால் இப்பொழுது.....இப்பொழுது மரணத்தின் நினைவு ஆழ்ந்த கசப்புணர்வையே தோற்றுவிக்கிறது. சார்புகளற்றவர்களுக்கு உயிர்ப்பும் மரணமும் ஒன்றுதான். ஆனால் என் போன்றோர்க்கு? இப்போது மரணம் எனக்கு துக்கத்தை விட மிகுந்த ஏமாற்றத்தையே அளிக்கும். இப்போது எனக்கு மரணம் நிகழ்ந்தால் அது வீர மரணம் என்று கொள்ளப்படக் கூடும். ஆனால் எனக்குத் தெரியும். மரணத்தில் வீர மரணம் என்று ஏதும் கிடையாது. மரணம் வெறும் மரணம்தான். மரணத்திடம் நான் நிச்சயம் தோற்றுத்தான் போவேன்.

வெளியே மீண்டும் மழை பெய்ய ஆரம்பித்தது. மழைத்துளிகள் சிறைக் கூரை மீது சப்தத்துடன் விழுந்தன.

மழைத்துளிகளின் ஒலி ஒரு பெரிய இதயத்தின் துடிப்பை ஒத்திருந்தது. அந்த ஒசையின் வசீகரம் என்னுள் ஆழ்ந்த சோகத்தை விளைவிக்கிறது. வாழ்க்கையில் நான் கடந்து வந்த கட்டங்களை சற்றும் எதிர்பாராத வகையில் இன்று இச்சிறு மழைத்துளிகளின் ஒலி மீண்டும் என் நினைவுக்கு மீட்டுத் தருகிறது. மனித மூளையின் அடர்ந்த சுருங்களை இச்சிறு ஒலி ஊடுருவிக்கொண்டது எனக்கு வியப்பாக இருந்தது. நினைக்க நினைக்க என் தனிமை பூதாகாரமாகத் தோன்றியது. நான் பார்க்க முடியாமல் பெய்து கொண்டிருக்கும் இந்த மழைத்துளிகள் வாழ்க்கை நெடுகிலுமிருந்து திறைய மனிதர்களையும், நிறையக் காலங்களையும் இரக்கமின்றி என் கண்முன் நிறுத்திக்கொண்டிருந்தன. உறவுகளின் தன்மைகளும் அனுபவங்களின் தோற்றங்களும் அர்த்தமிடத்து கொண்டிருந்தன. மிருகத்திலிருந்து மனிதனை வேறுபடுத்திக் காட்ட அவனுக்குச் சித்தித்திருக்கும் ஒரு அருவ உலகம், முடிவற்றதாகவும் பொருளற்றதாகவும் இருக்கி

றது. மரணத்திற்கு வெகு சமீபத்திலிருக்கும் ஒரு மனிதனுக்கு அவனுடைய அந்த அருவ உலகம் எதனாலும் ஆனதல்ல என்பது புலப்பட்டுப் போகும். அது ஒரு வெற்றிடம்: அந்த வெற்றிடத்தின் உருவம் ஞாபகங்களின் துணுக்குகளில் சிறைப்பட்டுக் கிடக்கும். அதன் எழிலும் அற்புதங்களும் மாயமோவென நிச்சயிக்க முடியாதபடி. கொடூரமாக இருக்கும். பரந்த பெரும் பாழ்வெளியில் காரணமற்று சுதறித் துடிக்கும் ஒரு சிசுவைப்போல் மனிதன் ஆடு விடுவான். அந்த மகத்தான உலகத்தில், இறுதியில் அவன்மட்டும் தனியாகவே இருப்பான்.

நான் குளிரில் நடுங்கியபடி இருந்தேன். விடிவதற்குள் அவர்கள் வந்து விடுவார்கள். என்னையும் ஒரு வனத்தரத்திற்கு இழுத்துச் சென்று, என் கையில் தோட்டாக்களற்ற ஒரு நாட்டுத் துப்பாக்கியைத் திணித்து, என்னை ஓடவிட்டு, ஒரு அற்பப் பிராணியைச் சுடுவது போல சுட்டுத் தள்ளி விடுவார்கள். பின் எல்லாம் முடிந்து விடும். சுய இரக்கத்தின் அவலத்திலிருந்து நானும் முற்றாகத் தணிந்து விடுவேன்.

இருள் சூழ்ந்த, நாற்றமெடுக்கும் அந்தச் சிறைக்குள் பூட்ஸ் கால்களின் ஒலியை எதிர்பார்த்தபடி நான் அசையாமல் கிடந்தேன். ★

படைப்பின் உள்ளடக்கத்தை அடிக் ஆராயும் முடிவுகள் சிந்தனை உலகைச் சார்ந்த விஷயம். இலக்கிய விமர்சனம் அல்ல. படைப்பின் உள்ளடக்கத்தைப் பார்ப்பது, உள்ளடக்கத்தைப் பார்ப்பதாகும் தவிர படைப்பைப் பார்ப்பது ஆகாது. உள்ளடக்க ஆராய்ச்சியில் படைப்புக் கீழ் நிலைக்கு இறக்கப்படுகிறது. படைப்பில் உள்ளடக்க உருவக் கூறுகள் உருகி இறுதி புதிய வடிவம் எடுத்துவிடுகின்றன. இந்த வடிவத்தைச் சிதைக்காமல் இதன் கூறுகளைப் பிரிக்க முடியாது. இம் முழுமையை மறந்து படைப்பின் உள்ளடக்கத்தை மட்டும் கருதி ஒரு படைப்பை ஏற்பதும், உள்ளடக்கத்தில் கொள்ளும் கருத்து வேற்றுமையினால் கருத்தொற்றுமை கொண்ட மற்றொரு படைப்பை முந்தைய படைப்புக்கு மேலாக வைப்பதும் விமர்சனத் தளத்தில் மிகத் தவறான முடிவுகளுக்கு இட்டுச் செல்லும்."

— சுந்தர ராமசாமி

எனக்கென்றொரு புல்வெளி

வ. ஐ. ச. ஜெயபாலன்

இப்புல் வெளியின்
அந்தக் காட்டுப் பூவரசின் கீழ்
ஒருநாள் மாலை ஞானம் பெற்றேன்.
கார்ல்மாக்ஸ் லெனின் மாஓ முதலாய்
கஸ்ற்றோ வரைக்கும்,
என்போல் மானிடர் என்பது தெளிந்தேன்.
அன்றே எனது கோவில்கள் தகர்ந்தன:
அன்றே எனது பூணூல் அறுத்தேன்:
அன்றே சுலோக பாராயணங்கள்,
சொல்வதை நிறுத்தென நாவினைப் பணித்தேன்.
இவர்கள் என்போல் இயல்பாய் வாழ்ந்தவர்:
அரசியல் தத்துவம்,
காதலில் அழகிய கவிதையில் என்று,
முழுமை வாய்ந்ததில் மனிதர்க ளானவர்.
இனிய கலையில்,
எழில்விரல்தடவும் பியாடோ உயிர்ப்பில்,
கரும் 'பியர்' மதுவில்
அழகிய ஸ்நேகியின் அணைப்பில் இப்படி
மானிடராக வெளிப்பட்டே இவர்,
மானிட உலகின் திசைகளை மாற்றினர்,
கைத்துப்பாக்கி அஸ்த்மாசூனிகை
மன்மதப்புன்னகை என்பவற்றோடு
சர்வதேச மானிடனாகப்
பூமி எங்கணும் புரட்சியில் வாழ்ந்த
சே சுவேராவை
உமக்குத் தெரியுமோ?
கடவுளர் அல்லர் : தோழர்கள் இவர்கள்.

அணுயுகத்தின் பிதாமகனான்
ஐன்ஸ்டீனடைய சார்பு விதிபோல்,
ஏற்கவும் கழிக்கவும் வளர்க்கவுமாக
எத்தனை உள்ளன இவர்களின் நூல்களில்!
ஐன்ஸ்டீன் என்பவன் 'மானிடன்' என்பதை

அணு விஞ்ஞானிகள் அறிந்திடல் அவசியம்.

சிறுமி ஒருத்திக்கு

முட்டாள் கணக்கு வாத்தியாரானதும்,

ஐஸ்கிரீம் வாங்கி

அவனிற்காகப் பியானோ இசைத்ததும்,

இதுவும் அவனது சார்பு விதிபோல்

முக்கியமானதே!

‘நாங்கள் மானிடர் என்கிற அறிவே

உலக அறிவின் அடித்தளமாகும்.

அணு விஞ்ஞானியோ அரசியல் அறிஞனோ

அல்லதோர் புரட்சிப் படையின் தலைவனோ

எவர்க்கும் சொல்வேன்

‘நாங்கள் மானிடர்! நாங்கள் மானிடர்!

மானிடராக மானிடர்க்காக,

மானிடரோடு முன்னர் நடப்பவர்.

கோவில்கள் கட்ட

இங்கு யாருமே இல்லை.

சிவப்புப் பூணூல் கார இளைஞரே

சற்றே விலகி இருங்கள்:

என்மேல் பரிதியின், செங்கதிர் படட்டும்!’

இப்படியாக நான்

இந்தப் புல்வெளிப் பூவரசின் கீழ்

ஒருநாள் மாலை தோழர்கள் நடுவே

ஞானம் பெற்றேன்:

இப்புல் வெளியை எப்படி இழப்பேன்?

(நீண்ட கவிதையொன்றின் பகுதிகள்)

இந்திந்தவர்கள் எல்லோராலும் சி. வி. என அன்புடன் அழைக்கப்பட்ட திரு. சி. வி.

வேலுப்பிள்ளை அவர்கள், தமது எழுபதாவது வயதின் 1984 கார்த்திகையில், காலமானார். அவரது மறைவு மலையகத் தமிழ் மக்களிற்குக் குறிப்பாகவும், இலங்கைவாழ் தமிழ்பேசும் மக்களிற்குப் பொதுவிலும் பேரிழப்பாகும். வாழ்வின் பிந்திய 45 ஆண்டுகளை மலையகத் தமிழரைத் தாபனப் படுத்துவிலும், அவர்களின் சமூக, பொருளாதார, அரசியற்றுறைப் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதிலும் முழுமையாகவே, அவர் அர்ப்பணித்திருந்தார். 1939-ல் இலங்கை இந்தியர் காங்கிரஸின் கூடாகவும்; பின்னர் இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ், தொழிலாளர் தேசிய சங்கம் என்பவற்றுக்கிடாகவும் தொழிற்சங்கப் பணியினையும்; முதலாவது நாடாளுமன்றத்தின் தலவாக்கொல்லைத் தொகுதி உறுப்பினராய் இருந்து (1947-1952) அரசியற் பணியினையும்; அவலம் நிறைந்த மலையக மக்கள் வாழ்வினைக் கவிதைகளில், நாவல்களில் (ஆங்கிலம், தமிழ் இரு மொழிகளிலும்) படைப்பாற்றலுடன் வெளிப்படுத்தியதன் மூலமும்; அம் மக்களின் மத்தியில் வழங்கும் நாட்டுப்பாடல்களைத் தொகுத்தும், கட்டுரைகளில் விளக்கியதன் மூலமும்; கலாசாரப் பணியினையும் செம்மையாகவே அவர் செய்துள்ளார். In Ceylon's Tea Garden, தேயிலைத் தோட்டத்திலே ஆகிய கவிதை நூல்களும்; Born to Labor கட்டுரைத் தொகுப்பும்; வீடற்றவன், இனிப் படமாட்டேன் ஆகிய நாவல்களும்; மாமன் மடளே, மலைநாட்டு மக்கள் பாடல்கள் ஆகிய இரு நாட்டுப்பாடல் தொகுப்புகளும் இதுவரை நூல் வடிவில் வந்துள்ளன. The Border land, Wayfarer, Vismajani, பார்வதி, எல்லைப்புறம். வழிப்போக்கன் ஆகிய நாவல்கள் பத்திரிகைகளில் பிரசுரமாகியுள்ளன. உண்மைக்கலைஞனாக -சத்திய தர்ஷியாக வாழ்ந்து உறைந்த இப் பெரியாரின் மறைவிற்கு, அலை ஆழ்ந்த அஞ்சலிகளைத் தெரிவிக்கின்றது; அவரின் குடும்பத்தினரினதும், ஏனையோரினதும், துயரில் பங்கும் கொள்கிறது.

அமரர் சி. வி. வேலுப்பிள்ளையின் In Ceylon's Tea Garden*

என்ற நெடுங் கவிதையிலிருந்து.....

முந்தையோர் செய்த
முயற்சியும் அவர்தம்
மூச்சும், உணர்வும்
முழுமையாய் இங்கே
சிந்திய இரத்தமும்
வியர்வையும், தாங்கிய
சீற்றமும் துன்பமும்
சிறுமையும், நோவினால்—
நொந்து குமுறி
அழுத கண்ணருடன்
நித்தம் தம்முடல்
நிலம் புதைத்துழன்ற
எந்தையோர் தம்மின்
எலும்புக் குவியல்கள்
எத்தனை! எத்தனை!!
எத்தனை யாமோ!!!
*
புழுதிப் படுக்கையில்
புதைந்தஎன் மக்களைப்
போற்றும் இரங்கற்
புகல் மொழி இல்லை;
பழுதலா அவர்க் கோர்
கல்லறை இல்லை;
பரிந்தவர் நினைவுநாள்
பகருவார் இல்லை.
ஊனையும் உடலையும்
ஊட்டி இம் மண்ணை
உயிர்த்த வர்க் கிங்கே
உளங்கசிந் தன்பும்
பூணுவாரில்லை—அவர்
புதை மேட்டிலோர்—கானகப்
பூவைப் பறித்துப்
போடுவாரிலையே.
*
ஆழப் புதைந்த
தேயிலைச் செடியின்
அடியிற் புதைந்த
அப்பனின் சிதைமேல்
ஏழை மகனும்
ஏறி மிதித்து
இங்கெவர் வாழுவோ
தன்னுயிர் தருவன்.
*
எழில் மிகு குமரியர்
வாழ்வைக் கெடுப்பதை
இங்கவர் சீவியம்
பாழ்படச் செய்வதை
பொழியும் வானமும்
அன்னை பூமியும்
பொறுக்குமோ உள்ளம்
பொறுக்குமோ—அந்தோ!
கற் பிழந்து
கண்ணீர் வடித்துச்
சொற்ற கை மதிப்புச்
சுமெல்லாம் இழந்து
அற்பப் பரத்தை என்று
அவச் சொற் கேட்டு
அழிந்த பெண்மையும்
போயதே! நூளுண்டும்—

போயதே கொடியதாய்
போயதே! அந்த நாள்
போயினும் அத்துயர்க்
குமுறலும் இத்தநாள்
ஓயா முரசத்து
ஒலித் துடிப்புள்ளே
மாயா உணர்வெனக்
குறித்திடல் கேண்மினோ!
*
வசந்த கால
வருகையின் போது
வரும் ஓர் மகிழ்ச்சித்
நிருவிழா அதுவும்
கசந்த நினைப்பை
அகற்றும் கலையாம்
காமன் கூத்தால்
கனிப்புறு வாரே.
ரதி எனும் மங்கை
காதலில் தோற்ற
ரம்மியக் கதையைக்
கூறி நடித்துப்
பதி எனும் மதன், சிவன்
பார்வையால் எரிந்த
பரிதாபத்தையும்
பண் ணிசைப்பரே.
சந்திர ஓரியில்
இரவெலாம் விழித்து
சிறு தீ மூட்டிக்
குளிரையும் தடுத்தது
விந்தையாம் காதல்
வித்தாரக் கதையைப்
பெண்ணும், ஆணும்
பிள்ளையும் கேட்பரே.
*
ட்டி வதைக்கினும்
சுதந்திரத் தீச்சுடா
கணலின் எழுச்சியை
அழிக்கவும் போமோ?
தோப்பு மரங்களைப்
பிளந்திரும் போது
தெறிக்குந் தீப்ொறி
தொடராது போமோ?
*
நூளுண்டு காலமாய்
நுழைந்த இவ்விருட்டை
வேரோடழிக்க
என்தமிழ் மக்கள்
சூறுவர் சிகர
உச்சியில் ஏறிக்
சூறுவர் திடல்கள்
யாங்கணு மடுக்கவே.
விடுதலைக் குரலது
வெற்றிக் குரலது,
வீரக்குரலது
விரைந்தெழும் கேட்பீர்!

காவற்காரர்கள்

ஸ்ரீதரன்

சுப்பன் இந்தப்பக்கம், குப்பன் அந்தப்பக்கம்; இடுப்பில் வாளுடன், கையில் வேலுடன். உள்ளே ராஜாதிராஜ ராஜ மார்த் தாண்ட மகாராஜா சயனம். ஒரு தேவியுடனே இல்லையோ என்பது சுப்பனுக்குங் குப்பனுக்குத் தெரியாது. இவர்கள் ராஜாவுக்குக் காவலே தவிர அவன் செய்வது எல்லாவற்றிற்குமல்ல.

சுப்பன் இந்த இரவு வேளையில் காவல் நேரத்தில், தன்னுடைய நாலாவது பிள்ளையைப் பெற்றெடுக்க... இல்லை ஈன்றெடுக்கப் போயிருக்கிற, தன் பெண்சாதியைப்பற்றியும் யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறான். நேர வேளை யாதொன்றுத் தெரியாமல் இந்த நேரத்தில் அவன் முதுகில் ஓர் ஏறும்பு அரிக்கிறது. வேலை எறிந்துவிட்டு முதுகு சொறியவேண்டும் போல இருக்கிறது. காவல் நேரத்தில் கண்டு விசைத்தானும் அசைக்கமுடியாதே!

எதிரில் நிற்கும் குப்பன் ஒரு கட்டைப் பிரமச்சாரி. ஆதலால் கடமை அல்லது வேலைதான் இந்த உலகத்திலேயே மிகப் பிரதானமானது. விறைப்பாக நிற்கிறான். 'இந்தச் சுப்பனைப் பார் கண்ணை அடிக்கடி திறந்து மூடிக்கொண்டு நிற்கிறான். ராஜ விசுவாசமில்லாத பயல்.....' என்று மனத்தில் சுப்பனைத் திட்டிக்கொண்டு நிற்கிறான்.

மற்றது, இது சாதாரண சமயமில்லை. இந்தக் கோட்டைக்கு வெளியே இன்னொரு ராஜாதிராஜ ராஜ ராஜமார்த்தாண்ட மகாராஜா கூடாரத்தில் சயனம். சதுர்புக படை வீரர்களுடன் அவனுக்கும் இரண்டு பேர்கள் காவல்; இடுப்பில் வாளுடன், கையில் வேலுடன். இந்த ராஜா அந்த ராஜாவின் எதிரி. படையெடுத்துக்கொண்டு

வந்திருக்கிறான். தனக்குப் பிற்காலத்தில் பேராசிரியர்கள் பலபேர்—அதிலும் விசேஷமாக கலாநிதி 1-ம் கலாநிதி 2-ம் தன்னைப் பற்றிச் சன்டை பிடிப்பார்கள் என்று அவனுக்குத் தெரியாது. தெரிந்திருந்தாக்

[இந்தக் கலாநிதிகளுக்குக் குப்பனைப் பற்றியோ அல்லது சுப்பனைப் பற்றியோ ஒன்றுத் தெரியாது. தெரியவேண்டியதில்லை என்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் கலாநிதி 2 இந்த மன்னர்களின் காவற்படை வீரர்களைப்பற்றி — அவர்கள் எவ்வாறு தெரியப்பட்டார்கள்? — என்ன சாதி?—மாதத்திற்கு எத்தனை அவணம் நெல்?—என்பவைகளைப்பற்றியெல்லாம் விஸ்தாரமாக ஒரு சரித்திர ஏட்டில் நிரவல் பண்ணியிருக்கிறார். இருந்தாலும் குப்பனைப் பற்றியோ சுப்பனைப்பற்றியோ ஒன்றுமே சொல்லவில்லை. கலாநிதி 1இன் ஆராய்ச்சி விஷயங்களுக்குள் காவற்படைவீரர்களே இன்னும் விழவில்லை, குப்பனும் சுப்பனும் எப்படி விழுவார்கள்?]

அதுகிடக்க, சுப்பனுடைய இந்தக் கணத்து யோசனை.....'சே! என்ன இழவு! இந்த நாசமாய்ப்போன ஏறும்பு முதுகு பூரா ஊர்கிறது. வைத்தியன் என்ன இழவை அவளுக்குக் கொடுக்கிறானோ...'

பிள்ளைகள் தன் வயதான தாயைப் பிய்த்துப்பிடுங்கும் ஒரு காட்சியும் மனத்தில் ஒடுகிறது.

'அரிசி ஒரு மண்கூட இல்லை. நாசமாய்ப்போன தேசம். இதற்கு நாசமாய்ப்போன ஒரு ராஜா. நாசமாய்ப்போன ஒரு காவற்படைத் தலைவன்...'

ஏன் இரண்டு பேராய்க் காவலுக்கு விடுகிறார்கள் என்பது இப்போதுதான் அவனுக்கு விளங்கியது.

‘தனியே இருந்தால் ராஜாவைத் தொலைத்து விடமாட்டேனா?’

பல்லைக் கடிக்க வாயெடுத்தவன் அந்த ‘மடையன்’ குப்பனைப் பார்த்து—அவன் தன்னைப் பார்க்கும் கொடூரப் பார்வையைப் பார்த்து, அடக்கிக் கொண்டான்.

‘முதலில் இவனைக் கொல்ல வேண்டும்.....’

சுப்பனுக்கும் குப்பனுக்கும் நெடுகவே தகராறு. குப்பனுக்குத் தான் ஓர் அசாத்திய ராஜவிகவாசி என்கிற இறுமாப்பு உண்டு. மற்ற சேவகர்களைப் பார்த்து ‘என்ன கடமை செய்கிறீர்கள்? என்ற நோக்குடனும் பேசுகடனுமே நடப்பான். இதை மற்றச் சேவகர்கள் ‘கிண்டல்’ பண்ணுவார்கள். ஆனால் சுப்பனுக்கு இந்த மாதிரியாகக் குப்பனைக் ‘கிண்டல்’ பண்ணும் மனதிலே இல்லை. ‘இந்த மடையனுக்கு மற்றவர்கள் கஷ்டத் தெரிந்தால்தானே’ என்று குப்பனைத் திட்டிக் கொள்வான்.

சுப்பன் வீட்டில் பெருந்திண்டாட்டத் தான். இந்த லட்சணத்தில் அவன் மனைவியும் ஒரு ராஜாங்க சேவகி. சேனாதிபதி மாளிகையில் எடுபிடிவேலை. பேர்தான் ராஜாங்க சேவகமே தவிர சுப்பனின் வயதுபோன தாய், தந்தை, அவன் குழந்தை என்று பலபேர் பல எதிர்பார்ப்புகளுடன். ‘சீவிய’த்தை நடத்துவதில் அவன் பாடு பெருந்திண்டாட்டம். ‘நெல்’ மட்டுமட்டாக இருக்கிற நேரத்தில் போரும் வந்து தொலைந்து விட்டது. காவற்படைத் தலைவன் நெல்லைக் கொடுக்க மெத்தப் பிணக் குப்படுவதனாலும், காய்கறி வரத்துக் குறைந்து விட்டதனாலும் நெருக்கடி வயிறு வரை வந்து விட்டது. குழந்தைகள் சுருண்டு படுத்திருக்கிறார்கள்.

இந்த நேரத்தில்... இவன் பிள்ளை பெறப் போகிறான். அந்த வைத்தியன் ஒரு காற் பொண்ணைக் கண்டால்தான் பெட்டகத்தைத் திறப்பான். மற்ற வைத்தியர்கள் என்றால் இவன் பார்க்கிற ராஜாங்க உத்தியோகத்திற்கு மரியாதை பண்ணிக் கொடுப்பதை வாங்கிக் கொள்வார்கள். இவன் ராஜாங்க வைத்தியன். அவனுக்குத் தெரியாதா சுப்பனின் சேவகம்? அதையும் யோசித்துக் கொண்டான் சுப்பன்.

எல்லாக் காவற்காரர்களும் ஒன்று சேர்ந்தால் ராஜாங்கத்தை ஒரு தொடியில் தொலைத்து விடலாம். சேருவார்களா.....? மாட்டார்கள்! ஏன்? இந்த மடையன் குப்பனை மாற்ற முடியுமோ.....? ராஜவிகவாசமாம்... இவன் காவற்காரர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து என்ன செய்தாலும் வரமாட்டான். ராஜாவுக்கு அடுத்தபடியோ அல்லது சமமோ என்கிற யோசனை, மடையனுக்கு. மந்திரி வீட்டில் பகலில் வேலை. இரவு காவல். நேரத்திற்குச் சாப்பாடு. பிள்ளையா - குட்டியா? காவற்படைத் தலைவன் நெல்லைத் தருமட்டும் பார்த்துச் சீவிப் பது பற்றி இவனுக்கென்ன தெரியும்....? இவனை மாதிரி அதேகம் முழு மடையர்கள் இருக்கிறார்கள்..... எல்லாருக்கும் பிள்ளை குட்டிகள் இருந்து என்னைமாதிரிக் கஷ்டப்பட்டால் தெரியும்....? அந்தக் காலத்தில் என் பார்ட்டின் பார்ட்டனும் இதே வேலைதான். எத்தொஷமாகத்தான் செய்து வந்திருக்கிறார்கள். நிஜ..... அந்தக் காலத்தில் ஓரவணம் நெல்லைக் கொடுத்து என்னென்ன வாங்கலாம்...? சே...! போர் தொடங்குகிறது என்றாலே விலை ஏறிவிடுகிறது. போர் முடிந்து விலை இறங்க ஒருமாதமாகிறது. விலை ஒருவழியாய் இறங்கி முடியத் திரும்பவும் போர் தொடங்குகிறது. இந்த வியாபாரிகள் எல்லாருஞ் சேர்ந்து மறைமுகமாக நின்று பொரை நடத்துகிறார்களோ.....? இழவு ஏறும்புகழுத்தில் ஊர்கிறது. இந்த நாசமாய்ப் போன குப்பன் எதிரில் இல்லாதுபோனால் ஏறும்பை எடுத்துத் தொலைத்துவிடலாம்...!

யோசித்துக் கொண்டே அரைக்கண்ணால் மண்டபத்தின் மூலையில் வாள் வேல் இவற்றுடன் காவலுக்கு நிற்கிற நாகனையும், வேலனையும் பார்த்துக்கொண்டான்.

‘...நாகனும் வேலனும் அசல் ஆசாமிகள். நிறைப்பாக நிற்கிறதில் குறை வைக்கவே மாட்டார்கள். ஒருத்தன் ஓடி வந்தால் போதும். இருக்கிறதை அப்படியே போட்டுவிட்டு ஓடுகிற வீரர்கள். தலைவனுக்கு அதை இதைக் கொடுத்து நாலு அவணம் கூடவே தட்டிக்கொண்டு போகிற நூரர்கள். அங்கே ! இரண்டுபேரும் காவல் நேரத்தில் வெற்றிலை போட்டுக் கொண்டு பாக்கைக் கடிக்கிற சத்தம் இங்கு மட்டும் கேட்கிறது...இங்கே என்னை வெற்றிலைபோட குப்பன் விடமாட்டான். தலைவனிடஞ் சொல்லிக் கொடுத்துவிடுவான். நாசமாய்ப் போனவன். இவன் கொஞ்சம் விட்டுக் கொடுத்தால் என்றபைத் தட்டி விடலாம். இடம் மாறும்போது பார்த்துக் கொள்வோம்.....’

எறும்பு திரும்பவும் முதுகுப் பிரதேசத்தின் நட்டநடுப்பகுதியில் போய்ச் சேர்ந்து விட்டது.

‘நானைக்காலை தலைவனிடம் கொஞ்சம் நெல்லைக் கேட்டுப் பார்க்க வேண்டும். ... அவள் என்ன செய்கிறாளோ?’ இதற்கு அப்பால் அவனால் தெளிவாகச் சிந்திக்க முடியவில்லை. நாகனும் வேலனும் தன் மனைவி சேனாதிபதி மானிகைக்கு வேலைக்குப் போவதைப் பற்றி கொஞ்சம் இளக்காரமாகவே ஒரு நாள் பேசியதை நினைவில் மீட்டுக்கொண்டான்.

‘சனப் பிழைப்புக்காரர்கள்.....’ என்று டிட்டிக் கொண்டான். ‘...இருந்தாலும் உதவி செய்வார்கள். இந்த இழுவெடுத்த குப்பன் மாதிரியா.....?’

இந்த நேரத்தில் மாமியார்க்காரியின் நினைவு வந்து விட்டது. ‘ராசாத்தி மகளாம் தன் மகள். இங்கே எனக்கு வாழ்க்

கைப்பட்டதில் அவலப் பிழைப்பாம். அங்கே கிராமத்தில் பண்ணையாருக்குக் கால் சுழுவகிறது பாழ்போகிறது. இந்த கஷ்டத்தில் எனக்குச் சொல்கிறாள். இங்கே நெல்லை நேரத்துக்குக் கொடுத்தால் என்னை வெல்ல யாரிருக்கிறார்கள்...? ஆ..... எறும்பு. இல்லை எறும்புகள் மூலத்தீவட்டியிலிருந்து பூச்சிகளும் என்னை நோக்கித்தான் பார்க்கின்றன. என் கஷ்ட காலத்திற்குத் தீவட்டி என்னருகில். குப்பனுக்கு இது விளங்குமா? துரத்தில் நாகனும் வேலனும் வாயசைப்பது தெரிந்தது. வெற்றிலைதான்.

குறைந்து கூடி எரிகிற தீவட்டி வெளிக் சத்தில் எதிரில் குப்பனின் கண்கள் பயங்கரமாக விழிக்கின்றன. அந்தக் கண்களைப் பார்க்கப் பயங்கரமாகவும் வெறுப்பாகவும் கோபமாகவும் இருந்தது, குப்பனுக்கு. திரும்பவும் அவன் மனைவியைப் பற்றி யோசித்துக்கொண்டான். மனைவியை அந்த மாமியார்க்கு கிழவியைக் கூட்டிக்கொண்டு வைத்தியரிடம் போகச்சொன்னது மனத்தில் மின்னியது.

‘... சே! குப்பனின் கண்கள் என்ன கொடூரத்தைக் கொட்டுகின்றன!’

எறும்புகள் இடது விலாப்புறத்தில் நின்று மேய்கின்றன.

‘நானைக்குக் காலை கஞ்சி வடிக்க அரிசி இல்லை. புழுங்கல் தானும் இல்லை. காவல் முறைக்கு விடியற்காலை ஆள் வந்தவுடன் அரிசிக்கு ஓடவேண்டும். இந்தப் போர்க் கஷ்டம் பெரிய கஷ்டமாக இருக்கிறது... எந்த இழுவெடுத்தராஜா ஆண்டாலென்ன நானைக்கு அரிசி கிடைக்குமா எனக்கு? இந்த ராஜா.....எங்கனையெல்லாம் ஆளப்பிறந்தவன், கட்டிலில் சயனம். எனக்கிருக்குங் கஷ்டமோ?—சே என்னை மாதிரி எத்தனை ஆயிரம்பேர் இருக்கிறார்கள்—அவர்கள் கஷ்டத்தையுஞ் சேர்த்துத்தான் சொல்கிறேன். இவனுக்குத் தெரியுமா...? தூங்குகிறாள். இவன் சண்டை பிடிப்பது தனக்காக வேதான். தான் ஆளவேண்டுமென்றுதான். இதற்கு எத்தனைபேர் சாகிறார்கள்.....!’

இப்போது அவனை ஏறும்பு கடித்தே விட்டது.

மின்னல் மாதிரி ஆத்திரம். மனவெளியில் பரவிப் பாய்ந்தது.

ஒரு கையால் வேலைப் பிடித்துக்கொண்டு மறு கையால் சடாரென்று முதுகைச் சொறிந்துகொண்டான்.

குப்பனுக்குத் தன் கண்களை நம்ப முடியவில்லை. 'காவல் நேரத்தில் இவன் செய்வதைப்பார்.....'

குப்பன் விழிப்பதைப் பார்த்துக்கொண்டு தான் குப்பன் முதுகைச் சொறிந்துகொண்டான்.

குப்பனுக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. சுப்பன் அதட்டினால் ராஜா எழும்பி விடுவார் என்கிற யோசனையில் குப்பனால் அதட்ட முடியவில்லை. தன் இடைவாளில் கை வைத்தான். இந்தக் கணத்தில் ஏறும்பு சுப்பனின் முதுகில் எட்டாத தூரத்தில் போய்விட்டது. சுப்பன், குப்பனின் கண்களையும் அவன் இடைவாளில் கை வைப்பதையும் பார்த்தான்.

கோடானுகோடித் தீ நாக்குகள் சுப்பனின் மனத்தைத் தாக்கியிருக்கவேண்டும். ஒரு கணத்தான்.

"அடே பழிகாரா....." என்று அலறிய படி தன் வேலைத் தூக்கி ஒங்கினான். ஓரிமைப் பொழுதில் குப்பன் பயங்கர அலறலுடன் நிலத்தில் சரிந்தான். தூரத்தில் நின்ற நாகனுக்கும் வேலனுக்கும் என்ன நடக்கிறது என்பது புரிய எடுத்த அந்தக் கொஞ்சநேர இடைவெளிக்குள், உள்ளே யிருந்த ராஜாதி ராஜ ராஜ மார்த்தாண்ட ராஜ மகாராஜா தூக்கக் கலக்கத்துடன் வெளியே வந்தார். சுப்பன் ஆக்ரோஷத்துடன் குப்பனின் உடலிலிருந்து வேலைத் திரும்ப இழுத்து எடுக்கவுஞ் சரியாக இருந்தது. சுப்பனின் மனத்தில் தீ அணையவில்லை. என்ன செய்கிறோம் என்பதுந் தெரியவில்லை. ராஜா வருவதை அவன் எதிர்பார்த்திருக்க வேண்டும். வேலை ஒங்கி ராஜாவை நோக்கி லீச்சுடன் எறிந்தான்.

ராஜா ஒரு சுத்தவீரன். ஒரு சுத்தமுயில்லை: நிலத்தில் உயிர்ற்றுச் சரிந்தான்.

இப்போது பல பக்கங்களிலுமிருந்து தடதடவென்று வீரர்கள் ஓடிவந்தார்கள். நாகனும் வேலனும் ஏதோ குழறினார்கள். கொஞ்ச நேரத்தில் சுப்பனின் அவறல் வானை எட்டியது. அரண்மனைக்குள் ஒரே கலவரம்,

அந்த, வெளியே கூடாரத்தில் இருந்த, மற்ற ராஜாதிராஜ ராஜ மார்த்தாண்ட ராஜ மகாராஜாவுக்கு இதைவிட வேறு சந்தர்ப்பங் கிடைக்குமா? தன் படை பரிவாரங்களுடன் எளிதாகக் கோட்டைக்குள் புகுந்துகொண்டான்.

அடுத்த நாள் உள்ளே இந்த ராஜாதி ராஜ ராஜமார்த்தாண்ட ராஜ மகாராஜா சயனம். கந்தன் இந்தப் பக்கம். நந்தன் அந்தப் பக்கம். இடுப்பில் வாளுடன் கையில் வேலுடன். ஒரு தேவியுடனே இல்லையோ என்பது கந்தனுக்கும் நந்தனுக்குத் தெரியாது. அவர்கள் செய்வது எல்லாவற்றிற்குமல்ல.

ஒரு மின் குறிப்பு:

கலாநிதி 1 எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார்.

"...கல்வெட்டுச் சாசனங்களின்படி ராஜா 2 இடம் 7000 குதிரைகளும், 400 யானைகளும், 36,000 போர்வீரர்களும் இருந்தார்கள். ராஜா 1 இடம் 6500 குதிரைகளும், 350 யானைகளும், 35000 போர்வீரர்களும் இருந்தார்கள். ராஜா 2, 24 நாள் கடுஞ் சண்டைக்குப்பிறகு ராஜா 1 ஐக் கொன்று... அரியாசனமேறினான் என்பது இப்போது தெரியவருகிறது.

கலாநிதி 2 எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார்.

"...ராஜா 2, ராஜா 1ஐ ஒரு மல்யுத்தத்தில் கொன்றான் என்பது இப்போது தெரியவருகிறது."

கலாநிதி 1 இந்தப் பக்கம். கலாநிதி 2 அந்தப் பக்கம். இடுப்பில் கையுடன், கையில் பேனையுடன். உள்ளே நிலத்தினடியில் ராஜாதி ராஜ ராஜ மார்த்தாண்ட ராஜ மகாராஜாக்கள் நிலத்துடன் 'நிலமே சயனம்.' இவர்கள் ராஜாக்களுக்குக் காவலே தவிர அவர்கள் செய்தது எல்லாவற்றிற்குமல்ல.

ஜே. ஜே. சில குறிப்புகள்

மு. பொன்னம்பலம்

யார் இந்த ஜே. ஜே.?

சுந்தர ராமசாமியின் 'ஜே.ஜே.சில குறிப்புகள்' பற்றி விமர்சனம் ஒன்றை நான் எழுத எத்தனித்தபோது, அல்பியர் காம்யூவின் அந்நியன் (The Outsider) பற்றி சாத்தர் (Sartre) எழுதிய காரசாரமான விமர்சனம் என் நினைவில் ஒடி வருகிறது. ஜே. ஜே. நாவலின் ஆரம்பமே அல்பியர் காம்யூவை நினைவுகூர்ந்து எழுதுவதால் இந்த நினைவு எழுகிறதா, அல்லது சாத்தரின் அந்நியன் பற்றிய இறுதி வரிகள் ஏதோ விதத்தில் இந்த நாவலுக்கும் ஒத்துப் போவது போல் தெரிவதால் இது ஏற்படுகிறதா?

அந்நியன் பற்றி சாத்தர் இறுதியில் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

“காம்யூ இதை ‘நாவலெ’ன கூறுகிறார்.....நான் நாவலெனும் பதத்தைப் பாவிக்கக் கொஞ்சம் தயங்குவேன்..... அல்லது அது நாவலெனின் அது சாதிக் (zadic) கும் காண்டிட் (candide) டும் நாவல் என்று கொள்ளப்படும் அர்த்தத்தில் தான் கொள்ளப்படும். ஒழுங்கான அங்க தப் பூச்சோடு விபச்சாரிகளைக் கூட்டிக் கொடுப்பவன், நீதிபதி, அரசதரப்பு வழக்கறிஞன் ஆகியோர் பற்றிய விவரணக் கதைகளடங்கிய ஒழுக்கவியல் வாதயொருவரின் குறு நாவல் எனக் கூறலாம்.....”

சு.ரா.வின் ஜே.ஜே.யும் ஆழமான அங்கதம் இழைய நாயர், அரவிந்தாட்சமேனன், முல்லைக்கல், ஓமனக்குட்டி, சம்பத் போன்றோரின் விவரணங்கள் அடங்கிய குறு நாவல் எனக் கூறலாமா?

ஆனால் அப்படிச் கூறுவதற்கு நான் தயங்குவேன். அப்படி மொட்டையாகக் கூறுவேனாயின் நான் நாவலின் முழுமையையும், அது தரும் செய்தியையும் அறியாத குற்றத்திற்கே ஆளாவேன். சாத்தரின் ‘அந்நியன்’ பற்றிய விமர்சனம் ஒருவித நையாண்டியும் சிடுசிடுப்பும் மேலெழ எழுதப்பட்டிருந்தாலும் நாவலின் தத்துவ நோக்குப் பற்றிய விசாரணை, சூழல், அதன் மொழிநடை பற்றிய ஆய்வு என்னும் ஆழமான பூரண அலசலில் அவை அடிப்பட்டுப் போகத் தன்னை நிலைநாட்டிக்கொள்வதோடு, ‘அந்நியனை’ த்தான் ஆட்டங்காணச் செய்கிறது.

ஆனால் நாமோ அவ்வளவுக்குத்தான் போகா விட்டாலும் இந்த ஜே. ஜே. யார் என்று சரியாகத் தெளிவு பெற்றுக் கொள்ள வாவது வேண்டும்.

ஆமாம் யார் இந்த ஜே. ஜே. ? இவன் எமக்கு, எமது கலாசாரச் சூழலுக்கு அந்நியமானவனா? அவனுக்கும் காம்யூவின் ‘அந்நியனு’க்கும் தொடர்பிருக்கிறதா?

இவற்றுக்குப் பதில் காண, நாம் மீண்டும் ‘நாவல்’ என்று சு.ரா. எழுதிய ஜே. ஜே. குறிப்புகளுக்கு வருகிறோம்.

இதில் வரும் பாத்திரமான ஜே. ஜே. புதுமையான ஒருவரா?

இல்லை. மேற்கத்தைய இலக்கியங்களில் இவர் மாதிரியான பாத்திரங்களுக்கு அநேக உதாரணங்கள் காட்டலாம். இவன் ஒரு பிறத்தியான் அல்லது அந்நியன். சமூகத்

தோடு ஒத்தோடாது உள்ளொளி தேடும் ஒரு பிறத்தியான். இவன் தன் வாழ்க்கையில் தோற்றுப் போனவனானும் தான் வாழ்ந்த சூழலின் போலித்தனங்களையும் பொய்மையையும் சாடியதில், வெற்றி பெறுகிறான். இந்த ரீதியில் பார்க்கும் போது இவன் விரித்துக் கொண்ட வாழ்க்கையின் நோக்கே இதுவெனின், அந்தளவில் இவன் வாழ்க்கையில் தோற்றுப்போனவன் என்று கூடச் சொல்ல முடியாது. அதாவது ஜே. ஜே. தனது வாழ்க்கையின் செய்தியை பூரணமாக உணர்ந்தே கடைசிவரை இயங்கியவன். அந்தரீதியில் புதுமையென்றில்லா விட்டாலும் ஜே. ஜே. ஒரு வலுவான பாத்திரந்தான். ஆனால் நாவலின் புதுமை வேறோர் வகையில் உருவாக்கப்படுகிறது. அதாவது நாவலில் வரும் பாத்திரமான ஜே ஜே உண்மையாக வாழ்ந்த ஒருவராகவே விபரிக்கப்படுகிறது.

அப்படியாயின் ஜே. ஜே. உண்மையில் வாழாத பாத்திரமா? ஒரு கற்பிதப் பாத்திரமா?

அப்படி ஒரேயடியாக, ஒட்டுமொத்தமாக நிராகரித்துவிட முடியாது. காரணம், அது உண்மையாக வாழும் ஒரு மனிதனின் இலட்சிய வெளிக்காட்டலாகவும் இருக்கிறது. ஜே. ஜே. ஓர் எழுத்தாளன், ஓவியர், கால்பந்தாட்டக்காரன், மார்க்சியப் போலிகளிலும் அத் தத்துவத்தின் போதாத் தன்மைகளிலும் அதிருப்திப்பட்டவன்; உள்ளொளி தேடுபவன்.

நாகர்கோயிலில் வாழும் இந்நாவலின் ஆசிரியர் சு. ரா. ஓர் எழுத்தாளன்; ஓவியத்தில் பற்றுடையவர்; கால்பந்தாட்டக்காரர்; மார்க்சிய அநுதாபி, போலி மார்க்சியவாதிகளில் அதிருப்திப்பட்டவர்; உண்மை தேடுபவர்.

அப்படியாயின் சு. ரா. தான் ஜே. ஜே. யா? அல்லது ஜே. ஜே. சு. ரா. வின் அநுபவ வெளிக்காட்டலுக்கு ஏற்ப வடிகாலிடும்

அவரின் கற்பிதமா? இல்லை, அந்த அநுபவ வெளிக்காட்டலுக்கு வடிகாலிடுவதோடு அந்த அநுபவத்தை உக்கிரப்படுத்த வந்த கற்பிதம், ஜே. ஜே. சரியா?

அப்படியானால் இடையில் துருத்திக் கொண்டு நிற்கும் பாலு? அதற்குப் பின்னர் வருவோம்.

அப்படியாயின் இதில் என்ன புதுமை இருக்கிறது? எல்லா நாவல்களிலும் வரும் பாத்திரங்கள் யாவும் அந்தந்தக் கதாசிரியரின் வாழ்க்கை அநுபவத்தின் வெளிக்காட்டலுக்குரிய கற்பிதங்கள் தானே?

இதற்குப் பதில் நாம் ஆரம்பத்தில் கூறியதையே திருப்பிக் கூறவேண்டும். அதாவது, நாவல் ஜே. ஜே. யை மெய்யாக வாழ்ந்த ஒருவரைப் போலவே விபரித்துச் செல்கிறது. அது தான் புதுமை.

ஆனால் நாவலாசிரியருக்கேன் இந்த நிர்ப்பந்தம்?

அதாவது 'மெய்யாக வாழ்ந்தது' போலச் சொல்லவேண்டியதன் நிர்ப்பந்தம்? அப்படி இந்தப் புதிய உருவாக்கத்தின்மூலம் அவர் கருத்துக்கள் வெற்றி பெறுகின்றனவா?

அப்படி மெய்யாக வாழ்ந்தது போல எழுதியும் அது மெய்யல்ல என்று தெரிய வரும் பட்சத்தில், ஆசிரியரின் கருத்துக்கள் பலம் உறுகின்றனவா? பலவீனப்படுகின்றனவா?

ஒவ்வொரு கலை, இலக்கிய உருவத்தின் தோற்றப்பாடும் அது வெளியிடும் கருத்தை உக்கிரப்படுத்தும் நிர்ப்பந்தத்தின் இயல்பான உந்தலே எனின், சு. ரா. வின் நாவல் வெளியிடும் கருத்துக்களும் வெற்றி பெறத்தானே வேண்டும்?

வழமையான நாவல் உருவங்களைக் கொண்ட தரமான நாவல்களின் கருத்துக்

களே வாசகரை ஆட்கொள்வதில் வெற்றி பெறுகின்ற போது, அவற்றைவிட மெய்யான ஒன்றாகப் பிரமையூட்டும் ஒன்று கூடுதலாக வெற்றி பெறவேண்டும். உண்மை தானே?

ஆனால் ஒரு திருத்தம்.

வழமையான தரமான நாவல்களைப் படிக்கும் வாசகன் ஒருவனின் மனநிலைக்கும் 'ஜே. ஜே.யை படிக்கும் ஒருவனது மனநிலைக்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது.

முன்னதைப் படிப்பவன் இடைக்கிடை நாவலால் ஈர்க்கப்பட்டு அதற்குள் அமிழ்ந்து போனாலும் அவனது மனதில், புனையப்பட்ட கதையொன்றைப் படிக்கிறேன் என்ற எண்ணம், கடைசிவரை அடியோடியே நிற்கிறது. ஆனால் பின்னதைப் படிப்பவன் மனநிலை அப்படியல்ல. கடைசிவரை உண்மையான ஒன்றைப் படிப்பதாக நினைத்தே நாவலில் மூழ்கிறான். ஆனால் கடைசியில் அது உண்மையல்ல என்ற உண்மை ஏதேதோ விதங்களில் அவனிடம் உள் வெளிக் கும்போது, அவனது வீழ்ச்சி பாரதாரமானது. அவன் வீழ்ச்சியோடு அவனைப் பற்றியிருந்த அவன் படித்த 'உண்மைக்கதை'யின் கருத்துக்களும் அவனை விட்டு இன்னும் கீழே கீழே வீழ்கின்றன. அதாவது வழமையான நாவல்களைப் படிப்பவன் கனவுகாணும் போதே தான் கனவு காண்கிறான் என்ற ஒரு வித 'அறிகனவு'யுகிறான். அதனால் அவனுக்கு வீழ்ச்சியில்லை. மற்றவன் (ஜே. ஜே.யைப் படிப்பவன்) நிஜமென்று கனவில் ஆழ்கிறான். ஆனால் மெல்ல மெல்ல நனவு இமைக்க விழிப்பில் காலான்றும்போது அவன் கண்ட கனவிலிருந்து, மரக்கொப்பு முறிந்து வீழ்பவன்போல் வீழ்கிறான். "அட இது கனவா!" அவன் மனம் அங்கலாய்த்துச் சுருங்குகிறது. அந்தச் சுருக்கம், கனவில் வீங்கவைத்த கருத்துக்களின் காற்றுப் போனதன் சுருக்கம். உதாரணமாக, ஜே.ஜே.யின் நூல்களை மொழிபெயர்ப்பதன் மூலம், படிப்பதன் மூலம் "மேலும் பல

இந்தியக் கலைஞர்களைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணம் நம் வாசகர்களுக்கு ஏற்படத்தானே செய்யும்?" என்று ஜே. ஜே. பற்றி எழுதும் பாலு கூறுகிறார். ஆனால் ஜே. ஜே. என்ற பிரகிருதியே பொய்யென்று தெரிந்தபின்னர், கற்பனைக் காட்டில் மட்டும் வாழும் அவன் நூல்களென்னும் மாயமான யார் தொடர்வது? அது மட்டுமல்ல, இந்த நிகழ்வு வேறு இந்தியக் கலைஞர்கள் பற்றி அறிவது, அவர்கள் நூல்களைப் படிப்பது என்கின்ற லட்சியத்தையே கேலிக் கூத்தாக்காதா?

ஆனால் இக்கேள்விகள் 'ஜே. ஜே.' என்ற நூல் வெறும் கனவுக் கற்பனை என்ற முடிவுக்கு மேல் எழ முடியாமல் இருந்தால் மட்டுமே பலமுறலாம்.

2

'ஜே. ஜே' என்ற நூல் வெறும் கனவுக் கற்பனையா? அல்ல. ஆனால் அந்நூலில் அமைந்துள்ள பாத்திர அமைப்பு முறை, சில கனவுகளின் இயக்க முறைகளாடு ஒத்திருப்பது என்பது வேறு விஷயம்.

ஜே. ஜே. என்ற பாத்திரம் யார்? எதன் உருவாக்கம் அது? என்று நாம் மீண்டும் நம் கேள்விகளை ஆழமாகக் கூர்மைப் படுத்துகையில் தவிர்க்க முடியாத வகையில் நாம் மீண்டும் நாகர்கோயில் சு. ரா. அவர்களிடமே வரவேண்டியிருக்கிறது.

ஜே. ஜே. உருவாக்கம் அல்ல. சு. ரா. வின் ஆழ்மனக் குரலே தான். அதாவது இன்னும் விரிவுபடுத்துவதெனில், ஜே. ஜே. யாரும்ல்ல சு. ரா.வின் பிளவுபட்ட மனதின் ஆழ்மன (அடிமன)க் கூறே எனலாம். அந்த ஆழ்மனக் கூறின் இலட்சிய இயக்கத்தையே ஜே.ஜே.யாக ஆக்கியிருக்கிறார் சு.ரா.

இந்த ஆழ்மனம் ஆத்மார்த்தமானது, பிறத்தியானுக்கு (அந்நியனுக்கு) உரியது. சமூகத்தோடு ஒத்தோடாதது. சமூகத்தை

புதுமரபுத் தளத்துக்கு உயர்த்தப் புரட்சி செய்வது. இந்த ஆழ்மனத்தின் போர்க் கோலத்தை, இலட்சிய வேட்கையைச் சுய இருப்பாக்கி, அதன் மூலம் பிளவுபட்டியங்கும் மனதை ஒருமைப்படுத்தி வாழும் புரட்சிகர ஆளுமை வெகு சிலருக்கே கைகூடுகிறது. அத்தகைய ஆளுமை அற்றவர்கள் அதன் தாக்குதலை வெளிப்படுத்திச் சமாளிக்க பல்வேறு விதங்களில் இயங்குகிறார்கள். கலைஞர்களுக்கு இதை ஆற்றுப்படுத்துதல் எளிதாகக் கைகூடுகிறது. புரட்சிகர அடிமன இலட்சியங்களை தரித்துவாழும் வாழ்க்கையை, என்றைக்குமே சமூக பழக்க வழக்கங்களுக்கும் அதன் வரம்புகளுக்கும் ஏற்ப ஒத்தோடும் மேல்மனதின் கண்காணிப்பாளரான super ego அநுமதிப்பதில்லை. அதன் தணிக்கையை மீறும் பலம் எல்லோருக்கும் இருப்பதில்லை. ஆனால் கலைஞர்கள் அதை - சில ஆழ்மனக் கனவுகள் மீறும் பாணியில் - மீறும் தந்திரோபாயங்கள் உடையவர்.

இங்கே சு. ரா. தன் ஆழ்மனக் கூறை சுய இருப்பாக்கி, தன் பிளவுற்ற மனதை ஒருமையுறச் செய்து வாழவில்லை. அதாவது அவர் ஆழ்மனம் அவாவும் ஜே. ஜே. யாக மாறி அவர் வாழவில்லை. இடையில் துருத்திக்கொண்டு நிற்கும் மேல்மனதின் பாலுவாகத்தான் வாழ்கிறார். ஆனால் அவர் கலைஞராகையால் தன் ஆழ்மன உந்தல்களை 'ஜே. ஜே. சில குறிப்புகளாக' மாற்றியுள்ளார். இந்த ஜே. ஜே. என்னும் பாத்திர வார்ப்புக்கு இன்னும் மெருகூட்ட உண்மையாகவே வாழ்ந்த சில அனாமதேய புத்திஜீவிகளின் சில வாழ்க்கைக் குறிப்புகளையும் பயன்படுத்தியிருக்கலாம். அது வேறு விஷயம். ஆனால் அதற்காக ஜே. ஜே., சு. ரா. வுக்கு அந்நியமானவனல்ல. அது அவரேதான். வீண் கற்பனைப் புனைவுகளில் காலான்றது தன் காலிலேயே நிற்க இயலும் ஜே. ஜே. என்னும் சு. ரா.

ஜே. ஜே., சு. ரா.வின் அடிமனம் என்றால் பாலு என்பவர் சு. ரா. என்னும்

“புதிய பேனாவுடன் புதிய குரலும் ஒலிக்க வேண்டும்” என்று எழுதிய — மு என்ற தரமான கவிதைச் சிற்றேட்டினதும், காகிதத்தில் ஒரு கோடு கவிதைத் தொகுப்பினதும் ஆசிரியருமான கவிஞர் ஆத்மாநாதம், கிணற்றில் வீழ்ந்து இளம்வயதில் மரணமானதை அறிந்து வருந்துகிறோம். ‘அலை’ மீதும் அக்கறை கொண்டிருந்த அவரின் மறைவிற்கு அஞ்சலியாக, அவரது கவிதையொன்று இங்கு வெளியிடப்படுகிறது.

முடிவு

இன்று முடிந்துவிட்டது. முடியாமல் தொடர்ந்து முடிவைத் தேடித் தேடி அலையும் கால்கள் சோர்ந்து விழும் படுக்கையில்: மனம் மேலே இன்னும் மேலே பறந்து செல்லும். எங்கே முடிவு? பட்டபட்டும் காகிதங்கள் கேலி செய்யும்: சலசலக்கும் இலைகள் தாளம் போடும். எப்படி இருக்கும் முடிவு காற்றிலா மண்ணிலா நீரிலா? காலம் காலமாய்த் தேடியவர் இருக்கின்றார் அழ்ந்ந உறக்கத்தில், இம் மண்ணுக்குள். என்றோ என் கனவில் வந்தது முடிவு. சரியாக! புலப்படவில்லை பரந்த வெளியில் நான், சூரியன் தலைபக்கம், கடல் காலடியில். எங்கே உன்னைக் காணோம் இவ்வளவுகாலமாய் என்றோன், யார் நீ என்றோரு குரல். உன்னைத் தேடி அலுத்த ஆரம்பம் என்று கூற என்னுள்தான் இருக்கிறேன் என்றது முடிவு. மின், இப்போது என்பதற்குள் காலை புலப்பட்டது.

எழுத்தாளனுக்குரிய super ego. இந்த super ego வை மீறி சு. ரா.வால் ஜே.ஜே.யாக வாழ்ந்திருக்க முடியாது. எனவே அந்த லட்சிய நிறைவேற்றத்தை அவர் வேறு விதமாக நிறைவேற்றுகிறார். எப்படி அழக்ப்பட்ட அடிமன ஆசைகள், மீதிகள், பிறழ்வுகள் என்பன கனவுகளில் super ego வின் தணிக்கையை மீறி வெளிவருவதற்கு மாறுவேடங்கள் கொள்கின்றனவோ, அவ்வாறே இங்கும் சு. ரா.வின் அடிமன லட்சியம் பாலுவின் தணிக்கையை மீறி வருவதற்கு, 'ஜே. ஜே. சில குறிப்புகள்' என்னும் நாவல் போர்வையில் வெளிவருகிறது.

ஆனால் இங்கே இன்னோர் மனோவியல் பாங்கான சிக்கல் ஒன்றும் ஏற்படுகிறது.

பாலு super ego வாக இயங்கும் அதே நேரத்தில், ஜே.ஜே.யின் போக்குகளை அவாவி நிற்கும் பிளவுபட்ட பாத்திரமாக, மனமாக, ஒரு split personality ஆகவும் இயங்குவது தான் இன்னோர் முக்கிய அம்சமாகும்.

இதோ பாலு கூறுகிறார் ; "ஜே. ஜே. யைப் படித்தபோது பயம் ஏற்பட்டது என்றேன். என்ன பயம்? பயம் ஏற்பட என்ன இருக்கிறது? ஆனால் பயந்தான். நான் நம்பும் உலகத்தை இல்லாமல் ஆக்கி விடுவானே என்ற பயம். நான் நம்பும் உலகத்தை இல்லாமல் ஆக்கி அதன் மூலம் என்னை இல்லாமல் ஆக்கி விடுவானே என்ற பயம். கனவுகளுக்கு அவன் எதிர். எனக்கோ அவை தின்பண்டம்." என்று அவன் கூறும் போதும், "ஜே. ஜே. என்மனதில் எத்தனையோ சஞ்சலங்களை ஏற்படுத்திவிட்டான். பழக்கத்தில் ஆழ்ந்துபோகும் என் அடிமைப் புத்தி அவனால் மீண்டும் மீண்டும் தண்டிக்கப்பட்டு விட்டது" என்று கூறும் போதும் எப்படி பாலு ஜே. ஜே.க்கு எதிரான super ego வாக இயங்குகிறான் என்பதையும், "நான் ஆகவேண்டியதை ஜே. ஜே. ஆகி. ரத்தமும் சதையுமாக என் முன் நிற்கிறான்" என்று கூறும்போதும், "எனக்கு

அவனில் கோபம், எனக்கு அவனில் மோகம்" என்று கூறும்போதும் பாலு எப்படி ஜே. ஜே. எனும் இலட்சியத்தோடு காதலுற்றிருக்கிறான் என்பதையும், அதன் மூலம் அவனது பிளவுபட்ட இரட்டைத் தன்மையையும் நாம் காணலாம். இந்த நாவல் ஓர் எழுத்தாளனின் case history என்றால் என்ன? அதனால் எதுவும் கெட்டு விடுகிறதா? இல்லை, மாறாக வாழ்க்கையின் ஆழமான தரிசனங்களே மினுக்கமுறுகின்றன.

3

அடிமனதுக்குரிய ஆழமான விஷயங்கள், அழக்ப்பட்ட பிரச்சனைகள் எல்லாம் ஆத்மார்த்த தளத்துக்குரியவை, அந்நியனுக்குரியவை. அந்நியன் ஆத்மார்த்த தளத்தின் கரையோரப் பிரதேசங்களில், மையப் பகுதிகளில், உச்சப் பகுதிகளில் எல்லாம் வாழுவான். அந்நியனின் தரங்கள், அவன் வாழும் ஆத்மார்த்தப்பகுதிகளின் இவ்விடங்களிலிருந்தே பெறப்படும். அந்நியன் என்பவன் தன் காலச் சமூகத்தோடு ஒத்தோடாது முரண்டு நிற்பவன். தன்காலச் சமூக மரபை புதிய உயர்தளத்துக்கு இழுத்து விடப் போராடுபவன்.

'ஜே.ஜே.' என்னும் நூல் இன்றைய சமூகத்தில் ஓர் அந்நியனின் போராட்டம் பற்றியது. இவ் அந்நியர்களுள்ளும் பல்வகைத் தரங்கள் உள்ளன என்றோம். அவரவர் அறிவு, கல்வி, வாழ்வின் நோக்கு என்பவற்றுல் இவர்களின் தரங்கள் வேறுபடலாம். ஆனால் இவர்கள் எல்லோருக்கும் உரிய பொதுப்பண்பு, சமூகத்தோடு ஒத்தோடாமை.

ஆழமான அறிவும் லட்சிய வேட்கையும் கொண்ட ஒருவன் - அந்நியன் - உருத்துப்போன மரபை உடைப்பதற்காகவே இயங்குகிறான். சந்தர்ப்பம் வரும்போது தன் ஆளுமைக்குரிய இயக்கங்கள் மூலம் மரபை உடைக்கிறான்; புதிய மரபு உருவாக்கம் நிகழ்கிறது; சமூகம் புதிய தளத்

துக்கு உயர்த்தப்படுகிறது. இவர்களுள் மிகவும் தரத்திலும் அறிவிலும் குறைந்தவன், சமூகத்தின் மலட்டுத் தன்மையை ஏதோ விதத்தில் உணர்ந்து கொள்கிறான்: எனினும் அதைப் புதிய தளத்துக்கு ஆற்றுப்படுத்தும் அறிவும் ஆற்றலும், அவனுக்கு இருப்பதில்லை. எனவே அவன் தனது மரபுடைப்பைத் தனக்குத் தெரிந்த அராஜகத்தோடு இணைக்கிறான். அவன் psychopath என்ற பெயர் எடுக்கிறான். எனினும் இவர்களது மரபுடைப்பும் சமூகத்தின் தேக்கத்தைத் தகர்த்து வளர்க்கவே செய்கிறது: எதிர்மறையாகவேனும் இருப்புவாதம் இவர்கள் நிலைகளை விளக்குகிறது.

ஜே. ஜே. இவர்களுள் எந்த வகையைச் சேர்ந்தவன்?

நிச்சயமாக ஜே. ஜே. முதல் தரத்துக்கு உரியவன் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

ஜே. ஜே.: ஒரு புத்திஜீவி, எழுத்தாளன், தத்துவ விசாரங்களில் ஈடுபாடுடையவன். குறிப்பாக மார்க்சியத்தில் அதிக ஈடுபாடு காட்டியவனாயினும் அதன் போதாததன்மையிலும், அதைக் கடைப்பிடிப்போரின் போலித்தனங்களிலும் அதிருப்தி கொண்டவன். அதனால் தனக்குள் 'மூன்றும்பாதை' ஒன்றை வகுத்து உள்ளொளி சேடி இயங்கியவன். இதோ 'ஜே. ஜே. சில குறிப்புகளில்' ஜே. ஜே.யின் நண்பர்களில் ஒருவரான பேராசிரியர் அரவிந்தாட்ச மேனன்மூலம் அவனது பிரச்சனைகள் விளக்கப்படுகின்றன. "ஒன்று, நேராக மனித மனதை மேல்நிலைப் படுத்துவது. இரண்டு, புற உலகை மாற்றி அதன் விளைவாக மனித மனதை மேல்நிலைப் படுத்துவது. ஜே. ஜே.யின் பிரச்சனை இது தான். இந்த இரண்டு பாதைகளில் எந்த ஒன்றிலும் அவனால் போக முடியாது. எதுவும் முற்றாகப் பொய்யுமல்ல. முற்றாக உண்மையுமல்ல 'ஆறுதலுக்காக நம்புவது என்னுடைய வேலை அல்ல. அதைவிடவும் மனங்கசந்து இறந்து போலாம்' என்றான் அவன். 'மூன்றாவது பாதை' என்னும் தலைப்பில்

அவன் குறிப்புகளை எழுதி வருவதாகச் சொன்னதும் சட்டென விஷயம் புலப்பட்டது பேராசிரியருக்கு."

பேராசிரியருக்குப் புரிந்தது என்ன? நாங்கள் புரிந்து கொள்வது என்ன?

நாம் உள்ளுணர்வாகவே நிலையைப் புரிந்து கொள்கிறோம். பேராசிரியரின் நிலையும் அஃதே. ஆனால் இன்னதுதான் ஜே. ஜே.யின் நிலை என்று நாம் திட்டவாட்டமாகக் கூற முடியாது. அப்படிக்கூறுவதற்கு ஜே. ஜே. 'மூன்றாவது பாதை' பற்றி எழுதிய குறிப்புகளை பாலு தரவில்லை. பாலு தராவிட்டாலும் வேறு சந்தர்ப்பங்களில் ஜே. ஜே. கூறியவற்றிலிருந்து நாம் இந்நிலையை அனுமானிக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது. "மனிதனை உருவாக்க அவன் குரல் வளையைப் பற்றிக்கொண்டிருக்கும் கொடிய கரங்களிலிருந்து அவனுக்கு விடுதலை தேடித் தர வேண்டும். ஒவ்வொரு மனிதனிடமும் சென்று, நீ எப்படி இருக்கவேண்டுமென விரும்புகிறாயோ அப்படியே இரு என்று நாம் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்ளவேண்டும். இந்த இரண்டாயிரம் வருடங்களாக மனிதன் அடைந்திருக்கும் சங்கடங்கள், நிம்மதியின்மை, குற்ற உணர்ச்சிகள், பாவ உணர்ச்சிகள் - இவற்றிலிருந்து அவனுக்கு முற்றாக விடுதலை கிடைக்கவேண்டும். அவன் இயற்கையாகப் பயணத்தைத் தொடரட்டும். அவன் கால்சுவடுகளில் துளிர்ப்பவை எவையோ அவைதான் நாகரிகம். அவன் பாய்ந்து பிடிக்க அடிவானத்துக்குப் பின்னால் ஏதோ தொங்கிக்கொண்டு கிடக்கிறது என்ற கற்பனை இனி வேண்டாம்". - இவ்வாறு எழுதிக் கொண்டு போகிறான் ஜே. ஜே. என்று கூறப்படுகிறது.

இந்தக் குரல் யாருடைய குரல்?

இது ஜே. ஜே. யுடையது மட்டுமல்ல இன்றைய இருப்புவாதிகளின் குரலும் இது வேதான். ஜே. ஜே. முகங்கொள்ளும் பிரச்சனைகளில் பெரும்பாலானவை இன்றைய

இருப்புவாதிகளினுடையதாகவும் இருக்கிறது. இந்தப் பிரச்சனைகளெல்லாம் ஒவ்வொரு இருப்புவாதியின் தரத்துக்கேற்பவும் அவன் உறையும் ஆத்மார்த்த வலயங்களுக்கேற்பவும் பல்வேறு ரூபங்களெடுத்தாலும் அவையெல்லாம் 'மூன்றாம் பாதை' க்குரிய பிரச்சனைகளேதான். இதனால்தான் ஏனைய இரண்டு பாதைக்காரரும் இவர்களைப் புரிந்துகொள்வதில்லை. புரிந்து கொள்ளாதது மட்டுமல்ல அப் புரிந்து கொள்ளாமை சில வேளைகளில் இவர்களைநோக்கி பரிகாசமாகவும் வெளிப்படுவதுதான் அவர்களின் மட்டரகப் பேதைமையாகும். ஆனால் இவர்களின் பரிகாசத்துக்கு முன்னவர்கள் பலியாவதில்லை. மாறாக முன்னவர்கள் பின்னவர்களை திருப்பித் தாக்கும்போது தாக்கப்பட்டவர்கள் வெறும் ஊதி உரசிய ப்லூன்களாக வெடித்து விடுகின்றனர். ஜே. ஜே. திருப்பித் தாக்கியபோது முல்லைக்கல்லின் நிலை அப்படித்தான் தொங்கிப்போகிறது.

இந்த இரண்டு பாதைக்காரரும் யார்?

காலங்காலமாக மரபைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு அதன் வழி ஒழுகுவோர், முதல் வகையினர். இரண்டாவதினர், ஒரு காலத்தில் ஏற்பட்ட புரட்சியையும் அதன் கொள்கையையும் சிர்தும் வளர்க்காது அதை யந்திரகதியாக்கி இயங்குவோர், அல்லது இவை போன்ற யந்திரகதித் தூண்டுதல்களால், பிறரின் தூண்டுதல்களால் சுயப் பிரக்ஞையற்று இயங்குபவர். இவர்களால் சமூகமோ தனிமனிதனோ வளர்க்கப்படுவதும் இல்லை; வளம் பெறுவதுமில்லை. மாறாக உள்ளுழுத்து அழிந்து போகின்றன. ஆனால் உண்மையில் நாம் குறிப்பிட்ட 'மூன்றாம் பாதை'யினர் என்னும் அந்தச் சிறு கூட்டத்தினராலேயே இந்த அழிவும் உள்ளுழுகலும் குணப்படுத்தப்பட்டு மனித நாகரிகம் புதிய தளத்துக்கும், புதிய மரபுக்கும் பாய்ச்சலுறுகிறது எனலாம். இதனால்தான் ஜே.ஜே. தன்னைப்பற்றிச் சொல்லும் போது, "எனக்கு புறப்படும் இடம் தெரியும் போகுமிடம் தெரியாது" என்று கூறி விட்டு,

சேருமிடம் தெரிந்தவர்களை, 'நாய்வாய்க் கழியைப் பற்றிப் பின்தொடரும் குருடர்கள்' என்று மற்றைய இரு சாராரையும் பரிகசிக்கின்றான்.

போகுமிடம் தெரிந்தவனுக்கு நிம்மதி. போகுமிடம் தெரியாதவனுக்கோ அது கிடைப்பதில்லை. காரணம், அவன் ஏற்கனவே கிழிக்கப்பட்ட கோடுகளில் நடப்பதில்லை. எப்பவோ நலமெடுக்கப்பட்ட வாய்பாடாகிவிட்ட நெறிகளில் அவன் மனம் லயிப்பதில்லை. அவன் புதிய பாதையைத் தேடிச் செல்கிறான். அவனுக்குத் துணையாக விரக்தியும் துயருமே வந்தடைகின்றன. இதைத்தான் ஜே. ஜே. தன் டயறிக் குறிப்புக்களில் குறிக்கிறான். "வாழ்க்கையில் பிடிப்பு என்பதே இல்லை. எதை நம்பி உயிர் வாழ? கடவுள் சரிந்து விட்டார். சமயங்கள் சரிந்து விட்டன. ஆலயங்கள் அழுகி முடைநாற்றம் எடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. பணவெறி பிடித்து அலைகிறான் மனிதன்". - ஜே. ஜே. யின் இந்தக் குரல் நீட்சையின் (Nietzsche) குரலோடு ஒத்து ஒலிக்கிறது. நீட்சே சொல்கிறான்: "கடவுள் எங்கே? கடவுளை மனிதன் கொண்டு விட்டான். கோயில்களும் தேவாலயங்களும் தான் கடவுளின் கல்லறைகள்!" என்று. இன்று நீட்சே இருந்திருந்தால் இதையும் கூடச் சேர்த்திருப்பான்; "மார்க்சியம் எங்கே? மார்க்சியத்தை 'தொழிலாளர்' கொண்டு விட்டார்கள். சோவியத் யூனியனும், சீனாவுடையரசும் தான் மார்க்சியத்தின் கல்லறைகள்!" என்று. இந்த வெறுமையைத்தான் ஜே.ஜே. யின் 'கருத்தாக அரவிந்ததாட்ச மேனன்' வெறு விதத்தில் ஒலிக்கிறார். "மனமாற்றம் நிகழாத தலைமை நேற்றைய சரித்திரக் கொடுமைகளை அம்பலப்படுத்தி, அதன் மூலம் நற்பெயர் பெற்று, அதே கொடுமையை இன்று செய்து, பதவியை உறிஞ்சிக் கொண்டு கிடக்கும்".

ஜே. ஜே. யின் தீட்சண்யம்மிக்க கூரிய விமர்சனங்கள் புதுமைப்பித்தனின் ஆக்ரோ

ஷத்துடன் இன்றைய 'வழிகாட்டி'களை, அதாவது ஏற்கனவே குறிப்பிட்ட இரண்டு வகை வழிகாட்டிகளையும் சாடுகிறது. பாஷையைய வைத்துப் பிழைக்கும் அறிவின் எல்லைக்குள் வராத சாமான்ய தி.மு.க: காங்கிரஸ் அரசியல்வாதிகள் விட, மார்க்சியத்தை அனுஷ்டிப்பதாகக் கூறும் கட்சிக் காரர்களுக்கே இவனது விமர்சனங்கள் சாட்டையாய் விழுகின்றன. முல்லைக்கல் மாதவன் என்ற மார்க்சிய எழுத்தாளன், அல்பேர்ட் என்கிற மார்க்சிய தொழிற்சங்கவாதி ஆகியோர் எப்படி மார்க்சியத்தின் பெயரால் மக்களைச் சுரண்டுகிறார்கள் என்பதை ஜே. ஜே. ஈவிரக்கமின்றிக் கிழித்தெறுகிறான். அவன் கேட்கிறான்: "முதலாளியின் கைகளிலிருந்து ஆட்சியை இவர்கள் கைக்கு மாற்றி விட்டால் சோஷலிஸம் மலர்ந்து விடுமா?" என்று. இதற்கு பதிலாக அவனே சொல்கிறான்: "நான் இறந்திருக்காவிட்டால், என்னைக் கொன்று விடுவார்கள்" என்று.

'ஜே.ஜே யின் இத்தாக்குதல்கள் மார்க்சியத்தைக் கடைப்பிடிப்பவர்களுையே கண்டிக்கிறது. neo-marxistகளும் இதையே செய்கிறார்கள். ஆகவே இது ஒரு புதுமையல்ல' என்று சிலர் கேட்கலாமா? ஆனால் ஜே.ஜே. யின் தாக்குதல்கள் அப்படியான ரகத்த வையல்ல. இன்னும் ஆழமாகவே போகின்றன. இப்போது அரவிந்தாட்ச மேனன் முல்லைக்கல்லோடு விவாதிக்கும் போது ஜே. ஜே.யின் நோக்குகளை பிரதிபலிக்கிறார். "அல்பேர்ட் ஒரு சாதாரண மனிதன் அல்ல. ஒரு புதிய தத்துவத்தில் நம்பிக்கை வைத்தவன். இதற்கான ஒரு தளத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து அவன் வேலையில் ஈடுபடுகிறான். இப்போது அல்பேர்ட் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கும் தத்துவம் அவனை எந்த அளவிற்கு மாற்றியிருக்கிறது என்று ஆராய்கிறான் ஜே. ஜே. மாற்றிவிடவில்லை என்பதற்கு ஜே. ஜே.க்கு சில தடயங்கள் கிடைக்கின்றன. முதலாளிகளும் அல்பேர்ட்டும் ஒரே மனநிலையில் உள்ளவர்கள் என்பது ஜே.ஜே. யின் வாதம்". என்று அவர் கூறும் போது

"கலை, தானாகவே புரட்சியைச் செய்வதில்லை. ஆனால் ஒரு சரியான புரட்சிகர மார்க்கத்தைக் கொண்டுள்ள, உலகைப்பற்றிய ஒரு சரியான அரசியல் கண்ணோட்டமுடைய கலைஞனாக, தனது படைப்புக்கள் மூலமாக மக்களுடன் மிகப் பரந்த வலுவான பிணைப்பை ஏற்படுத்திக் கொள்ள முடியும். இப்பிணைப்புகள் பின்னர் அரசியல் பிணைப்புகளாகிவிட முடியும். இப்பொருளில் நான் கலையானது அரசியல் பிரசாரத்துக்குப் பயன்படக்கூடியதாக இருக்கும் என்று கருதுகிறேன். ஆனால் வறட்சியான கிளர்ச்சி, பிரசாரம் என்பவற்றை நான் கலை என்று ஏற்க மறுக்கின்றேன். கலை இத்தகையது அல்ல என்று நீங்கள் கான்கையில் உங்கள் செல்வாக்கு மக்கள்மீது மட்டுமல்லாமல், மற்றக் கலைஞர்கள் மீதும் விழுகிறது. நீங்கள் அரசியல் உணர்வுக்கான களத்தை உருவாக்கி விடுகின்றீர்கள். இப்பொருளில் நான் நான் கலை என்பது ஓர் ஆபத்தும், ஒரு படைக்கலன் எனக் கருதுகிறேன். ஆனால் கலைக்கு ஒரு தனி மொழி இருக்கிறது: அது கலைக்கு மட்டுமே உரிய மொழி. அந்த மொழியை நாம் முழுமையாக, முற்றாக மதிக்கவேண்டும். கலையின் மொழியை நாம் மதிக்காவிட்டால், அந்த ஆபத்தம் நம்மைக் கொன்றுவிடும். எய்தவர் மீதே திருப்பியாயும் தன்மையுடையது அது."

— யில்மெஸ் குளே

[சமீபத்தில் காலஞ்சென்ற ருர்டிஷ் தேசிய இனப் போராளியும், இடதுசாரியும், 1982 'கேன்ஸ் உலகத் திரைப்படவிழாவில்' முதற் பரிசு பெற்ற பால்த திரைப்படத்தின், நெறியாளருமாவார்.]

நுன்றி: 'மார்க்சியம் இன்று'

[செப்ரெம்பர் — ஒக்டோபர் 1984]

இது தத்துவத்திலேயே சந்தேகம் எழுப்புகிறது. தத்துவமே எங்கோ அடிப்படையில் கருக்கிக் கொண்டு நொண்டுவது போன்ற படிமம். இதோ முல்லைக் கல்லே மேனனிடம் பரிதாபமாக ஒப்புதல் செய்யும் போது அதையே வலுப்படுத்துகிறார்: "ஜே.ஜேயின் எல்லா விமர்சனங்களையும் ஏற்றுக் கொள்ளா விட்டாலும் நான் ஒரு சிலவற்றை ஏற்றுக் கொள்கிறேன். அவனைப் போலவே எனக்கும் பல சந்தேகங்கள். அவற்றை நாம் வெளியே சொல்வதில்லை... எப்படி சார் சொல்ல முடியும்? சொன்னால் எதிரிகள் பயன்படுத்திவிடமாட்டார்களா?"

எதிரிகளுக்குப் பயப்படவைப்பதெனில் அது தத்துவத்தின் பலயீனம் ஆகாதா? எதிரிகளுக்குப் பயந்து, தான் இதயபூர்வமாக அறியும் தத்துவத்தின் தொய்வுகளை ஒப்புக் கொள்ளாமை என்பது, மீண்டும் தத்துவத்தின் குறைபாடு தானே? இப்படிக் குறைகளை அமுக்கி மறைப்பது தத்துவத்தை பலமுற வைக்குமா? எதிரிகளைச் சந்திக்கத் திராணியற்றவை தத்துவங்களே அல்ல என்று தான் ஜே. ஜே. சொல்லுவான். அப்படியானால் அவன் காட்டும் வழி?

மேலெழுந்த நோக்கில் பார்க்கும் போது ஜே. ஜே. ஒரு வழி சொல்ல முடியாதவனாகவே தெரிகிறான். “என் கனவுகள் உள்ளூர ஒங்கி, திமுதிமுவென்று வளர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன..... அவற்றின் சாயல்கள் வெளியே கசிகின்றன..... அவற்றின் சுரத்தை நான் ஸ்பரிசித்து உணர்கிறேன். ஆனால் இந்த உணர்ச்சி ஒரு வடிவத்தைக் கேட்டு வதைக்கிறது. நடைமுறைக்கு வழி கேட்கிறது”, என்று எழுதும் ஜே. ஜே. தன் நோக்கின் அடிப்படையில் வழி சொல்ல முடியாதவனாகவே தெரிகிறான். ஆனால் அதற்காக அவன் மரபுசார்ந்த தத்துவங்களிடமோ கருத்து முதல் நோக்குகளிடமோ தஞ்சம் புகுந்து விடவில்லை. அந்த ரகக் குற்றச்சாட்டையும் அவனில் யாரும் சுமத்திவிட முடியாது. ஜானகி என்ற பிச்சைக்கார கர்ப்பிணிப் பெண்ணின் கால்வீக்கத்தைப் பற்றி பிரஸ் தாபிக்கும் போது அவன் கூறுகிறான்: “ஒரு வார காலத்தில் நிவர்த்தி செய்து விடக்கூடிய எளிய சிகிச்சை முறை. இதை உலகம் அறிந்து எத்தனை காலம் ஆகியிருக்கும்? இந்த அறிவின் பயன் ஜானகியை சென்று எட்ட இனியும் எத்தனை நூற்றாண்டுகள் ஆகும்? விதி வந்தால் சாவோ மாம். என்ன பைத்தியக்காரத்தனமான வார்த்தை. ஆஷாடபூதி மீண்டும் ஒரு வாதத்தைக் கிளப்புவான். இதே நோய்க்கு மிகத் தரமான சிகிச்சை அளிக்கப்பட்டும் இறந்து போனவர்கள் உண்டு என்பான்.....

பிரச்சனையைத் தீர்ப்பது சுலபமல்ல என்று வாதிடுவதில் என்ன உற்சாகம்? ஜானகி சுகமாக குழந்தையைப் பெற்றெடுப்பதில் இவனுக்கு ஏன் இவ்வளவு வருத்தம்? இரண்டு காரணங்கள் இருக்கக் கூடும். உலகின் நிலை மாறும்போது, தங்களுடைய நிலை ஆட்டங் கண்டுவிடும் என்று பயப்படுகிறார்கள் போலும். உலகம் இந்த மோசமான நிலையில் இருப்பதற்குத் தாங்களும் ஒரு காரணம் என்ற உறுத்தலும் இருக்கலாம்”.

இதைவிட ஆஷாடபூதி மரபுவழித் தத்துவங்களுக்கு சாட்டையடி யாரால் கொடுக்க முடியும்? அதையும் ஜே. ஜே. தான் செய்கிறான்.

இவ்விரு நடைமுறையில் இருக்கும் போக்குகளுக்கு விமர்சனச் சாட்டை வீசும் ஜே. ஜே. தன்னுள் கூடரும் ‘மூன்றாம் பாதை’க்கு தன்னளவில் உருவம் கொடுக்க முடியாமல், அதன் நடைமுறை வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்ட முடியாமல் தத்தளிக்கிறானா?

இருப்புவாதம் என்பது இவனுள் கூடரும் நோக்குக்கு உருவம் கொடுக்கக்கூடிய ஒன்று? நடைமுறை வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டக்கூடிய தத்துவமா?

ஜே. ஜே. ஓர் இருப்புவாதியா? எனின், எந்த ரீதியில்? எவ்வளவு அருகாமையில்?

4

ஜே. ஜே. ஓர் அந்நியன்.

அந்நியர்கள் எல்லோருமே இருப்புவாதிகளா?

தாம் இருப்புவாதிகள் என்று அவர்களில் பலருக்கு சொல்லத் தெரியாவிட்டாலும் இருப்புவாதம் அவர்களை விளக்குவதாய் இருக்கிறது. அந்த ரீதியில் அந்நியர்கள் எல்லோரும் இருப்புவாதிகள்?

ஜே. ஜே. அந்நியர்களில் முக்கியமானவன். காரணம், அவன் தன் அந்நியத்

தன்மையை பிரக்ஞையூர்வமாக உணர்ந்த வன். தனது சமூகத்தோடு ஒத்தோடா மையை பிரக்ஞையூர்வமாக நிகழ்த்துப வன்.

அப்படியானால் இவன் இருப்புவாதிக ளில் முக்கியமானவன்?

இவனைவிட இன்னும் வேறுவகையான, சுவையான அந்நியர்களை ஹெமிங்வேயின் சிறுகதைகளிலும், காஃஸ்காவின் (kafka) கதைகளிலும் காணலாம். ஏன், காம்யூவின் 'அந்நியன்' கூட அப்படிப்பட்டவன் தானே?

ஆனால் ஜே. ஜே.யின் முக்கியத்துவம், அவனது ஒத்தோடாமையின் ஆக்கரீதியான பண்பினால் ஏற்படுகிறது.

முன்னவர் போன்ற அந்நியர்களின் ஒத்தோடாமையினால் பற்பல அராஜகங்கள் தலைதாக்க, அதை விளக்க இருப்புவாதத் தைப் பிரயோகிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம். காரணம், அவர்களில் பலர் அந்நியர்களா கப் பிறந்துவிட்ட—அதனால் அதுபற்றிய சுயப்பிரக்ஞையற்ற அந்நியர்கள்.

ஆனால் ஜே. ஜே. அப்படியல்ல. அவன் ஒரு புத்திஜீவி, இருப்புவாதிகளின் முன்னோ டியான கிரெக்காட்டின் Either/Or நூல் முதல் எல்லாவித அறிவு சம்பந்தப் பட்ட நூல்களையும் தரிசித்தவன்; கலைஞன். அதனால் இவன் வெறும் இருப்புவாதியாக வல்ல, இருப்புவாதத்தின் ஆக்கச் சக்தியா கவே இயங்கவல்லவன் என்று வாதிடலாம். அந்த ரீதியில் இவனது முக்கியத்துவம் அதி கரிக்கிறது எனலாம்.

ஆரம்பத்தில் இவன் அய்யப்பனோடு பழக ஆரம்பித்த காலத்தில், சமூகத்தோடு ஒத்தோடும் சாதாரண மார்க்சியவாதிக ளுக்குரிய இயக்க வேலைகளையே செய்தான். நேர்மையாகவே அதைச் செய்தான் என் பதே அதில் இவனது அந்நியத்தன்மையும்

தனித்துவமே. ஆனால் இவனது உண்மை யான அந்நியமாதல் அய்யப்பன் போன் றோரோடு தனது கருத்தொற்றுமையை முறித்துக் கொண்ட காலங்களிலிருந்தே ஏற்படுகிறது. என்னும் இவனது இந்தப் போக்குக்குரிய கீற்றுக்கள் இவனது இள மைப் பருவத்திலிருந்தே இருந்து வந்திருக் கிறது என்பதை, அவன் தனது வகுப்பு மாணவியின் வெளியே தெரிந்த உள்ளாடை யின் நாடாவை சரி செய்து கொள்ளச் சொன்ன சம்பவத்திலிருந்தே, அறியலாம்.

ஆயினும் ஜே. ஜே. ஓர் இருப்புவாதி யெனக் கூறலாமா? அப்படி ஒரு தத்துவக் கூட்டுக்குள் தன்னை அடைத்துக்கொள்ள விரும்புவானா?

அவன் விரும்புகிறானே இல்லையோ இருப்புவாதம் அவன் அவாவி நிற்பவற் றுக்கு வழிகாட்டத் துணை புரிகிறதா? அது கூறும் செய்தி என்ன?

இதற்குப் பதில் காண சாத்தர் ஏன் இருப்புவாதத்தோடு மார்க்சியத் தை இணைத்துக்கொண்டார் என்ற கேள்வி உத வலாம். ஆமாம், ஏன் அவர் அப்படி ஒரு இணைவு ஏற்படுத்தினார்?

மார்க்சியம் அரசியல், சமூக இயக் கத்தையும்; அதன் மூலம் ஏற்படும் சமூக மாற்றத்தையும், கோரி நிற்கிறது. அதற் காக சமூகத்தை ஆற்றுப்படுத்துவது.

இதன் பின்னணியில் பார்க்கும்போது இவற்றுக்கு அதிகம் முக்கியத்துவம் கொடுக் காது, ஆனால் இவை காட்டுபவற்றையும் விட சில ஆழமான உண்மைகளுக்கு—உணர் வுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதாக, இருப்புவாதம் அமைகிறது. இதை வேறு விதத்தில் சொல்வதானால் சமூகமாற்றத்தையும் சமத்துவத்தையும் கோரி அறிவுக்குரிய இயக்கங்கள் நடத்தும் போராட்டத்தின் போது, விடுபட்டுப் போகும் அல்லது ஓரம் வழிந்துபோகும் உணர்வுகளுக்கும் உண்மை

களுக்கும் உருவம் கொடுக்க, இருப்புவாதம் முனைகிறது எனலாம். அப்படியானால் இருப்புவாதத்திடம் இல்லாததை மார்க்சியம் கொடுக்கிறது. மார்க்சியத்திடம் இல்லாததை இருப்புவாதம் கொடுக்கிறது. அதனால் அந்த இணைவு சாத்தருக்கு அவசியமாகிறது.

இப்படியான பிரச்சனைகளில்தான் ஜே. ஜே.யும் சிக்கியிருக்கிறான் என்பது அவனது டயறிக் குறிப்புகளிலிருந்து தெரிகிறது. அப்படியெனின் ஜே. ஜே.யும் இருப்புவாதமாகவே இயங்குகிறான்? இதோ அவன் தனது டயறிக் குறிப்பில் குறிப்பிடுகிறான்: “தெளிவில்லாமலும் முரண்பட்டும் ஏறுக்கு மாறுகவும் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறேன் என்றார் அய்யப்பன். இருக்கலாம், ஒவ்வொரு கணத்திலும், அந்தக் கணத்தில் படும் உண்மையை எட்ட ஆவேசமாகப் பாயும் குணம் என்னுடையது. அய்யப்பனுடைய அணுகல் நிதானமானது, தர்க்கரீதியானது.....அநுபவத்தை மூளையால் அள்ளும்போது குறைந்துபோகும் பகுதியைக் கலைஞன் நிரப்புகிறான்” என்று ஜே. ஜே. கூறும்போது மிகத் தெளிவாக அறிவுக்கும் உணர்வுக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை அவன் வெளிக்கொணர்கிறான். அறிவின் நிதானப்பில் இயங்கும் போராட்ட இயக்கங்களுக்கும் அவற்றின் இயக்கத்தின் போது வெளிவழிந்துபோகும் ஆழமான மனித உணர்வுகளுக்கும், உண்மைகளுக்கும் இங்கே வரைவு கொடுக்கப்படுகிறது. முன்னதை மார்க்சியம் பிரதிபலிக்கிறதெனின் பின்னதை, இருப்புவாதம் விளக்கிச் செல்லும். அதனால்தான் மார்க்சிய ஆதரவாளர்களாய் இருக்கும் இருப்புவாதிகள் பலருக்கு இவையிரண்டும் ஒன்றையொன்று நிரப்பிகளாய், ஒன்றுக்கொன்று ஈடுசெய்யவையாய் நிற்கின்றன. வரண்டு, காய்ந்து, மரணித்துக்கொண்டிருக்கும் மார்க்சிய வேர்கள் இத்தகைய சிந்தனையாளர்களால் மீண்டும் சிறிது தளிர்த்து ஒளிர்வதைக் காணலாம். இவைபற்றி உணர்வற்ற வெறும்

மலட்டு மார்க்சியச் சடங்கள் வரட்டுக் கூச்சல் போடத்தான் செய்கின்றன. (நல்ல உதாரணம் ஜே. ஜே. பற்றிய ‘அலை’யில் வெளிவந்த சிவசேகரத்தின் விமர்சனம்.) ஆனால் அவர்கள் இதைப் பொருட்படுத்துவதில்லை. இந்த மலடுகள்தான் ஜே. ஜே.யின் ‘நாய்வாய்க்கழிக் குருடர்கள்’.

ஜே. ஜே. விரும்பியோ விரும்பாமலோ இருப்புவாதத்தோடுதான் நெருங்கிவந்து கொண்டிருக்கிறான். இப்படி நெருங்கிவரும் ஜே. ஜே. இருப்புவாதத்தின் போஷிப்பில், தன்னுள் சிரசுகாட்டும் கோட்பாட்டில் தெளிவு பெறுகிறான்? தெளிவுக்கான இவனது தேடல் அல்லது போக்கு இருப்புவாதத்தை இன்னும் ஆழமாக்குகிறதா, திசை பிறழவைக்கிறதா?

இருப்புவாதம் ஒரு தத்துவமா? ஒரு கோட்பாடா? இருப்புவாதம் ஒரு தத்துவமோ கோட்பாடோவெனின் அது, தத்துவங்களையும் கோட்பாடுகளையும் உடைக்கும் தத்துவம். எல்லாவித கட்டுகளையும் அதாவது மரபினால், அதன் சடங்குகளால், ஒழுக்க விதிகளால், சட்டங்களால், தத்துவங்களால், இலட்சிய வேட்கைகளால் ஏற்படுத்தப்படும் – எல்லா வித கட்டுக்களையும் தகர்ப்பது இருப்பு வாதம். அப்படித் தகர்ப்பதன் மூலம் மனிதனுக்கு ‘விடுதலை’ தேடித் தர முயல்வது. ஆனால் அதற்காக இருப்புவாதி ஒரு சூன்யவாதியோ (nihilist) பாழாட்சிக்காரனோ(anarchist)அல்ல: தனது செயல்கள் அனைத்துக்கும் தானே பொறுப்பாளி என்னும் உயர்ந்த விடுதலை ஒழுக்கமுடையவன்.

ஜே.ஜே.யின் இருப்பு இதற்குள் எங்கே வந்து பொருந்துகிறது?

சாத்தர் தன் தோழி சிமன் டி போவாவுடன் இல்லறம் நடத்தியும் திருமணம் என்னும் சடங்குக்குள் இறங்கவில்லை. காம்யூவின் ‘அந்நியன்’ தன் தாய் இறந்த அடுத்த நாளே தன் தோழியுடன் சரசத்

தில் ஈடுபடுகிறான். எந்தவித பற்றும் அவன் இருப்பில் குறுக்கிடவில்லை.

ஆனால் ஜே.ஜே.?

ஆனால் ஜே.ஜே.யின் வாழ்க்கையில் ஏற்படும் இரண்டு நிகழ்ச்சிகள் அவனது இருப்பில் ஏற்படும் குணரீதியான இன்னோர் பரிமாணத்தைக் காட்டுகின்றன.

முதலாவது, தான் மணக்கப்போவதாகக் கூறும் தோழி ஓமணக் குட்டியுடன் உல்லாசப் பயணம் போகிறான் ஜே.ஜே. ஆனால் துரதிர்ஷ்டவசமாக ஓமணக்குட்டி இவனுக்கு தான் எழுதிய கவிதைகளைக் காட்டி, இவன் அவைகள் கவிதைகளே அல்ல என்று தூக்கி எறிய, அதனால் ஒரு பெரிய ரகசியே நேர்ந்து திடீரென அவன் காதல் வாழ்க்கை அத்துடன் முடிவடைகிறது. இந்த நிகழ்ச்சி இலக்கியம் சம்பந்தமாக ஜே.ஜே. வைத்திருந்த உயர்ந்த நோக்கை விட்டு எக்காரணத்தை முன்னிட்டும் கீழிறங்கவோ சமரசம் செய்யவோ விரும்பவில்லை என்பதைக் காட்டுகிறது. இச்செயல் சாத்தரின் மரபுடைப்புக்கும் காம்யூவின் 'அந்நியன்'ன் செயலுக்கும் வித்தியாசமானது. அவர்களின் மரபுடைப்பில் இத்தகைய 'இலட்சிய வேட்கை' இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. அரவிந்தாட்சமேனன் ஜே.ஜே.யைப் பற்றிச் சொல்லும் போது "அவன் ஒரு பேர்ஃபெக்ஷனிஸ்ட்" என்கிறார். மேலும் "பெரிய சங்கீதம் அண்ட வெளியில் வெகு நேரம் கவிழ்ந்திருந்து கீழ்ஸ்தாயியில் தேய்ந்து தேய்ந்து மறைந்த பின் கிடைக்கும் அமைதியின் பரவசம் இடையறாது நிரம்பிக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென அவன் விரும்பினான்" என்றும், 'அவன் மனநிலையைப் பற்றிச் சொல்கிறார்.

மேற்கத்தைய இருப்புவாதிக்கு ஜே.ஜே.யின் perfectionism த்தை உடைப்பது தான் பெரிய perfection னைத் தருவதாகப் படும். அத்தோடு 'அண்ட வெளியில் கவிமும்... சங்கீத பரவசம்'போன்ற ஆத்மார்த்

தமான விவரணைகளும் அவனுக்கு அந்நியமானதாகவே இருக்கும்.

ஜே.ஜே. க்கு நிகழ்ந்த இரண்டாவது நிகழ்ச்சியும் இத்தன்மைகளின் இன்னோர் தன்மையை காட்டுவதாகவே உள்ளது. தன்னிடம் இரந்து நின்ற தொழுநோய்ப் பிச்சைக் காரனுக்கு ஏதாவது கொடுப்பதா விடுவதா என்ற பிரச்சனையில் ஒரு முடிவுக்கு வரமுடியாமல் மணித்தியாலக் கணக்காய் சிந்தனையில் ஆழ்கிறான் ஜே.ஜே. பல மணித்தியாலங்கள் கழிந்து ஜே.ஜே. அந்தப் பிச்சைக்காரனுக்கு உதவவேண்டும். என்ற முடிவுக்கு வந்தபோது பிச்சைக்காரன் அங்கே இல்லை. பின்னர் அந்தப்பிச்சைக்காரனைத் தேடிச் சென்றபோது அவனைப் போன்ற இன்னோர் தொழுநோய்ப் பிச்சைக்காரனைக் கண்டு அவனுக்குப் பிச்சையிட, அவன் தனது கால்களால் இவன் போட்ட வெள்ளிப் பணத்தை அரைத்துத் தள்ளினான்.

இந்நிகழ்ச்சி ஜே.ஜே.க்கு அவமானமாகப் பட்டது. அவனால் அதைத் தாங்கவே முடியவில்லை.

இந்த இடத்தில் ஜே.ஜே.க்குப் பதிலாக சாத்தரையோ காம்யூவின் பாத்திரத்தையோ நிறுத்தியிருந்தால் என்ன நிகழ்ந்திருக்கும்?

காம்யூவின் அந்நியனானால் ஆரம்பத்தில் இரந்து நின்ற பிச்சைக்காரனின் 'நிலை'யே தனக்குப் பிடிக்கவில்லை என்று அவனைச் சுட்டுக்கொன்றாலும் கொன்றிருக்கலாம். சாத்தராயின் ஜே.ஜே.யை விட அதிக நேரம் இதுசம்பந்தமாகச் சிந்தித்து இது பற்றி ஒரு கட்டுரையே எழுதியிருக்கலாம். ஆனால் அநேகமாக பிச்சைக்காரனுக்கு உதவவேண்டுமென்று தீர்மானித்திருக்க மாட்டார். ஆனால் ஒன்று. இந்த 'அற்ப' விஷயத்துக்காக சாத்தரோ காம்யூவின் அந்நியனோ இப்படி ஜே.ஜே. செய்ததுபோல் மனம் உடைந்து தவித்திருக்கமாட்டார்கள்.

(தொடரும்) ✱

‘எக்சிஸ்டென்ஷியலிசமும்’ சிவசேகரத்தின் மார்க்ஸியமும்

எஸ். வி. ராஜதுரை

(முற்றோடர்)

ஜோசப் நீதாம் இருத்தலியலாளர் மீது காட்டுகின்ற ‘பரிவி’ல் பத்தில் ஒரு பங்கைக் கூட நான் காட்டவில்லையே! இருத்தலியலாளர்கள் மீது கடுமையான சொற்களை நான் பிரயோகிக்கவில்லை என்பது உண்மை. ஆனால் என் விமர்சனம் கடுமை மையாக இருப்பதாகவே நான் கருதுகிறேன்.

சாவு, நிலையாமை என்கிற பிரச்சனையில் இருத்தலியலாளரின் நிலைப்பாட்டுக்கு மாறாக நான் ஒரு வார்த்தையும் சொல்லவில்லை என்று சிவசேகரம் கூறுவது அதிர்ச்சியைத் தருகிறது. ஏனெனில் எனது நூலின் கடைசி அத்தியாயத்தில் இப் பிரச்சனைகள் மார்க்ஸிய நோக்கிலிருந்து விரிவாகக் கையாளப்பட்டுள்ளன. ‘என் வரையில் சாவு தவிர்க்கமுடியாததென்று அறிய அதிகம் நாளாகவில்லை...மரணம் மிக இயற்கையானது என்ற எளிய உண்மையை உணர்ந்தவர்க்கு இருத்தலியலாளர் குறிப்பிடும் கவலைகள் அர்த்தமற்றவை’ என்று ஒரு பாசிடிவிச (Positivistic) விளக்கத்தைத் தரும் சிவசேகரம் இப்பிரச்சனைகளின் தத்துவ முக்கியத்துவத்தை நிராகரிக்க முடியாததாலோ என்னவோ, இந்து, பௌத்த, கிறித்துவ சமயக் கருத்துகள் சிலவற்றைத் தொட்டு விட்டு தன் பங்குக்கு சில தத்துவ விளக்கங்களையும் கொடுக்க முயல்கிறார். வரவேற்க வேண்டியதுதான்!

“விஞ்ஞானம் பற்றிய (இருத்தலியலாளரின்) ‘தீர்ப்புகள்’ எல்லாம் S.V.R. க்கு உடன்பாடானவையா?” “இவ் விஷயத்தில் தனக்குள்ள ஒற்றுமை – வேற்றுமைகளைத் தெளிவுபடுத்த (SVR) தவறிவிட்டார்” இப்படிக் கூறுகிற சிவசேகரம் எனது நூலிலிருந்து சில வரிகளைப் பிய்த்தெடுத்து மேற்கோளாகக் காட்டுகிறார்.

முதலாவதாக, விஞ்ஞான அறிவு பற்றிய எனது (மார்க்ஸிய) நிலைப்பாட்டை ஹைடெக்கர் பற்றிய அத்தியாயத்திலும் சார்த்தர் பற்றிய கட்டுரையிலும் குறிப்பிட்டுள்ளேன்.

இரண்டாவதாக, சிவசேகரம் மேற்கோள் காட்டியுள்ள வரிகளில் மதிப்பீடுகளை விலக்கிய, பாசிடிவிச விஞ்ஞானங்கள் பற்றிய இருத்தலியலாளரின் விமர்சனங்கள் உள்ளன. இவற்றில் ஓரளவு உண்மை உண்டு. விஞ்ஞான அறிவையும், அறியும் செயலையும் மனித உணர்வுக்குரிய ஒரே பரிமாணமாக மாற்றும் முயற்சியை மார்க்ஸியமும் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. ஆனால் விஞ்ஞான அறிவையும் அறியும் செயலையும் முற்றாக நிராகரிக்கும் போக்கை மார்க்ஸியம் மேற்கொள்வதில்லை. இவ்விஷயத்தில் இருத்தலியலாளர்கள் சிலரின் நிலைப்பாட்டை மார்க்ஸியம் முற்றாக நிராகரிக்கிறது.

மூன்றாவதாக, மனித ஆளுமையை முற்றாக ஆக்கிரமிக்க ‘விஞ்ஞானத்’துக்கு உரிமை இல்லை என்பதை ஜோசப் நீதாமின் மேற்கோள் தெளிவாக்குகிறது.

நான்காவதாக, எல்லாப் பிரச்சனைகளுக்கும் விஞ்ஞானத்தால் பதில்தர முடியுமென்றே, தீர்வுகள் வழங்க முடியுமென்றே அல்லது எல்லாவற்றையும் விஞ்ஞானத்தால் முற்றாக விளக்கிவிடலாமென்றே கூறிவிட முடியுமா? அப்படியானால், தத்துவத்துக்கு என்ன வேலை? அறநெறிகள், கலை, இலக்கியம் முதலானவற்றுக்கு என்ன பங்கு? மனிதனின் கனவு காணும் ஆற்றலுக்கு (“கம்யூனிஸ்டுகள் கனவு காண

வேண்டும்” – லெனின்), கற்பனை செய்யும் திறனுக்கு, மனித உணர்வுகளுக்கு என்ன இடம்? விஞ்ஞானம் விளக்கங்களைத்தானே தரும்? மதிப்பீடு செய்யுமா? “மாக்ஸியம் விஞ்ஞானத்தைத் தன் உறுதியான அத்திவாரமாகக் கொண்டுள்ளது” என சிவசேகரம் கூறுகையில் அத்திவாரம் அல்லாத மற்ற அம்சங்களும் உள்ளன என்று தானே பொருள் கொள்ள முடியும்? காதல், நட்பு, தியாகம், விருப்பு, வெறுப்பு, பொறுமை, பக்தி போன்ற உணர்வுகளை ‘விஞ்ஞான’ ரீதியாக விளக்கிவிட முடியுமா? “விஞ்ஞானத்துக்கு அப்பால் பார்க்க முனைபவர்”களைக் கிண்டல் செய்யும் சிவசேகரம் விஞ்ஞானத்துக்குள்ளேயே எல்லாவற்றையும் கண்டுவிட முனைகிறாரா?

‘காலம்’ என்னும் கருத்தாக்கம் தத்துவ உலகிலும் விஞ்ஞான உலகிலும் எத்தனை முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது என்பதை சிவசேகரம் புரிந்துகொள்ளாதது. வியப்புக்குரியது. 19ஆம் நூற்றாண்டில் ஹெகலாலும் பிறகு மார்க்ஸாலும் வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட இக்கருத்தாக்கத்தின் கரு பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பே யூதச்சிந்தனை மரபிலிருந்தது என்பதுதான் நான் சுட்டிக் காட்டிய உண்மை. பிரபஞ்சத்தில் ஒவ்வொரு ஜீவிக்கும் வஸ்துவிற்கும் என்றென்றைக்குமாக நிர்ணயிக்கப்பட்டுவிட்ட இடம், ஒவ்வொன்றும் திரும்பத்திரும்ப நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இடையரு சுழற்சி போன்ற கிரேக்கக் கருத்தாக்கங்களுக்கு மாறாக, தொடர்ந்து நீரோடை போல முன்னோக்கியே ஓடிக்கொண்டிருக்கும் காலம், வரலாறு நிகழும் களமாகிய காலம், மனிதவளர்ச்சி மலர்கின்ற களமாகிய வரலாறு என்னும் சிந்தனை யூதமரபின் சிறப்பியல்பாகும். இதனால்தான் பல்லாயிரமாண்டுகட்குப் பிறகு ‘காலம்’ என்ற கருத்தாக்கத்தை வளர்த்த மார்க்ஸ் பிறப்பால் யூதர் என்பது விந்தையான உடன்நிகழ்வு (Strange coincidence) என்று கூறினேன்.

“யூதனின் கர்த்தர் பற்றிய சில விஷயங்களை S.V.R. தவற விட்டுவிட்டார்” என ஆரம்பிக்கும் சிவசேகரம் தன் பங்குக்குச் சில செய்திகளையும் விளக்கங்களையும் கூறுகிறார். மனித சமூகத்தின் வளர்ச்சிக்குப் பணியாற்றிய கருத்தாக்கம் பற்றிய ஆய்வும் யூதச் சிந்தனை நமக்கு வழங்கிய நன்கொடை ‘காலம்’ என்ற கருத்தாக்கமே என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுவதும் தான் என் நோக்கம். இந் நோக்கத்தின் வரம்புகளுக்குட்பட்டுத்தான் கர்த்தர் முதலிய விவகாரங்கள் கையாளப்பட்டுள்ளன. “இயேசு காட்டிய விடுதலை மார்க்கம் ‘சரணாகதி’ மூலம் அடுத்த உலகத்தின் இராச்சியம். யூதனால் அதை ஏற்கமுடியவில்லை. யூத இனத்தின் மேன்மை (கடவுளால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ‘இனம்’ அல்லவா!) இம் மண்ணில் நிலைநாட்டப்படும் என்ற கர்த்தரின் ‘வாக்குறுதி’யை நிறைவுசெய்ய முடியாத இயேசுவால் யூதர்களுக்குப் பயன் இல்லை” என்று திராவிடர் கழக பாணியில் எழுதும் சிவசேகரத்துக்கும் ‘துவக்காலக் கிறித்துவத்தின் வரலாறு’ என்ற நூலில் எங்கல்ஸ் தந்துள்ள மார்க்ஸிய விளக்கங்களுக்கும் எவ்வித சம்பந்தமுமில்லை. ஏசுவின் போதனைகளுக்கு இன்னும் சக்திவாய்ந்த உள்நுழையாற்றல்கள் உள்ளன என்பதாலேயே விடுதலை இறையியல் (Liberation Theology) என்ற நிகழ்ச்சிப்போக்கு தோன்றியுள்ளது என்பதும் இது தென்னமெரிக்க நாடுகளிலும் ஃபிலிப்பைன்ஸ், தாய்லாந்து, நமிபியா, எரித்ரியா போன்ற நாடுகளிலும் நடக்கும் விடுதலைப் போராட்டங்களில் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது என்பதையும் நான் நினைவூட்ட விரும்புகிறேன். காலஞ்சென்ற அமெரிக்கப் பத்திரிகையாளரும், முற்போக்குச் சிந்தனையாளரும், செஞ்சீனத்தைப் பற்றிப் புகழ் பெற்ற மூன்று நூல்களை எழுதியவரும் மாசே துங்கின் பெருமதிப்புக்கும் நம்பிக்கைக்கும் உரியவராயிருந்தவருமான ‘எட்கார் ஸ்னோ’வின் நூலிலிருந்து ஒருபகுதியை

சிவசேகரம் போன்ற மார்க்ஸியர்களைக் கருத்தில் கொண்டு இக் கட்டுரையின் பிற்சேர்க்கையாகத் தந்துள்ளேன்.

“ஏகநாதர் அற்புதங்கள் புரிகிறார்— உண்மை” என்ற வசனத்தில் எதை S.V.R. உண்மை என்று கருதுகிறார் என்பது தெளிவுபடுத்தப்படவில்லை” என்று தொடங்கி மேலும் சில வரிகளை மேற்கோளாகக் காட்டி “இந்த இடத்தில் மார்க்ஸியத்தின் நிழலைக் கூட என்னால் தரிசிக்க முடியவில்லை” என்று அங்கலாய்த்துக் கிறார் சிவசேகரம். உண்மைதான், அவரால் மார்க்ஸியத்தின் நிழலைக் கூட தரிசிக்க முடியவில்லை! கொச்சையான முறையில் சிவசேகரத்தால் அர்த்தப்படுத்தப்பட்டுள்ள வரிகளை, ஏகநாதர் பற்றி நான் எழுதியுள்ள மற்ற வரிகளோடு சேர்த்துப் படிப்பவருக்கு இந்த உண்மை புரியும். என்னை, விவிலியக் கட்டுக்கதைகளை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய அல்லது அவற்றுக்குத் தத்துவமுலாம் பூசுகிற ஒருவராகக் காட்ட முயலும் சிவசேகரத்தின் கேலிக்கு உட்படுத்தப்பட்ட வரிகள் இவை:

“சாவைப்பற்றிய அச்சத்தை வென்ற வனுக்கு அனைத்தும் எளிதானவை. ஒரு போதும் சாதிக்க முடியாதது என்று ஏதும் இல்லை. இந்த நிலையை அடைந்து விட்ட வனுக்கு அற்புதங்கள் என்று ஏதும் இல்லை. ஏனெனில் எல்லாச் செயல்களும் மிகச் சாதாரணமானவையாக, மிக இயல்பானவையாகத் தோன்றுகின்றன. அவற்றை அற்புதச் செயல்கள் என்போரெல்லாம் தீர்மானகரமான முடிவுகளை எடுக்காதவரே. முடிவுகளை எடுப்பவரே அற்புதங்களைப் புரிய முடியும்?” இந்த வரிகளைச் சரியாகப் புரிந்து கொண்டால், சீனாவில் நடந்த நெடும் பயணம், டாட்டுநதியைக் கடந்த செம்படை வீரர்களின் செயல், நார்மன் பெதுரனின் தொண்டு, டாச்சாய் சாதனை போன்ற நிகழ்வுகள் ஒரு விதத்தில் ‘அற்புதங்கள்’ தான். ஆனால் இச் செயல்களை மேற்கொண்டவர்களைப் பொறுத்தவரை அவை மிகச் சாதாரணமான செயல்களே.

‘மறுமலர்ச்சி’ பற்றி நான் எழுதியவற்றையும் சிவசேகரம் பாமரத்தனமாகப் புரிந்து கொள்வதுடன் நான் கூறுகிற மையமான விஷயத்தையும் தவறவிட்டு விடுகிறார்.

முதலாவதாக, வரலாற்று வளர்ச்சி ஒரு நேர் கோட்டில் செல்கிறது; ஒரு கட்டத்தை அடுத்துவரும் கட்டம் முந்திய கட்டத்திலிருந்து எல்லாவகையிலும் முற்போக்கானது — இப்படி, வரலாற்றை எளிமைப்படுத்தப்பட்ட முறையில் பார்ப்பதை என் கட்டுரை விமர்சிக்கிறது.

இரண்டாவதாக, ‘பழைமைவாதத்துக்கு எதிரான மறுமலர்ச்சிக்காலம்’ கருத்துமுதல்வாதத்தைத் தகர்த்து பொருள்முதல்வாதத்தை நிலைநாட்டிய மறுமலர்ச்சி போன்ற பரவலாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட விளக்கத்துக்கு மாறாக, மறுமலர்ச்சிக்கால விஞ்ஞானத்துக்கு அடிப்படையே பிளாட்டோயிச பழைமைவாத கருத்து முதல்வாதம் என்பதையும், மறுமலர்ச்சி நாத்திகம் கருத்துமுதல்வாதத்தின் மறுபக்கமே என்பதையும் நான் காட்டியுள்ளேன்.

மூன்றாவதாக, மறுமலர்ச்சியும் பூர்ஷ்வா நாத்திகமும் மனிதவாழ்வின் பொருள் பற்றிய கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்ல முடியாமல் ஓடிவிட்டன; பழைய சமய நெறிகளிடம் அவை தோற்றுவிட்டன; சமயங்களை வென்றது மார்க்ஸியமேயன்றி பூர்ஷ்வா நாத்திகமல்ல என்பவற்றை நான் காட்டியுள்ளேன்.

நிலமானயக் காலத்தில் சுரண்டல் இருந்தது. கூடவே, மனிதர்களுக்கிடையிலான உறவுகள் மனித உறவுகளாகவே இருந்தன; அவை பொருட்களுக்கிடையிலான உறவாகவும், பொருளுறவாகவும் மாறியது ‘ஒளியூடுருவாத’ (opaque) முதலாளியச் சமுதாயத்தில்தான் என்பதைக் காட்டியுள்ளேன்.

பழைய கட்டத்தில் இருந்த ஒன்று, புதிய கட்டத்தில் இல்லாததால் தான் 'பிள்ளைக்கிய பார்வை' தோன்றுகிறது. இதைப் புரிந்துகொண்டால் தான் 'முள்ளைக்கிய பார்வை' கைகூடும் என்பதும் என் விளக்கம்.

“S. V. R. நீட்டேயின் எழுத்துக்கள் ஜெர்மன்-இனமேன்மையை வலியுறுத்துவதுடன் யூத இனவிரோத எண்ணங்களையும் கொண்டிருந்ததைத் தவறவிட்டுவிட்டார்” என்று கூறும் சிவசேகரம் நீட்டேய பற்றிய அத்தியாயத்தின் கடைசி வரிகள் இந்த உண்மையைத்தான் குறிப்பால் உணர்த்துகின்றன என்பதைக் கிரகித்துக்கொள்ளவில்லை.

ஹைடெக்கர் பற்றிய எனது கட்டுரையைக் குறைகூறும் சிவசேகரம், இத்தத்துவவாதியின் அடிப்படைக் கருத்துகள் என்னால் கடுமையாக விமர்சிக்கப்பட்டுள்ளன என்பதைப் புரிந்துகொள்ளவில்லை. “மாக்ஸின் ‘கடந்துசெல்லலுடன்’ ஹைடெக்கரின் சிந்தனையின் உடன்பாட்டையிட்டுத் தன் அங்கீகாரத்தைத்தெரிவிக்கும் S.V.R.” என்று சிவசேகரம் உண்மையைத் தலைகீழாகப் புரட்டுவதே இதற்குச்சான்று. எனது கட்டுரையில் ‘அந்நியமாதல்’ ‘கடந்து செல்லுதல்’ என்ற இரு விஷயங்களிலும் ஹைடெக்கர், மார்க்ஸுக்கு நேரெதிரான, வரலாற்றுத் தன்மையற்ற, பூடகமான, பிற்போக்கான விளக்கங்களையும் நிலைபாடுகளையும் கொண்டுள்ளார் என்பதை விரிவாக விளக்கியுள்ளேன்.

காம்யு பற்றிய கட்டுரையிலும் எனது நூலின் கடைசி அத்தியாயத்திலும், அவரது அடிப்படைத் தத்துவக் கேள்விகள் மார்க்ஸிய நிலைபாட்டிலிருந்து எதிர்கொள்ளப்பட்டு பதில் தரப்பட்டுள்ளன. காம்யு வாழ்ந்த சூழல், மிக முக்கியமான வரலாற்று நிகழ்வுகள் நடந்த, அந்த வரலாற்று நிகழ்வுகள் பல எதிர்பார்ப்புகளைப் பொய்யாக்கிய, கடுமையான அற நெருக்கடிகளை உருவாக்கிய ஒரு சூழல். இதில் வைத்தே

காம்யு புரிந்து கொள்ளப்படவேண்டும். அவரை நேர்மையான மனிதன் என்றதில் தவறில்லை. (தவறான தத்துவத்தையும் தவறான சகாக்களையும் பெர்ணட்ஷா கொண்டிருந்தாலும் அவரை ‘நல்லமனிதர்’ என்று அழைக்க லெனின் தயங்கவில்லை) காம்யுவை, மொரார்ஜியுடனும் ஹிட்லருடனும் வினோபாவுடனும் ஒப்பிட சிவசேகரத்தால் மட்டுமே முடியும். அண்மையில் சீனத்தில் வெளியிடப்பட்ட அய்சிங்கின் நெடுங்கவிதையொன்றுக்கு முன்னுரை எழுதியவர் காம்யுவின் “கடந்துவரமுடியாத துயரச் சூழல் என்பது ஏதும் இல்லை” என்ற கூற்றை மிகுந்த ஒப்புதலுடன் மேற்கோள் காட்டுகிறார். இந்த அளவுக்கு மதிக்கத்தக்கவர் காம்யு.

சார்த்தர் பற்றி சிவசேகரம் எழுதியிருப்பது வெறும் ‘அரட்டை’. சார்த்தரின் கருத்துக்களைத் தனது ‘மாக்ஸிய’ அடிப்படையில் திறனாய்வை விடுத்து, “S.V.R. உடன் உடன்படுகிறேன் / S.V.R. அளவுக்கு என்னால் மதிக்க முடியாது” என்று மொட்டையாகவும், தனது தீர்ப்பே அறுதியானது என்ற தொனியிலும் எழுதுகிறார். 1968 பிரெஞ்சுப் புரட்சிகரப் போராட்டத்தை ‘கலகம்’ என்று சிறுமைப் படுத்துகிறார். இதுகுறித்து அவர் தெரிவிக்கும் கருத்துகளுக்கும் டிகாலை ஆதரித்தும் மாணவர்—தொழிலாளர் போராட்டத்தை எதிர்த்தும் நின்ற பிரெஞ்சுக்கம்யூனிஸ்டு கட்சி, சோவியத் புரட்டல்வாதக் கட்சி முதலானவற்றின் கருத்துகளுக்கும் எவ்வித வேறுபாடும் இல்லை.

“S.V.R. இருத்தலியல்கார நாஜிகளிடம் காட்டும் பரிவில் சிறிதேனும் இடதுசாரிக் கட்சிகட்குக் காட்டியிருப்பின்.....” என்று சிவசேகரம் எழுதுவது விஷமத்தனமானதும் ஆதாரமற்றதுமாகும். இருத்தலியலாளரில் உள்ள நேர்மையான மற்றும் முற்போக்கான மனிதர்கள் என்று நான் கருதும் ப்யூபர், பெர்டியேவ், காம்யு, சார்த்தர் போன்றவர்கள் விஷயத்தில் கூட நான் அவர்களது எல்லா

அடிப்படை நிலைப்பாடுகளையும் மார்க்ஸிய நோக்கில் மறுதலித்துள்ளேன். “ஒரு கட்சியை திரிபுவாதக் கட்சி என்று முத்திரை குத்திவிட்டு அதனால் அது வெகுஜன விரோதக் கட்சி என்று முடிவுக்கு வரக்கூடாது” என்கிறார். திரிபுவாதக் கட்சிகள் (எடுத்துக் காட்டாக சோவியத் கட்சி, இந்தியாவிலுள்ள புரட்டல்வாதக் கட்சிகள், இலங்கையிலுள்ள புரட்டல்வாதக் கட்சிகள்) மக்கள் விரோத இயக்கங்கள் அல்லாமல் வேறென்ன? அல்லாப் பிற்போக்குக் கட்சிகளுக்குமே மக்கள் ஆதரவில்லாமல் போகாது. அதனால் அவை பிற்போக்குக் கட்சிகளாகாமலும் போகா. இவற்றில் சில மார்க்ஸியம்—லெனினியம்— மாசேதுங் சிந்தனை என்று அடையாளச் சீட்டுகளையும் ஒட்டிக்கொண்டுள்ளன. டெங்ஸியாவோ பிங்கை ஏற்றுக் கொள்கின்றன!

“விமர்சனத்துக்காக நான் படித்த நூல்கள் என் இருந்தவியல் எதிர்ப்பை மேலும் உறுதிப்படுத்தியுள்ளன” என்று சிவசேகரம் கூறுகிறார். அவர் எதையும் படித்திருப்பதற்கான சான்று அவர் கட்டுரையில் எங்கும் தான்!

பிற்சேர்க்கை

ஒரு சீனக் கம்யூனிஸ்ட் இளைஞனுடன்
எட்கார் ஸ்னோவின் உரையாடல்

மக்கள் சினத்திலுள்ள வுஹானில் எட்கார் ஸ்னோவுக்கும், அவர் சந்தித்த ஒரு சீனக் கம்யூனிஸ்ட் இளைஞனுக்கு மிடையே ஓர் உரையாடல் :-

சீன இளைஞன் : நீங்கள் ஒரு கத்தோலிக்கர் எனக் கேள்விப்பட்டேனே?

ஸ்னோ : உங்களுக்குத் தவறான தகவல் கிடைத்துள்ளது. நான் ஒரு கத்தோலிக்கனாக வளர்க்கப்பட்டேன். ஆனால் ஸ்தாபன ரீதியான திருச்சபைகளின் மீதான நம்பிக்கையைப் பலஆண்டுகளுக்கு முன்பே இழந்து விட்டேன்.

இல்லை (ஹைடெக்கர் பற்றி ஒருசில விவரங்கள், ‘சிட்னி பிங்கல்ஸ்டினின்’ நூலொன்றின் காணப்படும் ‘றைன் ஹாட்டின்’ மேற்கோள் ஒன்று இவற்றைத் தவிர).

“இருத்தவியலின் வளர்ச்சியை அமெரிக்க நிறுவனங்கள் ஏன் ஊக்குவிக்கின்றன?” என்ற கேள்விக் குண்டை வீசுகிறார் சிவசேகரம். ஐடானோவிசம் இத்தகைய கேள்விகளைத் தொடுத்துத்தான் உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தது. அறிவார்ந்த விவாதங்களுக்கான நுழைவாயிலை மூடிவிடுகின்ற கேள்வி இது. மாற்றுக் கருத்துகளை எதிர் கொள்வதற்கு மாற்றீடு ஏகாதிபத்தியப் பூச்சாண்டிலையக் காட்டுவதல்ல. இன்று அமெரிக்காவின் நலன்களைக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருப்பனவற்றில் ரீகன் பொருளாதாரம், பெர்ஷிங் ஏவுகணை, குப்பர்மன் வகையறாத் திரைப்படங்கள், அமெரிக்க டி. வி. முதலியனவே அடங்கும்; விளிம்பு நிலையில் நின்று ஏகாந்தக் குரல் எழுப்பும் இருத்தவியல் அல்ல. இருத்தவியலால் அச்சுறுத்தப்படுவது ஐடானோவிசம் தான், மார்க்சியம் அல்ல; மார்க்சியம் அஞ்சவேண்டியது ஐடானோவிசத்தைத் தான்!

இளைஞன் : கடவுளை நம்புகிறீர்களா?

ஸ்னோ : மனிதன் அறியாமையிலும் அச்சத்திலும் இருக்கும்போது அவனுக்கு ஆறுதல் சொல்லித் தேற்றுவதற்காக மனிதனாலேயே கண்டு பிடிக்கப்பட்டதுதான் கடவுள் என்று தோன்றுகிறது. மனிதனின் ஆழ்ந்த அறியாமையையும் மரணத்துக்குப் பிறகு அந்த காரத்தில் மூழ்கி விடுவோமோ என்கிற தனிமையுணர்வு தரும் அச்சத்தையும் நான் புரிந்து கொள்கிறேன். ஸ்தாபன ரீதியான திருச்சபை தனது புகழுக்காகவும், பல சமயங்களில்

தவறாகப் பயன்படுத்தப்படும் அதி காரத்துக்காகவும் இந்த உணர்வு களைப் பயன்படுத்திக் கொண்டது. மற்றோர் புறமோ, பேரறிவு ஒன்று உறைகிறது என்பதற்கான சான்று களை இப் பேரண்டம் நம்மைச் சுற் றிலும் வழங்கியுள்ளது என்று ஐன்ஸ்டீன் கூறுவதை நான் ஏற்றுக் கொள் கிறேன். ஆனால் இது, ஒரு கத்தோ லிக்களை இருப்பதற்கும், இப் பூமி யில் போப் கடவுளின் இராசதாதராக இருக்கிறார் என்பதற்கும் வெகு தூரம் மாறுபட்டது. நீ கடவுளை நம்பு கிறாயா?

இளைஞன் : ஹும், நிச்சயமாக இல்லை. கடவுள் நம்பிக்கையும் மார்க்ஸியமும் ஒன்றுபட முடியாதவை. நான் ஒரு மார்க்ஸியன்.

(இப் பதிலைக் கேட்டதும், எட்கார்ஸ்தே, தான் ஷாங்காய் நகரில் சந்தித்துப் பேசிய ஒரு கத்தோலிக்கப் பாதிரியார் பற்றியும் கடவுளின் கட்டளைகளிற் பெரும்பாலான வற்றைக் கம்யூனிஸ்டுகள் மதித்து அவற்றை நடைமுறைப்படுத்துகிறார்கள் என்று அவர் பாராட்டியது பற்றியும் இளைஞனுக்கு எடுத்துக் கூறுகிறார்.)

இளைஞன் : அப்படியானால், அது வேறு காரணங்களுக்காக இருக்கும். நீங்கள் ஒரு கிறிஸ்துவராகவும் அதே சமயத் தில் மார்க்ஸியனாகவும் இருக்க முடியாது. மார்க்ஸியம் என்பது நவீன விஞ்ஞானரீதியான உண்மை. சமய மோ, கடந்த காலத்தைச் சேர்ந்தது. இரண்டுக்குமிடையே ஒரு தொடர்பும் இல்லை.

ஸ்தே : உன்னால் அவ்வாறு நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியுமா? மார்க்ஸி யமுமே பல்வேறு வரலாற்றுப் போத னைகளின் ஒரு விளைவு அல்லவா? இப் போதனைகளில் யூத, கிறித்துவத்தின் அறநெறி விழுமியங்களும் உள்ளடங்கி யுள்ளன அல்லவா? துவக்ககால கிறித்

துவ வீரத் தியாகிகளை, துவக்ககாலக் கம்யூனிஸ்ட் வீரத்தியாகிகளுடன் ஒப் பிட்டு எங்கல்ஸ் எழுதிய கட்டுரையை எப்போதேனும் படித்திருக்கிறாயா? மார்க்ஸும் எங்கல்ஸும் 'மதம் மக்களுக்கான அபின்' என்று கூறிய போது, அக் கூற்று 'உலகுதழுவிய சகோதரத்துவம்' என்ற கிறிஸ்துவ விழுமியத்தைக் குறிக்கவில்லை; மாறாக, மனிதனை மனிதன் சுரண்டுவதில் பங் கேற்கும் ஒரு முதலாளிய ஸ்தாபன மாக நிலவிய, ஸ்தாபனரீதியாக்கப் பட்ட திருச்சபையைத்தான் அக் கூற்று குறிப்பிட்டது.

இளைஞன் : சமயம் என்பது ஒரு வர்க்கப் பிரச்சனை. இதை யார் மறுப்பினும் அவர் ஒரு மார்க்ஸியர் அல்ல. நீங்கள் இன்னும் ஒரு கத்தோலிக்கராகவே இருக்கிறீர்கள் என்பது எனக்குப் புரி கிறது.

(இந்த இறுதியான பதிலுக்குப் பிறகு, தனது உரையாடலை நிறுத்திக்கொண்டு விட் டதாகக் குறிப்பிடும் எட்கார்ஸ்தே எழுது கிறார்: "ஒரு வறட்டுவாதி (dogmatist) —அவன்கம்யூனிஸ்டாகவோ அல்லதுகிறிஸ்து வனாகவோ இருக்கலாம்—அவ் வு உரையா டல் சலிப்பூட்டக் கூடியதாகவே உள்ளது. எனவே நான் விவாதத்தைக் கைவிட்டேன். ஆனால் இது எனக்கு மீண்டும் நினைவூட்டியது என்ன வென்றால், பொதுவாகவே, சோச லிசத்தைச் சமயச் சிந்தனைகளுடன் சரிக் கட்ட முடியுமா என்ற பிரச்சனைகளைப் பற்றி மேனாட்டுக் கம்யூனிஸ்டுகளுடன் ஒப்பிடுகை யில் சீனக் கம்யூனிஸ்டுகளுக்குள்ள சிரத்தை மிக மிகக் குறைவானது.")

— Excerpts from
'Red China Today—other
Side of the River'
by Edgar Snow, 1962, 1970,
Penguin Books, London.

தமிழில்: எஸ். வி. ராஜதுரை ★

மார்க்சியமும் கருத்துநிலையும்—1

கந்தையா சண்முகலிங்கம்

ஐடியோலஜி என்னும் சிந்தனை புது எண்ணங்களைச் சமூகவியலிற்கும் மார்க்சியத்திற்கும் சமீபகாலத்தில் கொடுத்துவந்துள்ளது என்கிறார் 'ஸ்ட்ரக்கரலிசம்' நூலின் ஆசிரியர் தமிழவன். இந் நூலில், அல்துசர் என்னும் பிரெஞ்சு மார்க்சியவியலாளரின் ஐடியோலஜி பற்றிய கருத்துக்களை தமிழவன் அறிமுகப்படுத்துகிறார். 'கருத்து நிலையும் கருத்துநிலை அரசுயந்திரமும்—தேடலை நோக்கிய சில குறிப்புகள் என்னும் அல்துசரது புகழ்பெற்ற கட்டுரையை அடியொற்றி அல்துசர் கருத்துக்களை முன்வைக்கிறார். (ஸ்ட்ரக்கரலிசம் பக்கம் 190-217) 'தமிழை மேற்கின் சிந்தனா பாரம்பர்ய மரபில் தூக்கிவைக்கும்' பாராட்டுக்குரிய முயற்சியைத் தமிழவன் செய்துள்ளார்.

ஐடியோலஜி என்னும் ஆங்கிலப்பதத்தை கண்ணோட்டம், கருத்தோட்டம், கருத்துருவம், கருத்துநிலை எனப் பலரும் பல விதமாகத் தமிழில் எழுதி வருகின்றனர். தமிழவன் 'கருத்துருவம்' எனவும், கலாதிதிகா. சிவத்தம்பி கருத்துநிலை எனவும் தமிழ்ப்படுத்தியுள்ளனர். கருத்துநிலை என்பதே மிகப் பொருத்தமான சொல்லாகத் தோற்றுகிறது.

கருத்துநிலை அல்லது ஐடியோலஜி என்னும் சொல்சுட்டும் பொருள் யாது என்பதிலே நிறையச் சிக்கல்கள் உள்ளன. சமூகவியலிலும், மார்க்சியத்திலும் இது பற்பல பொருள்களில் ஆளப்பட்டு வருகிறது. பொதுவாகப் பின்வரும் நான்கு கருத்துக்களில் இது உபயோகிக்கப்பட்டுள்ளது.

1. கருத்துக்களின் ஒழுங்கமைப்புடைய தொகுப்பு (Systematic body of ideas).
2. தவறான பிரக்கனைஸ்—(False consciousness) பிரத்தியட்ச நிலைமைகளுக்கு மாறாகக் கொள்ளும் பொய்யான பிரக்கனைஸ்.

3. கருத்து முதல் வாதம் (idealism)

8

4. ஒரு சமூகக் குழுவினரின் அல்லது பிரிவினரின் விருப்பார்வங்களையும் கருத்துக்களையும் ஒருதலைப்பட்சமாக நியாயப்படுத்தும் பரிந்துரை (an apologia),

கார்ல் மார்க்ஸ் தனது நூல்களில் கருத்து முதல்வாதம், பரிந்துரை என்னும் இரு பொருள்களிலேயே கருத்துநிலை என்ற சொல்லை ஆள்கிறார் என 'பிக்கு பரேக்' (Bhikhu Parekh) என்னும் மார்க்சியவியலாளர் தமது 'மார்க்ஸின் கருத்துநிலைக் கொள்கை' (Marx's theory of Ideology) என்னும் நூலில் குறிப்பிடுகின்றார். சில எழுத்தாளர்கள் மார்க்ஸ் 'தவறான பிரக்கனைஸ்' என்னும் பொருளில் இச் சொல்லை உபயோகித்ததாகக் கூறியிருப்பதைத் தவறு எனக் குறிப்பிடும் இவர், மார்க்ஸ் தன் நூல்களில் பெரும்பாலான இடங்களில் கருத்துநிலை என்னும் சொல்லை சமூகக் குழுவொன்றின் கருத்துக்களை நியாயப்படுத்தும் பரிந்துரை (apologia) என்னும் பொருளிலேயே உபயோகித்துள்ளதாகக் கூறுகிறார். லெனின் லூக்காஸ் ஆகியோர் கருத்துநிலை பற்றி ஒத்த கருத்துடையவர்கள் அல்ல என தமிழவன் சொல்வது சரியே. அல்துசரின் கருத்துநிலை அரசுயந்திரம் — The Ideological state apparatus — (I.S.A) என்னும் கருத்தாக்கம் மார்க்சியச் சிந்தனையில் ஒரு சாதனையாகும்.

ஐடியோலஜிஸ்ட் அல்லது கருத்துநிலைவாதி என்று கூறுகையில், அதில் இகழ்ச்சிக் குறிப்பு ஒன்று உள்ளது. ஒரு சமூகக் குழுவின கருத்துக்களை நியாயப்படுத்தும் பரிந்துரையானனே அன்றி, ஒரு சமூக விஞ்ஞானியாகச்—சிறந்த ஆய்வாளனாக ஒரு கருத்துநிலைவாதி பரிணமிப்பதில்லை. ஒரு சிந்தனையாளன் தன் நடுநிலையினின்றும் தவறிப் பரிந்துரையானனுவதேன்? சமூகம்பற்றிய ஆய்வு இரு முறைகளில் செய்யப்படலாம்.

- அ) குறுகிய வரையறை செய்யப்பட்ட நோக்குநிலையில் நின்று ஒரு பகுதியை மட்டும் பார்ப்பது. இது குறுகிய பார்வை.

ஆ) முழுமையான நோக்குநிலையைக் கொள்வது. சுய பிரக்ஞையுடனும், சுயவிமர்சனத்துடனும் செயற்படல்.

குறுகிய நோக்குநிலை ஆய்வு செய்யப்பட்டாத அனுமானங்கள்(unexamined assumptions.) முன் எண்ணங்கள் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இத்தகைய அனுமானங்களும், முற்சாய்வுகளும் சிந்தனையின் எல்லைகளை மட்டுப்படுத்துகின்றன. ஆய்வாளரின் பார்வை வீச்சை இவை எல்லை போட்டுத் தடுக்கின்றன. அவனால் சிலவற்றையே பார்க்கமுடியும். சில அம்சங்கள் அவன் பார்வைக்குப் புலப்படா. எதை அவன் பார்க்க முடியும், எவ்விதம் நோக்க முடியும் என்பதை முற்சாய்வுகள் தீர்மானம் செய்துவிடுகின்றன.

‘குறுகிய நோக்குநிலை’ என்று கூறும் பொழுது முறைமை பற்றியதும், அறிவுத் தோற்றவியல் தொடர்பானதுமான(methodological and epistemological) அனுமானங்களை மட்டும் மார்க்ஸ் கருதவில்லை. இன்னோர்புகிய அம்சத்தையும் உட்படுத்துகிறார்: அதுதான் ஆய்வாளரின் சமூகம் சார்ந்த முற்சாய்வுகள் (social bias). இத்தகைய சமூக முற்சாய்வுகளும், அவன் கொள்ளும் ஆய்வுக்குட்படுத்தப்படாத அனுமானங்களும் அவனை ஒரு கருத்துநிலைவாதி ஆக்குகின்றன.

சமூக முற்சாய்வின் அடித்தளம் யாது? முழுமையான (holistic) சுயப் பிரக்ஞையுள்ள, சுயவிமர்சனத்தோடு கூடிய தன் அனுமானங்களை வெளிப்படையாகத் தட்டிக்கேட்கும் தன்னறிவு ஆய்வாளனுக்கு ஏற்படாமல் போவதேன்? காரணம்—சமூகம் தனிமனிதர்களின் கூட்டு அல்ல. அது நபர்கள் வகிக்கும் நிலைகளின் ஒரு கூட்டமைப்பு — A system of positions. சமூகத்தின் அங்கத்தினன் என்னும் போது முன் கூட்டியே வகுக்கப்பட்ட ஒரு கட்டமைப்பில் தான் ஒரு நிலையைப் பெறுவதும், அந்நிலையில் இருந்துகொண்டு பிறரோடு உறவு கொள்வதும் ஆகும். ஆகவே social position புறநிலையால் உருவாக்கப்பட்ட ஒன்று. தனக்குத் தரப்பட்ட, தான் அமைந்துள்ள நிலையில் நின்று பார்க்கும் பார்வையே குறுகிய பார்வை, சமூகத்தில் நபர்கள் ஆணை அல்லது பெண்ணை, தொழிலாளியாக, முத

லாளியாக, தமிழகை, சிங்களவனாக..... இப்படி எண்ணிறந்த நிலைகளில் நிற்கிறார்கள். இந்த நிலைகளில் இருந்து தன்னை விடுவித்து, இந்த நிலைகள் அவனை அறியாமலே அவனிடம் உருவாக்கியுள்ள முற்சாய்வுகளை விமர்சனம் செய்து, தனது சமூகநிலைப்பட்ட குறுகிய தளத்தை விட்டிறங்கி சமூகத்தை முழுமையான நோக்கில் தரிசிக்கும் பொழுது தான், சமூக ஆய்வு முழுமை பெறுகிறது. அல்லாதவிடத்து அது கருத்துநிலைவாதமாகச் சீரழிகிறது. ஆய்வாளன் கருத்துநிலைவாதியாக, தான் சார்ந்த சமூகக் குழுவின் பரிந்துரையாளனாகிறான்.

சமூகச் சிந்தனையில், தத்துவத்தில் மார்க்சியம் புகுத்திய புதுமைக்கருத்து இது தான். ஆய்வாளனின் சமூக முற்சாய்வுகள் எவை? எத்தகைய சமூக நிலைப்பாடு அனுபவம், பிரக்ஞை எத்தகைய சிந்தனைகளை உருவாக்கும்? இந்த அனுபவங்களின், பிரக்ஞைகளின் எல்லைகள் எவை? அவற்றின் பெறுமானமும் உண்மையும் எத்தகையவை?

தன்னை ஆட்படுத்தி நிற்கும் சமூக முற்சாய்வுகளை இனங்கண்டு விமர்சிக்காத ஆய்வாளன், தன் முற்சாய்வுகளின் அடிமையாகிறான். கருத்துநிலைவாதி திட்டமிட்ட நோக்கோடு பொய் பேசுவான் அல்ல. கருத்துநிலையின் பிரதான அம்சம் அது உண்மையைத் திரித்தல் (distortion) ஆகும். திரிபு வேறு பொய்பேசுதல் வேறு. சமூக முற்சாய்வுகளின் காரணமாக எழும் தெட்டத் தெளிவான திரிபு, ஆய்வாளனின் தீயநோக்கின் அடிப்படையில் அமைத்ததாக இருக்கும் அவசியம் இல்லை. நல்ல நோக்கம் அல்லது தீய நோக்கம் என்பன முக்கியமற்றவை. ஒரு கருத்துநிலைவாதி அயோக்கியன் என்று பொருள் கொள்ளல் முடியாது. ‘கருத்துநிலை ஒரு திரித்தல் ஆகும். இத்திரிப்பின் அடிப்படை சமூக முற்சாய்வுகள். வரலாற்றுப் பொருள் முதல் வாதம் கருத்துநிலைகளின் சுயருபத்தை அம்பலப்படுத்தும். மாயையை உடைத்தலை (demythification) தத்துவத்தின் தலையாய பணி மாயையின் உடைப்பு இருவகைகளில் அமையும். கருத்துநிலை எங்ஙனம் யதார்த்தத்தை, உண்மையைத் திரித்துக்காட்டு ருது என வெளிப்படுத்தல் ஒரு முறை. இரண்டாவ

தாக, அது ஏன் அவ்விதம் செய்கிறது? இந்தத் திரிபுகளின் அடிப்படையாக அமையும் சமூக முற்சாய்வுகள் எவை? என இனங்காட்டுவது.

சமூகத்தில் உள்ள பல்வேறு குழுக்களில் உற்பத்தி உறவுகளின் அடியாக எழும் வர்க்கங்கள் சமூகத்தின் கட்டமைப்பையும், அதன் இயக்கத்தையும் தீர்மானிக்கும் சமூகக் குழுக்கள் என மார்க்ஸ் கருதுகிறார். ஆய்வாளரின் முற்சாய்வுகள் வர்க்க முற்சாய்வுகளாகும். எனினும் வர்க்கம் சாரா ஏனைய குழுக்களைச் சார்ந்து அமையும் கருத்துநிலைகளும் உள. வர்க்க சமூகம் கருத்துநிலைகளின் செழிப்பான வளர்ப்புப் பண்ணை. வரலாற்றியல் பொருள்முதல் வாதம் கருத்துநிலையின் வர்க்க வேர்களை, சமூக முற்சாய்வுகளை, இனங்கண்டு விமர்சிக்கின்றது. கருங்கக் கூறின்:

1. கருத்துநிலை ஒரு பரிந்துரை.

2. குறுகிய நோக்குநிலை கருத்துநிலைவாதத்தின் அடிப்படை.

இது ஆய்வுக்குட்படுத்தப்படா அனுமானங்களைக் கொண்டு செயற்படும்.

4. ஆய்வுக்குட்படா அனுமானங்கள் முறைமையியல், அறிவுத் தோற்றவியல் தொடர்பானவை மட்டுமல்ல. சமூக நிலைப்பட்ட முற்சாய்வுகளே, பிரதானமானவை.

5. முற்சாய்வுகள் சமூகக் குழுக்கள் சார்ந்தவை. சமூகக் குழுக்களில் வர்க்கங்கள் பிரதானமானவை. வர்க்க சமூகம் கருத்துநிலைகளின் வளர்ப்புப் பண்ணை.

6. கருத்துநிலை பற்றிய விமர்சனம் : அ) உண்மை நிலைமைகளை கருத்துநிலை எவ்விதம் திரிக்கின்றது என அம்பலப்படுத்தும். ஆ) இத் திரிபுக்குக் காரணமாக அமையும் சமூக முற்சாய்வுகளைக் சுட்டிக்காட்டும். ★

● சகல எவாசில்வர், பித்தளை, அன்பளிப்புப் பொருட்கள், எனாமல், மிளாஸ்ரிக் வீட்டுப் பாவனாக்கான உபகரணங்கள்

● VETMINS — வெற்றமின்ஸ்

கால் நடைக்கான கனி உப்புக் கலவை

● சகல பித்தளை அலுமினிய வார்ப்பு வேலைகள்

✱ பெரிய மணிகள்
✱ விளக்குகள்
✱ தண்ணீர் இறைக்கும் உடல்(Pump casting)
✱ விசேட வார்ப்புத் தேவைகள்

● உழவு இயந்திரப் பெட்டி (Trailer)

● கூரை ஓடுகள்

சிவன் மாளிகை லிமிரெட்

166, (80) காங்கேசன்துறை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்

தொலைபேசி: 23837

ஒரு பாடல் இரண்டு மெட்டுகள்

‘முஹுது லிஹினி’ சிங்களத் திரைப் படத்தில் சிறந்த இசையமைப்பு. சிறந்த மெட்டு (best tune) என்பதற்கான (1984ம் ஆண்டுக்குரிய) இரண்டு ‘ஜனாதிபதி விருதுகள்’ அறிவிக்கப்பட்டபோது அதன் இசையமைப்பாளர் எச். எம். ஜயவர்த்தன, அவற்றைப் பெற்றுக்கொள்ள மறுத்துவிட்டார். அத்தோடு “இப் பரிசுகள் ‘துன்வெனியாமய’ திரைப்படத்தின் இசையமைப்பாளரான பிஹேமசிநி ஹேமதாஸவிற்கே பொருத்தமானது” என்றும், “நான் இப் பரிசுகளைப் பெற்றுக்கொண்டால் அது, நமது மாபெரும் இசைமேதைக்குச் செய்யும் அவமரியாதையாகிவிடும்” என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இது Lanka Guardianல் (தை 1, 1985), வந்துள்ள செய்தி. இனித், தமிழிற்கு வருவோம்.

‘ஈழநாடு வாரமலரில்’ (28-10-84) ‘ஜராதுஷ்டிரன்’ (என்ற செம்பியன் செல்வன்) எழுதும் ‘இலக்கியச் சந்தி’ பகுதியில், எழுத்தாளர் ‘சுஜாதா’ 1973 ஏப்ரல் — ‘கலையாழியில்’ எழுதிய ஒரு குறிப்புத் தரப்பட்டுள்ளது. அக்குறிப்பில், சுஜாதா 25 கதைகள் கொண்ட தமிழ்ச் சிறுகதைத் தொகுப்பொன்றை மானசீகமாக வெளியிட இருப்பதாகவும், ‘வார, மாத, வருஷ அவசரங்களை மீறி 1985-ம் வருஷம் படித்தால்கூட அப்பொழுதும் அதற்கு Relevance இருக்கவேண்டும்’ என்பதுதான் தேர்வுக்குரிய முக்கிய விதியென்றும், இதுவரை பதினைந்து கதைகளைச் சேர்த்திருப்பதாகவும் இக் கதைகளில், ‘புதுமைப்பித்தன் (ரொம்ப யோசனைக்குப் பிறகு) ஒன்றும் இல்லை’ என்றும் கூறியுள்ளார். இக் குறிப்பின் கீழ் செம்பியன் செல்வன் பின்வரும் குறிப்பை (மட்டும்) எழுதியுள்ளார்.

“பூமணி, பா. ஜெயப்பிரகாசம், மாலன், பாலகுமாரன், அ. முத்துலிங்கம், காவலூர் ராசதுரை, எஸ். பொன்னுத்துரை, டொமினிக் ஜீவா, கே. டானியல், செ. யோகநாதன், செம்பியன் செல்வன், மு. தனையசிங்கம், நீர்வைப் பொன்னையன், யோ. பெனடிக்ட் பாலன், செங்கை ஆழியான், என். எஸ். எம். இராமையா, தெளிவத்தை யோசப் போன்றோரின் சிறுகதைத் தொகுதிகளைப் படித்தால் சுஜாதாவுக்குத் தேவையான மீதி பத்துக் கதைகள் நிச்சயமாகக் கிடைக்கும்.”

இங்குதான் கேவலம் இருக்கிறது! ‘சிறுகதை மன்ன’என்றும், ‘முக்கிய இந்தியச் சிறுகதையாசிரியர்களில் ஒருவ’ரெனவும் நவீனத் தமிழ் இலக்கியத்தை மகிமைப்படுத்துபவராகத் தக்காராகக் கொள்ளப்படும் புதுமைப்பித்தனை விட்டுவிட்டு, ‘தேர்ந்த தமிழ்ச்சிறுகதைகளின் தொகுப்பு’பொன்றைத் தயாரிக்க முடியுமா? பணம், புகழ் இரண்டிற்குமாக வணிகச் சஞ்சிகைகளில் தன்னை விற்புச் சேரழிந்துகொண்டிருக்கும் சுஜாதாவின், இந்த மோசடியைக் கண்டிக்கும் தார்மிகக் கோபத்தைச், செம்பியன் செல்வன் (யாழ். இலக்கிய வட்டத்தின் துணைத் தலைவர்களில் ஒருவர்—அதன் ‘இலக்கியச் செய்தி மடலி’ன் ஆசிரியர்.) காட்டவில்லை. ஆனால், தான் உட்பட இன்னொருசிலரை அத்தொகுப்பினுள் புகுத்தவிடவேண்டுமென்பதில் மட்டும், அந்தரப்பட்டுக்கொள்கிறார்! ‘புதுமைப்பித்தன் போன்ற மேதைகள்’ எக்கேடு கெட்டால் என்ன? ‘நம்ம பேர் இடம்பெற்றால் சரி!’ என்பதுதான் இவரது எண்ணமா? இல்லையென்றால் சுஜாதாவின் குறிப்பை இப்போது(பதினொரு ஆண்டுகளின் பின்னர்) பிரசுரிக்கவேண்டியதன் அவசியமென்ன?

காவலூர் ராசதுரை, டொமினிக் ஜீவா, கே. டானியல், செ. யோகநாதன், நீர்வைப் பொன்னையன், யோ. பெனடிக்ற் பாலன், செங்கை ஆழியான், என். எஸ். எம். இராமையா, தெளிவத்தை யோசப் போன்றோரிடமும் நாம் சில கேள்விகளைக் கேட்கலாம். (ஏனையோரில் மு. தனையசிங்கம் இறந்துவிட்டார்: மற்றைய அறுவரும் இலங்கையில் இல்லாதவர்கள்.) புதுமைப் பித்தன் தகுதியற்றவராகக் கணிக்கப்படும் ஒரு தொகுப்பிற்குத் தமது பெயர்கள் பரிந்துரைக்கப்பட்டபோது, அதனுடன் தமது உடன்பாடின்றமையை இவர்கள் வெளிப்படுத்தியிருக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்வது தானே இவர்களின் தார்மிகப் பொறுப்பா

யிருக்கமுடியும்? ஆனால் இதுவரை இவர்களில் யாரும், அதைச் செய்யவில்லை! 'தவறாக ஒன்றும் நடந்துவிடவில்லையே' என்பது போல் இருப்பதையல்லவா இவர்களின் 'இருண்ட மௌனம்' காட்டுகிறது!

அந்தச் சிங்களக் கலைஞனின் 'தார்மிகப் பொறுப்புணர்'வின் முன் (அவருக்கு எனது மரியாதைகள்.) இந்தத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் (—சமூகப்பிரகாரை!, அநீதிகளைப் புரட்டும் போர்க்கோலம்! etc...etc .. உடையவர்கள்!) தலை குனியாது, நிற்க முடியுமா?

— கசந்துபோனவன்.★

யமன்

தமிழில் புதுக்கவிதைக்குப் புதிய பரிமாணம் கொடுத்ததென்று கருதப்படும் களங்களில் ஒன்று வானம்பாடி. அண்மைக் காலத்தில், புதுக்கவிதைத் துறையில் வர வேற்புக்குரிய பல மாறுபட்ட இயல்புகளை ஈழத்துக் கவிதை பிரதிபலிப்பதாக, வானம்பாடி கருதுகின்றது. "தேருக்கு நேர்பேசும் எளிமை....தேவைக்குமேல் படிமங்களையும் குறியீடுகளையும் திணிக்காமை....சாதாரண சொற்களுக்கு வலிமையேற்றுதல்...சுற்றிலுமுள்ள வாழ்க்கைத் தளத்தோடு ஒன்றித்து நிற்பது" ஆகிய பண்புகளால், ஈழத்துச் சிறந்த புதுக்கவிதைகள் தமிழகத்தாருக்கு வழிகாட்டும் சிறப்புள்ளவை என்பது, வானம்பாடியின் எண்ணம். (வானம்பாடி— 21, டிசம்பர் 82. ஆசிரியர் உரை)

ஈழம் இவ்வாறு புகழ்க்கொடி நாட்டப் பல புதுக்கவிஞர் காரணமாயிருந்தனர். இவர்களுள் புதிய தலைமுறைப் புதுக்

கவிஞர்களுள், குறிப்பிடத்தகுந்த சிறப்புப் பெற்றவர் 'கவியரசன்' என்னும் சேரன்

தமிழர்க்குத் தனித்துவமான அரசியற் பிரச்சினைகள் பற்றி எழுதுவதும், புதுக்கவிதை எழுதுவதும் பிற்போக்கானவை என்று கருதப்பட்ட காலகட்டத்தில், 'தேசியஇனப் பிரச்சினை இலக்கியத்தில் முக்கிய இடம் பெறவேண்டுமென்று' ரூரல் எழுப்பிய பெருமை, அலைக்கு உண்டு. தமிழ்த் தேசியஇனத்தின் பிரச்சினை இலக்கியத்தில் பரவலாக இடம் பெறவேண்டும் என்ற அலையின் இயக்கம், ஏனைய துறைகளை அதிகம் பாதிக்காவிட்டாலும் புதுக்கவிதை எழுதிய இனைய தலைமுறையினரைப், பெரிதும் கவர்ந்தது: அறுவடையும் பலமாக இருந்தது. இத்தகைய அறுவடைகளுள் ஒன்று சேரனின் இரண்டாவது சூரிய உதயம் (ஜனவரி 1983). 'சூரிய உதய'த்தின் சிறப்புணர்ந்த தமிழகம், யூன் மாதத்தில் இரண்

டாவது சூரிய உதயம் மீண்டும், சென்னையில் ஏற்படச் செய்தது. 'பொதுமை வெளியீடு, இரண்டாவது சூரிய உதயத்தை குறுகிய காலத்தில் இரண்டாம் பதிப்பாக வெளியிட்டது.

இப்பொழுது சேரனின் இரண்டாவது தொகுதியாகிய யமன், படைப்பாளிகள் வட்ட வெளியீடாக வெளிவந்துள்ளது. 'யமன்' தமிழகத்தில் மீண்டும் 'பிறந்தாலும்' வியப்படைய முடியாது. ஒன்பது 'நெஞ்சையளிரும்' கவிதைகளைக் கொண்ட இருபத்தெட்டுப் பக்க நூலாக, 'யமன்' வெளிவந்துள்ளது.

சங்ககால இலக்கியம் போருக்கு அதிக முதன்மை கொடுத்திருப்பதாகப், பலர் இன்று குறைப்பட்டுக் கொள்கிறார்கள். அந்தக்காலப் பாடல்களில் 'காலன்' பற்றிப் பல பாடல்கள் எழுந்துள்ளன. அது பாடியவர்களின் குறையல்ல. இலக்கியம் காலத்தின் கண்ணாடியன்றோ? புராணகாலத்தில் 'யமன்' எருமைக்கடாவில் வந்ததாகக் கூறுவது மரபு. இன்று அறிவியல் ஊழி. எனவே, யமன் இன்று பல்வேறு வடிவங்களில் 'விடு தேடி வருகின்றான். வீதியிலும் வருகின்றான். பார்க்குமிடமெங்கும் நீக்கமற நிறைந்துள்ள பரம்பொருள் போல யமனும் எங்கும் நீக்கமற நிறைந்து நிற்கிறான். எங்கும் மரண ஓலம். நாம் 'மரணத்துள் வாழ்கிறோம்'.

சங்ககால யமனும், சங்கமருவியகால யமனும் தித்திறத்தாரிடம் மட்டுமே சென்றதாகப், புறநானூறும் சிலப்பதிகாரமும் கூறுகின்றன. ஆனால், நவயுக யமனோ குழவி, கிழவி, குமரன், குமரி, கிழவன், நோயாளி முதலிய அனைவரையும் 'பொதுவுடைமை'யாகக் கவர்ந்து செல்கின்றான். இவ்வாறு யமன் கவர் வரும்போது 'மஹாகவி'யின் யுகத்தில் சில முத்துக்களை லஞ்சமாகப் பெற்றுக்கொண்டு 'யமன்' சென்றான். ஆனால், நவயுக யமனோ 'கவந்தப்' பெரும் பசிக்காரன்,

இந்த 'யமன்'களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் குமிடையே நிகழும் நிகழ்வுகளைச் சேரனின் கவிதைகள் சிறப்பாகச் சித்தரிக்கின்றன. மஹாகவி ஒரு முறை உரையாடும் போது "ஒரு முழுக் கவிதையிலிருந்தோ நூலிலிருந்தோ சில வரிகளை அல்லது பாடல்களைப் பிடுங்கி எடுத்து, இவை நல்லவை என்று கூறுவது வீமரிசனம் அல்ல: சத்திரசிகிச்சை" என்றார். ஆகவே, நான் 'அறுவை மருத்துவனாக' விரும்பவில்லை. சேரனின் 'யமன்' அடிமுதல் நுனிவரை இனிக்கும் சுவைக் கரும்பு. ஆம், சோகச் சுவை மிகுந்த பாடல்கள் இவ்வவைதானே?

‘வேட்டெழுந்த இந்திப் போரில்
தேட்டாளர் திருமுகத்தில் அறுத்த
தெறிந்த

திருத்தாலிக் கயிற்றினிலே அழகு’

கண்டவர்களல்லவா நாம்?

“உங்களுக்குத் தெரியுமோ
என்னவோ?

மது அடுமை நண்பர்கள்
பலரை இழந்தோம்
எப்படி என்று நான்
எப்படிச் சொல்ல?”

உங்களுக்குத்தான் தெரியுமே யமனின் திருவிளையாடல்கள்.

“என்னாலும்

‘வெற்றிடங்களை இயற்கை விடுவ
தில்லை’

என்பது நீங்கள் அறிந்ததே.

இறுதி வரையில்

நாம் வழி தொடர்வோம்”

என்று சேரன் அழைக்கிறார்.

—மயிலங்குடலூர் நடராசன், ★

மூவர் பார்வைகள்

“ஈழத்துத் தமிழன்தான் நோயல் பரிசைப் பெறுவான்” என்று ‘மல்லிகை’ ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா தலையங்கம் (ஏப்ரல், 1967) எழுதியுள்ளார். “இலங்கை எழுத்தாளர்கள் கஷாயம் குடிக்கவேண்டும்” என்று தமிழக எழுத்தாளர் ‘வண்ண நில வன்’ ‘வீரகேசரிச்’ செல்வி ஒன்றில் (1984) குறிப்பிட்டுள்ளார். பின்வரும் கேள்வி யினையும், பதில்களையும் இப் பின்னணியில் வைத்துப் பார்ப்பது நல்லது. பதிலிறுத் துள்ள மூவரும் பரந்த - தீவிர வாசகர்கள். சேரனும், பத்மநாதனும் படைப்பாளர் களுமானாலும் அவர்களின் ‘வாசனைத் தகுதி’ கருதியே, இங்கு இடம் பெறுகின்றனர்.

புதுமைப்பித்தன், ஜானகிராமன், சுந்தர ராமசாமி, அசோகமித்திரன் போன்றவர்களை ஒரு தவிர்க்கவியலாமையுடன் படிக்க விரும்புவதைப் போல் ஈழத்துப் படைப்பாளர்களில் (சிறுகதை, நாவல், கவிதை) யாரைப் படிக்க விரும்புகிறீர்கள்?

சேரன் : “சுந்தேசத்தில் லாமல், உடனடியாகவே பதிலளிக்கக்கூடிய வினாக்களைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளும் வழக்கத்தின்படி, கவிதையைப் பற்றித்தான் முதலில் குறிப்பிட வருகிறது.

கவிஞர்களைப் பொறுத்த வரை வாசிப் பில் இத்தகைய தவிர்க்க இயலாமையை ஏற்படுத்துபவர்கள் : மஹாகவி, அவருக்குப் பிறகு நுஃமான், சண்முகம் சிவலிங்கம், வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன்.

நாவலாசிரியர்களைப் பொறுத்த வரை, தவிர்க்க இயலாமையுடன் படிக்க விரும்புகிறேன் என்று கூறுவதற்கு, இன்னும் ஒரு வரும் இல்லை.

சிறு கதைகளில் எஸ். பொ., மு. தனைய சிங்கம் ஆகியோரைச் சொல்லலாம். எனினும் இதே கேள்வியை இன்னும் சில வருடங்களுக்குப் பிறகு நீங்கள் கேட்க நேர்ந்தால் ஸ்ரீதரன், எம். எல். எம். மனசூர், அ. யேசுராசா, உமா வரதராஜன் போன்றவர்களையும் நான் சொல்ல முடியும் என்று நம்புகிறேன்.

இன்றைய ஈழத்தின் தமிழ் எழுத்துச் சூழல் பெற்று வரும் உக்கிரமான அனுப

வங்கள் கலைவடிவம் பெறுகிறபோது, அவை தமிழ்க் கலை, இலக்கியச் சூழலினையே பாரிய தாக்கங்களை ஏற்படுத்த வல்லன. இந்த உக்கிர வாழ்நிலையின் கலை வெளிப்பாடுகள் இப்போது கவிதைகளில் மட்டுமே தென்படுகின்றன. நாவல், சிறுகதைகளில் இல்லை. இத்தகைய சூழலில் உடனடியாக வெளிப் பாட்டையும் சாத்தியம் கவிதைக்கு அதிகமாகத்தான் இருக்கும்; எனினும் இன்றைய சூழலினடியாக, கலாபூர்வமாக எழுந்து வரக்கூடிய சிறுகதை, நவல்கள் நீங்கள் வினாவில் குறிப்பிட்டவர்களின் சிறுஷ்டி வீச்சை மேலும் தன்மையானதாகவும், அமையலாம்”.

நா. சுப்பிரமணியம் : “அன்னதான அவி யலுக்கும் விருந்துத் தயாரிப்புக்கும் வேறுபாடு உண்டு. நீங்கள் விருந்துத் தயாரிப்பாளர்களைப் பற்றிக் கேட்கிறீர்கள். உணவை உடலியக்கத்துக்கான எரிபொருளாகவும் உட்கொள்ளலாம்: ஒரு சுவைதேர் அனுபவமாகவும் கொள்ளலாம். முதலாவதிலே போஷாக்குத் தன்மை தொடர்பான சிந்தனைத் தொழிற்பாட்டுக்கே இடமுண்டு. இரண்டாவது நிலை உணர்வு பூர்வமாக உள்ளத்தில்

தொற்றிக் கொள்வது. இந்த இரண்டா வது நிலையே தவிர்க்கவியலாமையின் அடிப் படையாகும்.

ஈழத்துப் படைப்பிலக்கியக்காரரி டையே சிலர் இத்தகைய அனுபவத் தொற் றுதல்களை என்னுள் விளைவித்ததுண்டு. கவி தைத் துறையில் (காலஞ்சென்ற) மஹாகவி யும், புனைகதைத்துறையிலே முன்னுள் எழுத் தாளர் 'எஸ்.பொ.'வும் முதலில் நினைவுக்கு வருகின்றார்கள். க. அருள்சுப்பிரமணியம், அ. பாலமனோகரன், செங்கை ஆழியான், தி. ஞானசேகரன் ஆகியோர் தாங்களும் தவிர்க்க முடியாதவர்கள் ஆகிவிட்டலாம் என என்னை நம்பவைத்தவர்கள்.

கவிதைத்துறையிலே மஹாகவிக்குப் பிறகு, சேரனிடம் இத்தகைய அனுபவத் தொற்றல் திறனை அவதானிக்க முடிகிறது.

சிறுகதைத் துறையிலே மிகச் சில கதை களையே படைத்தாலும் புதிய அனுபவங் களைத் தொற்றவைத்தவர் ஸ்ரீதரன் (நிர் வாணம்-கணையாழி). அவ்வப்போது தாங் களும் தவிர்க்கவியலாதவர்கள் என்பதை உணர்த்திவருபவர்கள் குப்பிழான் ஐ. சண்முகன் (ஒரு ஓட்டாத உறவாய்-புதுசு), சாந்தன் (கிருஷ்ணன்தூது-1), உமா வரத ராஜன், இராஜ மகேந்திரன் போன்ற சில இன்றைய தலைமுறையினரும் தாங்களும் விருந்து தயாரிக்க வல்லவர்கள் என்பதை உணர்த்தியுள்ளனர்.

ஆனால் கடந்த சில ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்து, என்னைப் புதிய அனுபவநிலை களுக்கு இட்டுச்சென்று கொண்டிருப்பதன் மூலம் தவிர்க்கமுடியாதவர் ஆகிவிட்டவர், சட்டநாதன்.

இந்த விடை ஒப்பியல் ஆய்வே அல் லது பட்டியல் தயாரிப்போ அல்ல. ஒரு

வாசகன் என்ற நிலையிலான மனப்பதிவு மட்டுமேயாகும்''.

ச. பத்மநாதன்: ''தவிர்க்கவியலாமை யுடன் படிக்கவிரும்புவது யாருடைய படைப்புக்களை என்ற கேள்விக்குப் பதிலளிப்பது, கொஞ்சம் சிரமமான காரியம்.

ஈழத்து நாவல்களில் கோகிலம் சுப்பையாவின் 'தூரத்துப் பச்சை', செ. கணேசலிங்கனின் 'நீண்ட பயணம்', எஸ். பொ. வின் 'சடங்கு', செங்கைஆழியானின் 'காட்டாறு', டானியலின் 'பஞ்சமர்', பாலமனோகரனின் 'நிலக்கிளி', அருள் சுப்பிரமணியத்தின் 'அவர்களுக்கு வயது வந்துவிட்டது' ஆகிய நாவல்களைப் படித்தபோது ஏற்பட்ட திருப்தியை இவர்கள் எவ்வளவு படைப்புக்கள் தரவில்லை. (கோகிலம் சுப்பையா வேறு நாவல் எதுவும் எழுதவில்லை. எழுதியிருந்தால் நிச்சயம் படித்திருப்பேன்.)

சுந்தர ராமசாமி 'ஒரு புனியமரத்தின் கதை' மூலம் அளித்த நம்பிக்கையை ஜே. ஜே. சில குறிப்புகள்' மூலம் உறுதிப்படுத்தினார். ஜானகிராமன், 'மோகமுன்', 'அம்மாவந்தான்', 'மரப்பசு', 'நளபாகம்' ஆகிய படைப்புக்களைத் தொடர்ந்து, படைத்துத் தனது ஆற்றலை வெளிப்படுத்தினார். அசோகமித்திரன், 'கரைந்த நிழல்கள்', 'தண்ணீர்', 'பதினெட்டாவது அட்சக்கோடு' ஆகியவற்றை எழுதித் தன்னை இனங்காட்டிக் கொண்டார். தரமான வாசகர்கள் இவர்கள்மீது வைத்த நம்பிக்கை காரணமாக இவர்களது படைப்புக்களைத், தவிர்க்கவியலாமையுடன் படிக்கிறார்கள்.

இலங்கைச் சிறுகதை எழுத்தாளர்களில் செ. சுதிர்காமநாதன், அ. முத்துலிங்கம், எஸ். பொ., அ. செ. முருகானந்தன், வ. அ. இராசரத்தினம், தெளிவத்தை ஜோசப், மு. தனையசிங்கம், செ. யோகநாதன், செங்கை ஆழியான், செம்பியன்

செல்வன், டானியல், டொமினிக் ஜீவா, குறமகள், சாந்தன், சட்டநாதன், கே. ஆர். டேவிட், காவலூர் எஸ். ஜெகநாதன், சுதா ராஜ், வடகோவை வரதராஜன், உமா வரத ராஜன், எம். எல். எம். மன்கூர் ஆகியார் சில நல்ல சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார்கள்.

‘சிறுகதை மன்னன்’ என்று ஒரு காலத் தில் கொடிசட்டிப் பறந்த எஸ். பொ. பல பரிசோதனைச் சிறுகதைகளைப் படைத்து ‘நற் போக்கு’ இலக்கியக் கோட்பாட்டை முன் வைத்துத், தரமான பல வாசகர்களை உரு வாக்கினார். மற்றொரு தரமான எழுத்தாள ரான முத்துலிங்கத்தைப் போலவே இவரும் எழுத்துத் துறையிலிருந்து ஓய்வு பெற்றுக் கொண்டமை, ஈழத்து இலக்கிய உலகிற்கு ஏற்பட்ட பெரு நஷ்டமாகும். செ. கதிர்காம நாதன். மு. தனையசிங்கம் ஆகியோர் அற்ப வயதில் பிரிந்து சென்று ஈழ இலக்கியத் துறையைப் பிந்தங்கச் செய்தனர்.

நான்கு ஐந்து நாவல்கள். அங்கொன் றும் இங்கொன்றுமாக ஒளிப்பொட்டுக்களைப் போலச் சில சிறுகதைகள். எங்களது சாதனை இவ்வளவுதான், தமிழகத்துத் தரத்தைக்கூட இவ்விரு துறைகளிலும் நாம் இன்னமும் எட்டவில்லை.

இதனால், தவிர்க்கவியலாமையுடன் ஈழத்துப் படைப்புக்களைத் தொடர்ந்து படிப் பதற்கு, ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் இன்னமும் எனக்கு வாய்ப்பினை ஏற்படுத்தித் தரவில்லை.

கவிதைத் துறையிலே தமிழ்நாட்டை விட எமது சாதனை விதந்துரைக்கக் கூடி யது. பாரதிக்குப் பின்னர் பாரதிதாசன், பட்டுக்கோட்டை முதல் இன்றைய இரா. வேலுச்சாமி வரை நூற்றுக்கு மேற் பட்ட கவிஞர்கள் தமிழகத்தில் தோன்றி யிருந்தாலும் பாரதிக்குப் பின்னர் தோன் றிய ஆற்றல்மிக்க கவிஞர், ஈழத்து மஹா கவி தான்.

கவிதையைப் பொறுத்தமட்டில் நான் தேர்வுசெய்து படிப்பதில்லை. வெளி யாகும் சகல கவிதைகளையும் படிப்பது எனது வழக்கம். ஏனைய ஈழத்துக் கவிஞர்களில் நீலாவணன், இ. முருகையன், சில்லையூர் செல்வராஜன், காரை. சுந்தரப்பிள்ளை, சண்முகம் சிவலிங்கம், சேரன், புதுவை இரத்தினதுரை, நுஃமான், சோ. பத்ம நாதன் ஆகியோர் குறிப்பிடத் தகுந்தவர் கள் என்பது எனது அபிப்பிராயம். ★

அலை

வளர வாழ்த்துக்கள்

பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை
4, மத்திய பஸ் நிலையம்,
யாழ்ப்பாணம்.

தொலைபேசி : 23631

தந்தி B ooks

தமிழில் படிக்க நேர்ந்த நூல்களின் வாயிலாகத் தம்மேல் நேசத்தையும், மிக்க மதிப்புணர்வையும் பிறப்பித்திருக்கிற பிற மொழி எழுத்தாளர்களின் வரிசை அந்த வான்த் செந்த—எக்கபெரி, காம்யு, செக் கோவ், தூர்கனேவ், சிங்கிஸ் ஐஸ்மத்தோவ், மாப்பசான், ரோல்ஸ்ரோய், புஷ்கின் நுட்ஹம்சன், ஹெமிங்வே, கிருஷ்ன் சந்தர், எம்.டி. வாசுதேவன் நாயர், பஷீர், தகழி, குர்அதுல் ஐன் ஹைதர் என்று நீண்டு செல்வது. ஒரேஒரு நூலே தமிழில் வந்துள்ள போதிலும் கத்தரீன் ஆன் போர்ட்டர் (Katherine Anne Porter) இவ்வரிசையில் முக்கிய இடத்தைப் பிடித்துக் கொள்கிறாள். அவளுடைய Flowering Judas என்னும் புகழ்பெற்ற சிறுகதைத் தொகுப்பு குருதிப் பூ என்ற பெயரில் 'க. நா. சு.' வின் மொழி பெயர்ப்பில் (1959-ல்) வெளிவந்துள்ளது. "காதரின் ஆன் போர்ட்டர் எழுதிய நூல்களின் பட்டியலை மட்டும் பார்த்தால் அவளுடைய மேதா விலாசம் தெளிவாகத் தெரியாது. வாழ்நாள் முழுவதும் இலக்கியத்துக்கு அவள் அளித்துள்ளது மிகச் சில நூல்களே. பூரணமாகத் திறனும், அசையாத கலை உணர்ச்சியும் உடையவள். அமெரிக்க ஆசிரியர்களிலே பாஷா நடை, கருத்து நலம் இரண்டிலும் அவளே முதன்மையானவள் என்பர். ஏராளமாக எழுதப் பயிற்சியிருப்பினும், எழுதியதில் திருப்தி தருவதைத் தவிர வேறு எதையும் பிரசுரிக்கமாட்டாள்" என்ற க. நா. சு.வின் குறிப்பும் அதில் காணப்படுகிறது. அவளின் சிறப்பான முன்னுரை அந் நூலிற்கு மேலும், மெருகினை யூட்டுகின்றது. சிறியதான—ஆனால் எளிமையும், ஆத்மார்த்தமும், கலைத்திறனும், கொண்ட அம் முன்னுரையை—'அலை வாசகர்களுடன்' பகிரவேண்டுமென்ற எனது வெகுநாளைய ஆவல், இன்று நிறைவேறுகிறது. இதைப் படிப்பதன்மூலம் யாராவது

அவளின் எழுத்துக்களைப் படிக்கத் தூண்டப் படுவார்களானால், நான் மேலும் மகிழ்ச்சியுறுவேன்.

முன்னுரை

இந்தச் சிறுகதைத் தொகுப்பு முதன் முதலில் தோன்றி இப்போது பத்து வருஷங்கள் ஆகின்றன. இவற்றை முதற்கணிகள் என்று சொல்வது பொருந்தும். இந்தத் தொகுதியில் கொடுத்திருக்கிற வரிசையிலேயே இவை எழுதப்பட்டு வெளிவந்தன. நான் எழுதிய முதல் கதையும் இந்த நூலிலே இடம்பெற்றிருக்கிறது. திரும்பவும் படித்துப் பார்க்கும்போது இவற்றைப்பற்றி நான் வருந்தவில்லை என்றே சொல்லவேண்டும். முன்னமே எழுதியிராவிட்டால், இவற்றை இன்னமும் எழுதத்தான் வேண்டியிருக்கும். ஒரு தீர்மானத்துடனும், அழுத்தமான நம்பிக்கையுடனும் எழுதப்பட்டவை இவை. இவற்றின் எதிர்காலம்பற்றி எனக்கு ஒரு திட்டமும் கிடையாது. வாசகர்கள் எப்படி அர்த்தப்படுத்திக் கொள்வார்கள் என்றும் நான் கவலைப்பட்டதில்லை. இதில் ஈடுபாடுள்ள சிலர் இதுபோல இன்னும் அதிகமான கதைகள் இல்லையே என்று சிந்திக்கும்போதுதான் எளிமையுடனும், உண்மையுடனும் இந்த இருபது வருஷங்களில் இன்னும் முடிவுறாத ஒரு பெரிய திட்டத்திலே நான் ஈடுபட்டிருக்கிறேன்: அந்தத்திட்டத்தின் துவக்கங்களே இவை. உருவம், வரிசை, சொல் என்று என்னால் சாதிக்கமுடிந்ததெல்லாம் இவைதான். சமூகமே—ஒரு பிரளய மாறுதலில் சிக்கிப் புரண்டு தவித்துக்கொண்டிருக்கும்போது நான் இதில் ஈடுபட்டேன். என் விஷயங்கள் விசித்திரமான சிக்கல்களாக இருந்தன. இன்னும் எழுதாது அதிருஷ்டவசமாகத் தோன்றுகிற ஒரு சந்தர்ப்ப விசேஷத்தினால் இவை முதலில் பிரசுரமாயின. இந்தக் கும்பலான, குழப்பமான, மெதுவாக இருட்டிவரும்

பத்து வருஷங்களில் எது என்னவாகும் என்று சொல்ல முடியாதபடி இருக்கிறது. நானே இவற்றின் எதிர்காலத்தை வகுத்துச் சொல்ல இயலாதநிலையில் இருக்கிறேன். நம்பிக்கையும் கிடையாது. முடிவாக எதுவும் சொல்லவும் தெரியாது எனக்கு.

கலைஞர்களோ அல்லவோ நாங்கள் எவரும் அந்தக் காலங்களில் சிறப்பாக வாழ்ந்தோம், வளமாக வாழ்ந்தோம் என்று சொல்லமுடியாது. கலை வாழ்க்கையின் மிகவும் உண்மையான குரல்; வாழ்வைப் போலவே கலையும் பகல் ஒளியிலே பசுமைபாய்ந்த உலகிலேதான் வளம் பெற முடியும். என்னைப் பற்றிய வரையில் — நான் மட்டும் தனிப்பட்டவன் என்று சொல்லிக்கொள்ளவில்லை — சுயப்பிரக்ஞையுடன் உலகநெருக்கடி என்ற பயமுறுத்துகிற நிழலில்தான் வாழ்ந்திருக்கிறேன். இந்தப் பயமுறுத்தல்களின் அர்த்தத்தைப் புரிந்துகொள்ள என் மனம், ஆன்மா இரண்டினுடைய சக்திகளும் பிரயோகப்பட்டு வந்துள்ளன. அவற்றின் ஆதாரகாரணங்களை அறிய நான் முயன்றேன். மேலை நாட்டிலே மனிதன் வாழ்வு தோல்வியுற்றுவிட்டது. இதன் அடிப்படைக் காரணத்தைக் காண விழைந்தேன். இந்த உருவமும் கனமும்பெற்ற துரதிருஷ்டத்தின் முன்னிலையில், ஒரு தனிக்கலைஞனின் மகத்தான குரலுக்கு வெட்டுக்கிளியின் குரலுக்கு இருப்பதைவிட அதிக முக்கியத்துவம் இல்லை என்று தோன்றலாம். ஆனால் கலைகள் இடைவிடாமல் வாழ்கின்றன. அவை நம்பிக்கையாய் வாழ்ந்து வளம் பெறுகின்றன. இவற்றின் பெயர்களும், உருவங்களும் உபயோகங்களும், அடிப்படை யான தாத்தாய்ங்களும் மாறாமல் நீடிக்கின்றன. முக்கியமான இச்சக்தியில் மாறுதலேயில்லை. காலத்தின் எந்தக் குறுக்கீடும், குறைபாடும் இவற்றைப் பாதிப்பதில்லை என்று தெரிகிறது. கலைகள் சர்க்கார்களையும், அதிகாரங்களையும், மதங்களையும், சமூகங்களையும் தாண்டி நிலைத்துள்ளன.

அவற்றிற்குக் காரணமான நாகரிகங்களையும் மீறி உயிர்பெற்றிருக்கின்றன. இவற்றை அடியோடு அழித்துவிட முடியாது—ஏனென்றால் இதுவே நம்பகத்தின் அடிப்படை, உண்மையின் கருவூலம். பாழ்கள் சுத்தமாக்கப்படும்போது மீண்டும் காணப்படுவது இதுதான். இந்த நம்பிக்கையில் எந்த ஒரு சிறு துளியும் முக்கியமானது. மிகவும் சிறியதும் பூர்ணமானது, நம்பிக்கையைக் காப்பது என்று சொல்ல முடியும்.

—காதரின் ஆன் போர்ட்டர்

2

1969ல் 'தேயிலைத் தோட்டத்திலே' கவிதைநூலைப் படித்தபோது மனதிற்குப் பிடித்துக்கொண்டது. அப்போதுதான் முதன் முதலாய் சி.வி. வேலுப்பிள்ளையை அறிந்து கொண்டேன். பிறகு 'வீடற்றவன்' நூலுருவில் படிக்கக் கிடைத்தது. இடைக்காலத்தில், மலையகமக்களிற்கான அவரது பங்களிப்புப்பற்றி அறிந்து, மதிப்புக்கொண்டிருந்தபோதும் 'வீரகேசரியில்' தொடராய் வந்துகொண்டிருந்த 'இனிப் படமாட்டேன்' நாவலைப் படித்தபோது, இந்த மதிப்பு மேலும் உயர்ந்து கொண்டது. சுயசரிதைப் பாங்கிலான—சமீபகால அரசியல் நிகழ்வுகள், 1981 இனக் கலவரம், உண்மைப் பாத்திரங்கள் சிலதைக் கொண்டதாக—தார்மிகத் துணிவினைக் காட்டுவதாக அது இருந்தது. அதன்பின் அவரைச் சந்திக்க ஆவல் கொண்டிருந்தபோதும், வாய்ப்புப் பொருந்திவரவில்லை.

1982-ன் பிற்பகுதியென்று நினைக்கிறேன். கொழும்பு 'விவேகானந்த வித்தியாலயத்தில்' 'தகவம்' இலக்கிய அமைப்பு ஒழுங்குபடுத்தியிருந்த 'வீடற்றவன்' பற்றிய கருத்தரங்கிற்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கு சி.வி. யும் வந்திருந்தார். செ. கணேசலிங்கன் 'தனக்கேயுரிய' வரட்டுக் கருத்துகளைக் கூறி நாவலைச் சாடினார். 'கதாநாயகன் நாவலின்

இறுதியில் பலாங்கொடைக் காட்டில் இருந்து, 'போகுமிடந் தெரியலையே' என்று புலம்புவது பிற்போக்குத்தனமானது: இது சோர்வு வாதமாகும்' என்பது அவரது குற்றச்சாட்டுக்களில் ஒன்று. பார்வையாளர்களிற்குச் சந்தர்ப்பம் கொடுக்கப்பட்ட போது, கணேசலிங்கனுடன் மாறுபடும் எனது கருத்துகளைத் தெரிவித்தேன். இறுதியில் சி.வி. பேசுகையில் 'நாவலின் கதாநாயகன் காட்டில் உட்கார்ந்து துக்கப்பட்டதைக் குறைபாடாக ஒருவர் சொன்னார். இருபத்தொரு வருஷங்களுக்குப் பிறகு (கதை நிகழ்வது 1960-ல்) — 1981-ல் இதே பலாங்கொடைக் காட்டுக்குள் ஆயிரக்கணக்கான தோட்டத்து ஆண்களும், பெண்களும், குழந்தைகளும் ஒழித்திருந்து புலம்பினார்களே! இதைப்பற்றி நாம் என்ன சொல்லமுடியும்?' என்று குறிப்பிட்டபோது, எல்லோர் மனதிலும் தாக்கமாய் அது பதிந்தது. 'சுற்பனையில் புரட்சிபண்ண' விரும்பும் முற்போக்குப் போலிகளிற்கு, வரலாறும் வாழ்க்கையதார்த்தமும் ஒங்கி முகத்திலறைந்துசென்ற எத்தனையோ உதாரணங்களில், இதுவுமொன்று என்பது என் மனதில் மின்னலாய் வெட்டியது. நிதானமாயும், தனக்கேயுரிய அமைதியுடனும் மிகத் தெளிவாக நாவல் தொடர்பான தனது கருத்துகளை, அவர் வெளியிட்டார். எனது கருத்துகள் அவருடன் உடன் படுவதாயிருந்தன. கூட்டம் முடிந்து ஒதுங்கி நின்றபோது தானாகவேவந்து கதைத்து, என்னைப்பற்றி விசாரித்தார். 'இனிப் படமாட்டேன்' என்னை மிகக் கவர்த்துள்ளதைச் சொன்னபோது 'பெருமளவுபகுதி வெட்டப்பட்டே வீரகேசரியில் வெளிவருவதாகச்' சொல்லிக் கவலைப்பட்டார். நான் கொழும்பில் கடமைபுரிவதாகக் கூறியதும் வசதி போல் தன்னுடன் தொடர்புகொள்ளும்படியும் சொன்னார். அதன்பின்னர் பல தடவைகள் கொள்ளுப்பிட்டியிலுள்ள அவரது தொழிற்சங்க அலுவலகத்திற்குச் சென்று இலக்கியம், அரசியல்பற்றி உரையாடியிருக்கிறேன். இடைக்கிடையில் தொலைபேசி

யிலும் தொடர்பு கொள்வார். 'தலைமுறை இடைவெளி'யை உணர முடியாதவாறு அவருடனான பழக்கம் அமைந்திருந்தது.

* *

சாஹித்திய மண்டலப் பரிசுகளைப் பஹிஷ்கரிக்கக்கோரி ஒன்பது கலை, இலக்கிய அமைப்புகள் வெளியிட்ட அறிக்கைப் பிரதியினை, ஒருமுறை நேரிற்சென்று கொடுத்தேன். ஆறுதலாக வாசித்துவிட்டு "நல்ல விஷயம், கட்டாயம் செய்யப்பட வேண்டும்" என்று கூறிவிட்டு, "இரண்டு பந்திகளின் வரிசையை மாற்றி அமைத்திருந்தால் சிறப்பாக இருந்திருக்கும். இப்போதுள்ள வரிசையில் அரசியல் தொனி மேலோங்கியிருக்கிறது. நாம் கலைஞர்கள்: கலைஞர்களின் பாஷையில் பேசவேண்டும்" என்று சொன்னார். மலையக எழுத்தாளர்களிடையில் இதற்குச் சார்பான அபிப்பிராயத்தை உருவாக்கி உதவவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டபோது, அதைச் செய்வதாகக் கூறியதோடு, "எனது நூலிற்குப் பரிசு கொடுக்கப்பட்டிருந்தால் சுழற்றி வீசவேன்" என்று சொன்னபோது, அவரது தார்மிக ஆவேசத்தை நான் முழுமையாய் உணர்ந்தேன். வயது முதிர்ந்த—நெடிய அந்த மனிதர் என் மனவெளியில், மேலும் உயர்ந்தவரானார்!

*

அவர் இறப்பதற்குச் சுமார் இரண்டு மாதங்களின் முன்னாக இருக்கலாம். கொள்ளுப்பிட்டியில் 'டேடன்ஸ்' தனியார் மருத்துவமனையில் அவர் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்த போது ஒருநாள் இரவு எட்டரைமணிபோல் நுஃமானும், நானும் அவரைப் பார்க்கச் சென்றிருந்தோம். மேலிந்துபோய், மிகப் பலவீனமாகப் படுக்கையில் இருந்தார். மனவியைக் கூப்பிட்டு அறிமுகப்படுத்தினார். ('தமிழ்த் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்காக உழைப்பதற்கு வாழ்க்கையை அர்ப்பணித்துள்ள நீங்கள், வாழ்க்கைத் துணையாக ஒரு

சிங்கப்பெண்ணை ஏன் தெரிந்தீர்கள் ?' என்று ஒருவர் கேட்டபோது, "அவர் ஒரு பெண்ணாக இருப்பதுதான் காரணம்." என்ற அவரது பதில், எனக்கு நினைவுக்கு வந்தது) இரு தலையணைகளைப் பக்கவாட்டில் வைத்துச் சிறிது சரிந்துபடுத்தபடியே எம் முடன் கதைத்தார். 'கைலாசபதி'யின் மரணம் பற்றிக் கவலையுடன் நினைவுகூர்ந்தார்; யாழ்ப்பாண நிலைமைகள் பற்றியும் அக்கறையுடன் விசாரித்தார். அவருக்குச் சிரமமாயிருப்பதால், ஓய்வாக விட்டுச்செல்ல விரும்புவதைத் தெரிவித்தபோதும் எம் முடன் அவர் உரையாடவிரும்புவதை, அறிந்தோம். அவரது 'வீடற்றவன்' இரண்டாம் பதிப்பும், 'இனிப் படமாட்டேன்' நூலும் வெளிவந்துள்ளதாகக் குறிப்பிட்டபோது 'தான் இன்னும் பார்க்கவில்லை' என்று சொன்னார். (சிலநாட்களின் பின்னர் நண்பர் பத்மநாப ஐயர் கொடுத்துவிட்ட 'வீடற்றவன்' பிரதியை, நுஃமான் அவரிடம் சேர்ப்பித்தார். சில கிழமைகளின் பின்னர் யாழ்ப்பாணம் சென்றபோது பத்மநாபன் 'இனிப் படமாட்டேன்' நாவலை சி. வி. யிடம் சேர்ப்பிக்குமாறு தந்தார். அதைத் தொழிற்சங்க அலுவலகத்தில் சேர்ப்பித்தேன். சி.வி. அந்த நாட்சளில் வீட்டில்—தலங்கமையில் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருப்பதாக அறிந்தேன்.) வெகுநேரமாகிக் கொண்டிருந்ததால் சென்று வருவதாக நாங்கள் சொன்னபோது, நுஃமானின் கையைப் பற்றியபடி சிறிதுநேரம் கண்களை மூடினார். கண்களைத் திறந்தபோது "Bring hope from outside" என்ற அவரது பெரிந்த குரலும், தோற்றமும் திரைப்படத்தின் 'உறைகாட்சி'போல் மனதில் பதிந்திருக்கிறது. தற்போது அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தங்கியிருக்கும் நுஃமான், சமீபத்தில் எழுதிய கடிதமொன்றில் "..... சென்றமாதம் 'க்ரியா'வுக்குப் போயிருந்தேன். அங்குதான் சி. வி. வேலுப்பிள்ளையின் மரணம் பற்றி அறிந்தேன். மிகவும் துக்கமாக இருந்தது. கொழும்பில் அவரை நாம் கடைசியாகச் சந்தித்த ஞாபகம் இன்னும் அப்படியே இருக்கின்றது. 'இனிப்

பட மாட்டேன்' நாவலை அச்சுருவில் பார்த்தாரோ தெரியவில்லை. அவர் நினைவாக அந்த நாவலை வாங்கிவந்து வாசித்தேன்" என்று, அச் சந்திப்பை நினைவு கூர்கிறார்.

1984 கார்த்திகை 19ல் அவர் மறைந்தார். அந்த நாட்களில், கொழும்பில் நிலவிய புதட்டநிலைமை காரணமாக 'தலங்கமை'க்கு எவ்வாறு செல்வது எனக் குழம்பினேன். 32ம் திகதி கணத்தையில் (பொரணையில்) மரணச்சடங்கு நடைபெறும் என்பதை அறிந்து, அங்கு செல்லலாமென ஒருவாறு தேற்றிக்கொண்டேன். ஆனால் எதிர் பாராமல் அன்றைய தினம் பிறப்பிக்கப்பட்ட முழுநாள் ஊரடங்குச் சட்டத்தினால் அந்த நம்பிக்கையும் கிதைந்தது. சரத் முத்தெட்டு வேகம் நாடாளுமன்றத்தில் குறிப்பிட்டது போல, 'அவருக்கு இறுதிமரியாதை செய்ய முடியாதுபோன பல்லாயிரக் கணக்கானோரில்' நானும் ஒருவனேன். பறினைந்து வருட என் 'இலக்கிய உலகப்' பரிச்சயத்தில் தமது ஆற்றல், பங்களிப்பு, நியாயத்திற்கான போராட்டப் பங்கேற்பு போன்றவற்றுல் தம்மை மதிக்கத் தூண்டிய மிகச் சிலரேயான இலங்கைப் படைப்பாளர்களில் சி. வி. யும் ஒருவர்: அவருக்கு எனது இறுதி அஞ்சலிகள்!

சார்லி சப்ளிளின் திரைப்படங்களில் The Great Dictator, Modern Times ஆகிய இரண்டினை மட்டுமே இதுவரை பார்த்திருந்தேன்: அவரது படங்கள் நீண்ட காலமாக, இலங்கைக்கு வரவில்லை. சென்ற மார்ச்சு 10—14-ம் திகதிகள் வரை 'சார்லி சப்ளிளின் திரைப்பட விழா'வொன்று கொழும்பு 'அமெரிக்க நிலைய'த்தில் நடைபெற்றது. அதில் The Kid (1921), The Gold Rush (1925), The Circus (1928), City Lights (1931), Lime Light (1952) ஆகியன திரையிடப்பட்டன. இவையனைத்தும் அவராலேயே எழுதப்பட்டு, நெறிப்படுத்தப்பட்டவையாகும். முதல் நான்கும் மெளனப்

படங்கள்—இடையிடை ஆங்கில எழுத்துக் குறிப்புகளைக் கொண்டவை. கடைசிப்படம் பேசும் படமாகும்.

நிலையான இருப்பிடமற்று அலைந்து திரியும்—பழைய கிழிந்த உடுப்புடன்—உணவுக்கும் திண்டாடும் ஒரு வறிய மனிதனாகவே முதல் நான்கு படங்களிலும், சார்லி சப்ளின் வருகிறார். அவர் தொடர்புகொள்ளும் சூழலிலும் இந்த அவல வாழ்வு துலக்கிக் காட்டப்படுகிறது. அவலத்தினிடையிலும் உறவுகளின் அடியாக விரியும் மனிதநேசம் இவற்றில் கவிந்திருப்பது, முக்கிய அம்சமாயிருக்கிறது. உதாரணமாக பசித்திருக்கும் பெண்ணிற்கு தன்னிடமிருக்கும் ஒரேயொரு துண்டுப் பாணின் அரைவாசியைக் கொடுக்கிறார்: அடுத்து மீதித் துண்டையும் கொடுத்துவிடுகிறார். அதன்பின், சிறிய பேணியில் அவிந்துகொண்டிருந்த ஒரே ஒரு முட்டையையும் திருப்தியுடனேயே கொடுக்கிறார் (The Circus). : குருட்டுப் பெண்ணின்மேல் காட்டும் ஆதரவு, அவளது வறுமைக் கஷ்டங்களில் உதவ முயலுதல் (City Lights). : அநாதைச் சிறுவனுக்காய்ப்படும் கஷ்டங்களும், வேதனையும் (The Kid).: நடைமுறையில் சமயக் கோட்பாடுகளின் பயனற்ற தன்மையைச், சில காட்சிகளில் வெளிப்படுத்துகிறார். உதாரணமாக 'ஒரு கன்னத்திலறைந்தால் மறு கன்னத்தைக் காட்டு' (The Kid). பெரிதாகச் சொல்லப்படும் 'ஜனநாயக சுதந்திரத்தின் அர்த்தமற்ற தன்மை' The Circus படத்தின் ஆரம்பக் காட்சியில் தாக்குவலுவுடன் வெளிக்கொணரப்படுகிறது. சுதந்திரத்தையும், வளத்தையும் குறிப்பிட்டு சிலையொன்று, ஒரு நகரத்திற்கு வழங்கப்படுகின்றது. திறப்பு விழாவின்போது திரையை நீக்குகையில், ஏழைமனிதனொருவன் சிலைமீது படுத்தபடி இருக்கிறான். அவனுக்கு வேறு இடமில்லை. (இது தான் அவனது சுதந்திரம்!—வளம்!) தராகம், வானம் ஏந்திய நெடிய சிலையிலிருந்து இறங்குமாறு பொலிஸ்காரரும், விழாப்

பிரமுகர்களும் கத்துகின்றனர். அவன் பதட்டத்துடன் இறங்குகையில் சிலையின் வாள் (சட்டத்தின்—நீதியின் வாள்?) அவனது உடையைக் கிழிக்கிறது: அந்தரத்தில் தொங்குகிறான்: ஒருவாறு விடுபட்டு ஓடித் தப்புகிறான். அவனுக்கு உண்மையில் சுதந்திரமில்லை. பிரான்சிய மக்கள் அமெரிக்காவிற்குப் பிரமாண்டமான 'சுதந்திரச் சிலையை' வழங்கியமை நினைவுக்கு வந்து, என்னுள் அதிர்வுகளை ஏற்படுத்துகிறது.

எனது அனுபவத்தில் The Kid, City Lights, Lime Light மூன்றும் மிக நன்றாய்ப் பிடித்துக் கொண்டன. The Kid ல்கைவிடப்பட்ட சூழ்ந்தையொன்றை விரும்பமின்றி—சூழ்நிலையின் நிர்ப்பந்தத்தால் வளர்க்கும் ஒரு ஏழைக்கும், அக் சூழ்ந்தைக்கு மிடையில் வளரும் பிண்பு, மனத்தைத் தொடுவது. அநாதைகளைப் பேணும் நிறுவனங்களின் யாந்திரீகமான—மனிதத் தன்மையற்ற நடத்தைகளை அம்பலப்படுத்தும் சக்திமிக்க காட்சிகளும், மனதிற்பதிவன். மலர்கள் விற்று வாழ்க்கை நடத்தும்—வயதுபோன தாயைக் காப்பாற்ற வேண்டிய—அழகிய ஏழைக் குருட்டுப்பெண்ணுக்கும், அலைந்துதிரியும் ஒரு ஏழைக்குமிடையில் மலரும் உறவை City Lights சித்திரிக்கிறது. தற்செயலாய்ச் சந்தித்த குடிகாரப் பணக்காரனின் உதவியினால், குருட்டுப் பெண்ணின் கஷ்டங்களை அந்த நாடோடி தீர்க்கிறான்: அவளைச் சந்தோஷப்படுத்த அவளின்முன் பணக்காரக் கனவானாகவும் நடக்கிறான். இறுதியில், சுத்திர சிகிச்சைக்கும் ஒழுங்குபடுத்துகிறான். பார்வை கிடைத்தபின் அவளிற்கு அவனது உண்மை நிலை தெரிகிறது. ஆனாலும் அவள் அவனை ஏற்றுக் கொள்கிறாள். சகமனிதனின் துயரில் பங்கேற்கும்—உண்மை அன்பை அங்கீகரிக்கும்—மானிட மேன்மையை அழுத்தும் ஒன்றாக, இப் படம் அமைகிறது. 'ஸெஸ்ரர் ஜேம்ஸ் பிரிசின்' புகழ் பெற்ற 'தாச நிசா' (கண்களின் காரணத்தால்) சிங்களத் திரைப்படத்திற்கும் (இது

பெளத்த ஜாதகக் கதையொன்றை ஆதாரமாகக் கொண்டது.) இதற்குமுள்ள அடிப்படை ஒற்றுமையும், ஆச்சரியகரமானது!

Lime Light முற்றிலும் வேறுபட்ட பாங்கிலான படம். பேசும் படமாயிருப்பதுடன், சீரியசான குணச்சித்திரப் பாத்நிர மொன்றிலும் 'சப்ளினை' அறிமுகப் படுத்துகிறது. குடிகாரனான—தன்னம்பிக்கையிழந்திருக்கும்—முன்னாள் பிரபல இசையரங்கக் கோமாளியான ஒருவனுக்கும், தற்கொலையில் தோல்வியுற்ற—நம்பிக்கையிழந்துள்ள இளம் 'பலே' நடனப் பெண்ணுக்கும் ஏற்படும் தொடர்பு, காதலாக உருமாறுவதை இது சித்திரிக்கிறது. தன்னம்பிக்கை இழந்திருப்பவனே முரண்நிலையாக அப்பெண்ணை ஊக்கப்படுத்தி, 'பலே' நடனமணியாகப் பிரபலமடையச் செய்கிறான். பக்கவினைவாக தானும் சிறிதுசிறிதாக இழந்த நம்பிக்கையைப் பெற்று, 'கோமாளிக் காட்சி'யில் மீண்டும் முன்னரைப் போல் பாராட்டுகளைப் பெற்று, அதன் உச்சவேளையில் — புதிய

'பலே' நாட்டியத்தில் அந்தப் பெண் பெரும் புகழினைப் பெறுவதையும் மேடையின் பின்புறத்தில் அமர்ந்தபடி பார்த்துக்கொண்டே, மாரடைப்பில் திடீரென இறக்கிறான். 'முதுமை, இளமைக்கு வழிவிடும் நிறைவான முடிவு' என்றும், 'சப்ளினை இறுதிப் பிரகடனம்' என்றும் இதைப்பற்றிச் சில விமர்சகர்கள் சொல்கின்றனர்.

சப்ளினை, தயாரிப்பிலீடுபட்ட காலத்தின் திரைத் தொழில்நுட்ப அறிவின் எல்லைப்பாடுகள் அவரைக் கட்டுப்படுத்தியுள்ளதால், இன்று நவீன திரைப்படங்களிற்காணும் பல்வேறுபட்ட வெளிப்பாட்டு முறைகளை, நாம் இவற்றில் காணமுடியாது: அது குறையுமல்ல. பெரும்பாலும் நேரடியானதாக — ஒரே பாங்கிலமைந்தவையாகவே அவை உள்ளன. ஆனால் காட்சிகள் தெளிவானவை.

எல்லாப் படங்களிலும் இழையோடும் மனிதநேசம், அக் கலைஞனின்மேல் மிக்க மதிப்புணர்வை ஏற்படுத்துகிறது! ★

மு. தளையசிங்கத்தின்
ஒரு தனிவீடு (நாவல்)
புதுயுகம் பிறக்கிறது (சிறுகதைகள்)
சமுதாயம் பிரகராலயம், கோவை.
முற்போக்கு இலக்கியம் (விமர்சனம்)
ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சி (விமர்சனம்)
க்ரியா, சென்னை.

அலை இணையாசிரியர்

அ. யேசுராசாவின்

கவிதைத் தொகுதி

அறியப்படாதவர்கள் நினைவாக

க்ரியா, சென்னை.

‘அலை’ இருபத்தைந்தாவது இதழுக்கு

எமது

உளமார்ந்த வாழ்த்துக்கள்

வினாயா அமுத்தகம்

551, காங்கேசன்துறை வீதி
யாழ்ப்பாணம்.

தொலைபேசி : 23045

I C, ரீரூன்சீஸ்ரர்ஸ் விற்பனையாளர்

வீடியோ, ஒடியோ
உதிரிப்பாகங்களுக்கும்

சகலவித
தரமான போட்டோஸ்ராட் பிரதிகளுக்கும்

மினி ரேட்ஸ் சென்ரர்
MINI TRADES CENTRE

No. 3, J. M. C Building,
Stanley Road,
Jaffna.

யாழ் நகரில்

- ▲ இன்னிசைக் கச்சேரிகள்
- ▲ தமிழ்சினிமா — பக்திப் பாடல்கள்
- ▲ பொப் பாடல்கள்
- ▲ திரைப்படக் கதைகள்

இவற்றைத்
தெளிவாகவும் இனிமையாகவும்
பதிவுசெய்ய

நேடியோஸ் பதி

58, கஸ்தூரியார் வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

தொலைபேசி : 23805

For all your requirements of

PRINTING INKS & PAPERS

CONTACT

GRAPHIC TRADERS

111. A, CENTRAL ROAD,
COLOMBO - 13.

Phonn: 547384

Gulf Trade Agencies

Importers of

**MOTOR VEHICLES
MACHINERY
PAPER & STATIONERY Etc.**

Dealers in

TYRES & TUBES

Sales Centre :

490, MAHAKUMARAGE ROAD,
(Via Prince of Wales Avenue)
COLOMBO - 14.
Phone: 547394

Office :

231, WOLFENDHAL STREET,
COLOMBO - 13.
Phone: 36067

கவிஞரும், விமர்சகரும், மொழியியலாளருமான
எம். ஏ. நுஃமானின்

கவிதைத் தொகுதி

மழைநாட்கள் வரும்

அன்னம், சிவகங்கை

விமர்சன நூல்

பாரதியின் மொழிச் சிந்தனைகள் : ஒரு மொழியியல் நோக்கு
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

கவிஞரும் விமர்சகருமான

சி. சிவசேகரத்தின்

கவிதைத் தொகுதி

நதிக்கரை மூங்கில்

காவ்யா, பெங்களூர்.

மஹாகவி, முருகையன், நீலாவணன், பொன்னம்பலம்,
எம். ஏ. நுஃமான், சண்முகம் சிவலிங்கம், தா. இராமலிங்கம்,
சிவசேகரம், அ. யேசுராசா, வ.ஜ.ச. ஜெயபாலன், சேரன்

ஆகிய பதினொரு கவிஞர்களின்

55 கவிதைகளின் தொகுதி

பதினொரு ஈழத்துக் கவிஞர்கள்

க்ரியா, சென்னை.

ஈழத்தின் தலையாய கவிஞரான

மஹாகவியின்

50 கவிதைகளின் தொகுதி

மஹாகவி கவிதைகள்

அன்னம், சிவகங்கை.

மலையகத்தின் முத்த கலைஞர்
அமரர். சி. வி. வேலுப்பிள்ளையின்

இனிப் படமாட்டேன் (நாவல்)
மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை.

வீடற்றவன் (நாவல்)

N. C. B. H., சென்னை.

மலைநாட்டு மக்கள் பாடல்கள்

கலைஞன் பதிப்பகம், சென்னை.

சேரனின்

இரண்டாவது அரசியற் கவிதைத்தொகுதி

யமன்

படைப்பாளிகள் வட்டம், அளவெட்டி.

Rainbow Printers

Wolfendhal Street,

Colombo, — 13. .

Phone : 36067

யாழ். புனித வளன் கத்தோலிக்க அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டு, 'அலை இலக்கிய வட்டத்' தினால் (48, சுய உதவி வீடமைப்புத் திட்டம், குருநகர், யாழ்ப்பாணம்.) வெளியிடப்பட்டது.